

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



Από την ηρωική Κέρκυρα

εδοκίμασε στη ζωή της.

Η Ίδια στο περίφημο διβλίο της, δει-
βαιώνει ότι αρχίζει να δοκιμάζει τις συμ-
φορές από τότε που ήτανε όγδοι χρόνων
κοριτσάκι. Και η πιο μεγάλη, εκείνη που
της έμεινε ως τα γεράματα σαν μια δολι-
χοίτη πληγή, ήταν η γέννησις του αδελ-
φού της. Αυτό το παιδί, που η Άννα δεν
εφάνταζε τότε τον έρχομο του, έπρόκειτο να
καταστρέψει όλα της τα σχέδια. Είχε
γεννηθεί ο διάδοχος του θρόνου. Και φυσί-
κά εκείνη που ήταν κορίτσι, θα παραμέριζε.
Η καρδιά της είχε γεμάτη μίσος δαβύ.
Από τότε δεν σκέπτεται παρά πως θα
υπερπηδήσει αυτό το εμπόδιο που έβαλε
στο δρόμο της η μοίρα. Έτσι αρχίζει μια
φοβερή μονομαχία, στα παρασκήνια του
παλατιού, με την Άννα και τον αδελφό
της. Η αυτοκρατορική οικογένεια είχε χω-
ρισμένη κι εκείνη σε δύο στρατόπεδα. Ο
Ανδρόνικος, ένα από τα άλλα παιδιά του
αυτοκράτορος, υποστηρίζει την αδελφή
του. Ο Ισαάκ, ανήκει στην αντίθετη πα-
ράταξη, είναι με το διάδοχο Ιωάννη. Η
αυτοκράτειρα Ειρήνη πάει με την αγαπη-
μένη κόρη της την Άννα, και μισεί επί-
σης το διάδοχο.

Ποιός θα κερδίσει;

Ποιός θα ανέβει στο θρόνο τελικά;

Η Άννα κοιμάται και ξυπνά μ' αυτό
το όνειρο, κινητοποιώντας τα πάντα, συ-
νωμοτώντας διαρκώς.

✽

Ο αυτοκράτορας Αλέξιος πέφτει ξαφ-
νικά βαρειά. Είναι ξαπλωμένος στη μεγα-
λόπρεπη βασιλική του κλίνη και με μάλιστα
κλειστά περιμένει το θάνατο. Δεν ακού-
γεται μιλιάρ. Και όμως λόγους άπ' αυτή
τη βασιλική κλίνη, τα φοβερότερα πάθη
έτσι φέρονται να ξεσηκωθούν σαν τη θύε-
λλα.

Η Άννα κρατά το χέρι του πατέρα
της. Το χαιδεύει και παρακολουθεί άνη-
συχη τους σφυγμούς του. Έπειτα, άφη-
νοντας κατά μέρος κάθε επιθυμία που έ-
δημιουργούσε η ιερότης αυτής της μεγά-
λης στιγμής, πλησιάζει στο πρόσωπο του
αυτοκράτορος και του ψιθυρίζει παρακλη-
τικά:

— Μη με θυσιάσεις στον αδελφό μου!

— Όρισε ν' ανέβει η Άννα στο θρό-
νο! παρακαλεί από την άλλη μεριά η αυ-
τοκράτειρα.

— Από μικρό παιδί με προετοιμάζατε
για το θρόνο! εξακολουθεί η Άννα έντο-
νάτερα.

— Κι' είναι για το συμφέρον της αυ-
τοκρατορίας! συνεχίζει η μητέρα της.

Εσώπασαν γιατί άνοιξε η μεγάλη θύρα.
Ήταν ο διάδοχος. Έπλησίασε τον έτοιμο
θάνατο πατέρα του, έσκυψε επάνω του και
για λίγα λεπτά οι δύο άνδρες έμειναν άγ-
καλισμένοι. Οι δύο γυναίκες δεν κατάλα-
βαν ότι μέσα στα λίγα αυτά λεπτά, ο
Αλέξιος είχε παραδώσει τον αυτοκρατορι-
κό δακτύλιο στον πρώτο γιού του.

Όταν ο Ιωάννης ξαναδύθηκε η Άννα
ξανασήρε το χέρι του πατέρα της. Έ-
ξαφνα ένοιωσε με την εύαισθησία της το
ρίγος του θανάτου. Εσταμάτησε η ζωή.
Έμεινε άναυδη στην έρχη με το κεφάλι
γυρισμένο προς τα κάτω, και με τα δύο
της χέρια επάνω στο πρόσωπο. Έπειτα
έξασπασε σε λυγμούς.

— Πέθανε! φώναξε.

Πέθανε! απήντησε η αυτοκράτειρα
κρηάζοντας ένα κοφτερό όργανο και κο-
δώντας τα μαλλιά της από τη ρίζα.
Την Ίδια στιγμή ο διάδοχος δείχνοντας
στους Βεργάγγους τον δακτύλιο, τραβούσε
προς την Αγία Σοφία και άνηγορεύει
βασιλιάς.

Εδώ τελειώνει ουσιαστικά η πολιτική
ζωή της Άννας. Όλες οι απόπειρές της
απέτυχαν. Και, πικραμένη απ' αυτή τη
διάψευσι των ονείρων της, στα όποια είχε
πιστέψει από παιδί, αποσύρθηκε στη μονή
της Κεχαρισμένης, για να συνεχίσει την
«Αλεξιάδα».

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

Κροπυράκι «Θησαυρούς» 1941



4ον

Η Έρατώ έγέλασε δυνατά μ' αυτό το
αστείο, ενώ η Κρινώ γινόταν κόκκινη σαν
παπαρούνα. Και το μικρό επεισόδιο δεν είχε
καθόλου συνέπειες.

Όταν χαρίστηκαν για να πάνε να κοιμη-
θούν τα δύο κορίτσια, η Έρατώ έφίλησε τη
μικρή και της είπε γελαστή:

— Πρόσεξε μη σε πάρει ο ύπνος...

Χαμογέλασε η Κρινώ κι' εκκρίστικε γρή-
γορα στην κάμαρά της.

Όταν σε κόμηση ώρα ένοιωσε τα δυνατά
χέρια του Κωνσταντή να την αγκαλιάζουν και
τα χείλη του πιάνουν στα δικά της, όλοι της
οι φόβοι της εφάνηκαν παιδιάντικοι, και του
ψιθύρισε με λατρεία:

— Τι θάρρος που έχω κοντά σου... Αγαπη-
μένη μου! Μ' έκανες κυλάς άλλον άνθρωπο.
Πως φοβόμουν όλη την ημέρα!... Τώρα είμαι
θεαία πως όλα θα μ' έρθουν καλά...

— Ναί, αγαπή μου, όλα θαρθούνε καλά...

Έγινε πολλές σχέσεις με την οικογένεια Δε-
νάνη:

— Πως δεν έχωμει, έφώναξε η Κρινώ κι' η
καρδιά της έφτερούσε ακούγοντας τ' όνο-
μα της οικογένειας της Ραλλούς, της μέλ-
λουςας μητέρας του αδελφού της.

— Έτσι έμαθα κι' εγώ, είπε ο Κωνσταν-
της. Έγινε στήλη σημερά με τον πατέρα.
Ευχαρίστησε με τα δικά του. Αλλά και δύσπι-
στος σαν όλους. Αν κατορθώσω να τον προ-
σκλητώ στην ιδέα μου, θα είναι μια σπου-
δαία νίκη. Τότε θα τον παρακαλώ να με
παραστήσει στον πατέρα σου. Φαντάζομαι πως
είναι καλός αυτός ο τρόπος.

— Περιήγησε, έκαμε η Κρινώ ένθουσιασμέ-
νη. Ο πατέρας μου τουχε πολλή έκτιμησι.
Ένας λόγος του Δανάνη θα έβαρνη.

— Δατέ έρθηκε κάποιος κλειδί, είπε χα-
ρούμενος ο νεός. Στο μεταξύ, γλυκεία μου
αγάπη, να χαίρομαστε γέννησας την αγα-
πη μας...

Μια στριγγά φωνή από μέσα από το σπύτι,
έκαμε την κουδέττα του Κωνσταντή και τους
έκαμε και τους δύο να πεταχτούν.

— Βοήθεια! Βοήθεια! έφώναξε αυτή η φω-
νή που φαινόταν τρελλή από τον τρόμο.

— Η Έρατώ φωνάζει, ψιθύρισε μισοπεθα-
μένη από τον φόβο η Κρινώ.

— Ποιός ξέρει τι συμβαίνει; ψιθύρισε ο
Κωνσταντής. Κανένα δυστύχημα...

— Αμέσως άναψαν φώτα μέσα στο σπύτι.

— Χάθηκε! έκαμε η Κρινώ χτυπώντας τα
χέρια της. Χάθηκε... Θα μπουνη στην κάμα-
ρά μου... Φύγε έσύ, Κωνσταντή, φύγε!

— Να φύγω; αποκρίθηκε διατακτικός ο νε-
ός. Μα αν υπάρχει κανένας κίνδυνος;

— Φύγε για το Θεό, έκτεσσε η παιδούλα.
Για μένα δεν υπάρχει μεγαλύτερος κίνδυνος
παρά να σε ιδούμε εδώ.

— Μα αν είναι τίποτα κακοίτοιτοι!

— Αχ, Κωνσταντή, ψιθύρισε η Κρινώ χλω-
μή σαν πεθαμένη... Δεν με καταλαβαίνεις λοι-
πόν; Χίλιους κακοποιούς προπαύει να συναν-
τήσω, παρά να σε ιδούμε εδώ...

— Καλά, φεύγω, είπε γρήγορα ο Δαλής.
Ναρθό αμύρι!

— Όχι, όχι, για το Θεό... Να μην έρθω...

Δεν ξέρω τι γίνεται...

— Τότε θάρω όταν ιδω στο παράθυρό σου
αυτό το θαλάσσιο μαυτιλάκι. Αυτό θα σημαίνει
πως δεν υπάρχει κίνδυνος.

— Ναί... ναί, αποκρίθηκε τρελλή από άνω-
νία η μικρή.

— Έσύ τι θα κάνω. Κανείς; Αν σε ιδού-
με εδώ...

— Τρέχω να χωθώ στην κάμαρά μου, αν
έχω καιρό.

Έτρεξε έφιαλτικά, όπως έτρεχε καιμιά
φορά στ' όνειρό της. Όταν έφθασε στο διά-
δρομο όπου έδινε το δωματίό της, είδε την
πύρτα της Έρατώς διάπλατη, κι' όλους σπι-
θαγμένους στην πόρτα, την οικογένεια της και
τους όπηρετες.

Σπρωγμένη από το ένστικτό της, δίχως
καλά-καλά να λειτουργεί το μυαλό της, έ-
χώθηκε κι' αυτή ανάμεσα τους. Κανένας δεν
επρόσεξε από που είχε έρθει. Κανένας δεν
παραξενεύτηκε. Όλοι ένόμισαν πως είχε βγεί
από την κάμαρά της. Ξεθαρρεμένη, μπήκε
στο δωμάτιο της Έρατώς. Ολόρθη αυτή, μι-
σόγυμη, με χείλη που έτρεμαν, έφώναξε:

— Μα ναί, μα ναί, σάς λέω πως τον είδα
με τα μάτια μου...

— Ένας άνθρωπος έρρισκε έρρισκε
στη δερνάντα. Είχε έβαλει το χέρι του στο
πόμολο της μπαλονόπορας όταν έφώναζε
κι' εξαφανίστηκε.

— Τι καθόσαστε λοιπόν; έφώναξε ο Αλέ-
ξανδρος. Καθήστε εδώ έσείς οι γυναίκες. Πά-
με οι άντρες να ιδούμε στον κήπο. Αδύνατον
να πρόφθασε να φύγει...

— Έτρεξαν κάτω στον κήπο οι άνδρες με
φώτα και με όπλα. Στο μεταξύ οι γυναίκες
τριγύρισαν την Έρατώ που φαινόταν έτοιμη
να λιποθυμήσει και θογγούσε.

— Αχ, μοι φαίνεται πως ράγισε η καρδιά
μου από το φόβο... Καλά που τον είδα...

— Ποιός ξέρει τι κακό θα μ' έκανε...

— Μην κάνεις δά έτσι, την έμάλωσε μαλακά
η Δόμνα Περάνη. Έσύ λες πως είσαι γυν-
ναίκα.

— Ναί, μα ήταν τόσο εφαινικό!... Μόλις εί-
χα άνοιξει τα μάτια μου από τον ύπνο.

— Μήπως το είδες όνειρο; έπέμεινε η μη-
τέρα.

— Μα αφού σάς λέω ότι τον είδα με τα
μάτια μου;

— Έσύ, Κρινώ, ρώτησε ξαφνικά η μητέρα,
δεν είδες τίποτα; Η έρατώς δίνει και στη
δική σου την κάμαρα.

— Έγώ κοιμώμουν, αποκρίθηκε η παιδούλα
νοιώθοντας το αίμα ν' ανεβαίνει στα μάγου-
λά της. Δεν ξύπνησα παρά με τις φωνές της
Έρατώς.

— Βέβαια, η Κρινώ κοιμάται θοραία, έφώ-
ναξε η μεγάλη. Μα θα ιδίτε πως κάποιον θα
έβρουν στον κήπο... Έκτός πια αν φύγει από
τη θαλάσσια.

— Αλήθεια! έφώναξε μια όπηρετρια. Πάω
να πιά στον κύριο Αλέξανδρο να προσέξουν
κι' από τη θαλάσσια.

— Η καρδιά της Κρινώς έφτερούσε. Έκα-
νε να τρέξει κι' αυτή με τα πόδια της ρί-
ζωσαν στη γή. Όχι, έρεπε να κρατήσει το
μυστικό της, να μην προδοθή.

— Ένοιωσε όμως μια εφαινική κακία για την
Έρατώ. Γιατί να τους έδωλε αυτή την ιδέα;

— Αφού ήξερε πολύ καλά πως ο Κωνσταντής
θαφύε με τη θάρκα. Μα ίσως στην προμά-
ρα της να μην το είχε σκεφθή...

— Ποιός ξέρει τι ήθελε, είπε τώρα η Χα-
μίντα που ήταν κι' αυτή χαμένη τρεμουλια-
στη στην κάμαρα της κυράς της. Κακό να
κάνη στην Έρατώ! Έκτός πια αν ήθελε να
μην μ' άλλους σκοπούς στην κάμαρα του κοι-
ταιτού.

— Τι κουταμάρες είναι αυτές που λές; την
έκοψε άσπληρη η Δόμνα. Έτσι μπαίνουν στις
κάμαρες των κοριτσιών; Και που την ξέρουν
την Έρατώ; Δεν έχει σχέσεις με τρελλούς
νεούς... Κάποιος κακοποιός θα ήταν που πήρε
εύκολο να μην από τη δερνάντα... Υπομονή!
Σε λίγο έλπιζε να μάθουμε.

Περίμεναν κόμηση ώρα, κι' όλη την ώρα
η Έρατώ φαινόταν να τρέμει από το φόβο
της.

Κάποτε άκούστηκαν δυνατές φωνές, κι' οι
γυναίκες έτρεξαν στη δερνάντα.

— Να ποί! έφώναξε ο Αλέξανδρος. Αυτή
η θάρκα πέρα... Με τη θάρκα θα ήρθε...

— Μα πυροβολώσωμει, έφώναξε ο γέρο Πε-
ράνης κι' η Κρινώ ένοιωσε τα πόδια της να
λwgίζουν.

Μα ο αδελφός της αποκρίθηκε γρήγορα.

— Όχι, πατέρα, άς μην κάνωμε τόσο φα-
σαρία... Έπειτα, η θάρκα είναι πια μακριά.
Θα πυροβολώσωμει στην τύχη.

— Επέρασαν κάμποσα λεπτά, και στο τέλος
έγύρισαν οι άνδρες στο σπύτι.

— Τόν άτσιμ! είπε ο πατέρας παραγμένος.
Άκουε νάρθη με τη θάρκα και ν' ανέβει στη
δερνάντα!

— Μα τι να γύρευε αυτός ο άνθρωπος; έ-
φώναξε ο Αλέξανδρος. Αν ήταν κοινός κα-
καποιάς, θάρχονταν έτσι με τη θάρκα.

Κυττάχτηκαν όλοι κόμηση ώρα έρωτημα-
τικά, και στο τέλος όλων οι ματιές καρφώθη-
καν στα δύο κορίτσια.

— Η Κρινώ κοκκίνισε ως τ' ασπία, και χα-
μήλωσε τα μάτια. Η Έρατώ έκτεσσε τον
θετό αδελφό της ελφονικά, κι' είπε με σφιγ-
μένα δόντια:

— Για όποιον σκοπό και να ήρθε, νομίζω
πως δεν θα έλθωσας. Η όποδοχή που το
έκάμαμε ήταν άρεκτα θερμή.

— Κι' έγώ φανταζόμαιο πως δεν θα έλθωσας
θ, είπε κι' ο Αλέξανδρος σκεπτικά.

— Οι όπηρετες πράχτηχτηκαν σιγά-σιγά, και
στο τέλος είπε κι' ο πατέρας:

— Άς παμε να δομηθούμε. Προσέξτε, εσείς
τα κορίτσια. Κλείστε καλά τις πόρτες σας.

— Έγώ φοβάμαι να κοιμηθώ μόνη, είπε η
Έρατώ.

— Πήγαμε να κοιμηθούμε μαζί με την Κρι-
νώ αποκρίθηκε η μητέρα.

Και πραγματικά, όταν έφυγαν οι άλλοι,
τα δύο κορίτσια κλείστηκαν στο δωματίο της
Κρινώς.

Βιαστική, δίχως λέξι, έπέταξε η Έρατώ
το έλαφρό έπαινοφόρο: που είχε ρίξει επάνω
της κι' έχώθηκε στο κρεβάτι. Η Κρινώ
δεν διαζόταν να πείσι. Ήρθε κοντά στη θέση
της αδελφή και της είπε μαλακά:

— Μ', έτρόμαξες πολύ, Έρατώ... Φαντάσου
αν μ' έπιασαν με τον Κωνσταντή!

Την έκτεσσε με μάλιστα σαν κουρασμένα η
μεγάλη, και της αποκρίθηκε σιγά:

— Αφού με να κοιμηθώ τώρα, Κρινώ, να
ζήσης! Η άγωνία με τσάκισε. Αμύριο το
πρωί τα ξαναλέμε.

Παραξενεύτηκε η μικρή μ' αυτά τα λό-
για, μα δεν έπέμεινε. Έπλυνσε κι' αυτή
δίπλα στην Έρατώ. Μα ενώ σε λίγο ο ύπνος
έκλεισε τα έλέφαρα της μεγάλης, η Κρινώ
έστριγγόριζε με άγωνία στο κρεβάτι, ώσ-
που ξημέρωσε.

ΚΡΥΦΗ ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ

Όταν ξύπνησαν το άλλο πρωί, τα δύο
κορίτσια έπέρασαν κόμηση ώρα σιωπηλά.

Ήταν σπάνιο πράγμα γι' αυτές, γιατί συ-
νήθως οι γλωσσίτσες τους άρχιζαν να κελά-
δημα μόλις άνογαν τα μάτια τους. Πρώτη
η Έρατώ μίλησε:

— Ψύχρα κάνει, είπε. Σήμερα είναι σχεδόν
χειμωνιάτικη μέρα...

— Ε, μήπως πια ο Οκτώβριος, αποκρίθηκε
άσπληρη η Κρινώ.

Τα άδίαφρα λόγια της θετής αδελφής της
την παραξένεψαν. Δεν έαστάχτηκε, κι' είπε
άμέσως:

— Ε, πως κοιμήθηκες, Έρατώ; Μοι φαί-
νεται πως κοιμήθηκες πολύ καλά.

— Δεν σου είπα ότι με τσάκισε ο φόβος;

— Έγώ δεν έλκισα μάτι.

Τα γαλανά μάτια της μεγάλης έσπίθισαν
για μια στιγμή, σαν με ελφονεία, σαν με
κακία.

— Πως σου εφάρθηκες χθές ο Κωνσταντής;
ρώτησε. Μήπως σε άπογοήτευσε;

— Όχι, αποκρίθηκε άμέσως κι' αδόρμητα
η παιδούλα. Ο Κωνσταντής είναι καλός, και
πιστεύω στην αγάπη του. Έρατώ...

— Καλά κάνεις και πιστεύεις την έδεομει
η μεγάλη. Γιατί να μην πιστεύεις; Έπειδή
σ' αγάπησε έτσι γρήγορα; Τι σημασία έχει;
Αυτές οι αγάπες καμιά φορά είναι κι' οι πιο
σταθερές.

— Έρατώ, είπε η Κρινώ κοκκινίζοντας. Θα
σου μιλήσω μέσα από την καρδιά μου... Μα,
μοι φαίνεται πως μοι μιλάς ελφονικά, πως
δεν χάρησαι μαζί μου για την ελφονία σου...

— Κουταμάρες! έφώναξε η μεγάλη κι' έ-
κοκκίνισε κι' αυτή. Τι θέλεις να κάνω; Να
πηδάω από τώρα; Άσπας να μπουνη σε καλό
δρόμο τα πράγματα. Μα πως φαντάζεσαι ότι
δεν χάρημαι με την ελφονία σου; Είναι δυ-
νατόν;

— Δεν ξέρω, Έρατώ... Μήπως είνας πλάσει
κι' έσύ κανένα όνειρο... Μα, έλπιε, σου
μιλώ όπως θα μιλούσα στον έαυτό μου.

— Έγώ να πλάσω όνειρα; έφώναξε με δυ-
νατά γέλια η Έρατώ. Είσαι τρελή, Κρινώ;
Με έφερες έπιπλάσια; Έπειδή είδα δύο φο-
ρές έναν νεό; Έπειτα, με ποιά όσαι να πλά-
σω το όνειρο; Τι έχω για να το προσφέρω;
Πεινούσα δεν έχω... Το μικρό ποσόν που θα
μοι δάσουν οι γονείς σου, από ελεημοσύνη,
δεν θάσαν έβέβαια για να πάω έναν άντρα
από τον Δαλή, που είναι, καθώς φαντάζομαι,
άφρονόπουλο για να τον καταδέχεται έσύ.

— Μιλάς πικρά, Έρατώ.

— Αιόλου. Λέω την αλήθεια. Έφ έλλου,
και ίση περιούσια να είχαμει. Και από ίδιες
οικονόμησης αν ήμασταν, αφού αγάπησε έ-
να, τελείωσε... Έγώ, έλπιε, δεν είμαι έλ-
κυστική. Άλλοιώς θα μ' άγαπούσε κι' ο α-
δελφός σου.

— Τι σχέσι έχει αυτό; την διέκοψε η Κρι-
νώ. Ο Αλέξανδρος σε έλπιε σαν αδελφή.

Έκαμε μια όόλτα στο δωματίο η Έρατώ,
σιγοτραγουδώντας με σφιγμένα δόντια.

Η Κρινώ έξηκολούθησε με φωνή μαλακία:

— Να ξέρεις, πάντως, Έρατώ, πως την ελ-
φονία σου έγώ την σκεπτόμαιο όσο και τη δι-
κή μου. Αν άγαπούσε έσένα ο Κωνσταντής,
κι' αν έτύχαινε να τον άγαπούσα έγώ, θα
θυσιάζομαιο με χαρά για χατήρι σου... Μα
η αγάπη του μοι ήρθε εκεί που δεν την ά-
περιμένα, που δεν μπορούσα να τη φαντασθώ.

— Καλή μου Κρινώ, την διέκοψε η Έρατώ.
Κάνεις τα λόγια σου. Προσπαθείς να μοι έ-
ξηγήσης ένα πράγμα που δεν ξητεί έξηγήσης.
Η αγάπη είναι τυφήλη. Όπου λάχει...

— Θέλεις να ξαναμιλήσω στον Αλέξανδρο
για έσένα; είπε ξαφνικά η Κρινώ.

Τα λόγια αυτά της ήρθαν ασδόμητα στα
χείλη, χωρίς να τα πολυλογίσω. Ήξερε κατά
θέοος πως ήταν έντελός άσκοπο να μιλήσει
γι' αυτή την άτυχη αγάπη στον αδελφό της.
Οι πείρες της πη, της πη είχε πη επάνω
ε' αυτό το ζήτημα. Άλλά, κάτι την έσπρωχνε

να παρηγορήσει την Έρατώ. Με άπορία της
ένοιωσε σαν κάποιο άσπωμα ένοχής, τώρα ά-
πέναντί της. Όσο και να την άσβεδαίωνα
η Έρατώ, κάτι της έλεγε μέσα της πως το
ένδιαφέρον ποδίζει για να πάνε στο γε-
φυράκι να τον συναντήσουν. Δεν ήταν άπλη
αγάπη για περιπέτεια. Και θάδινε δέκα χρό-
νια της ζωής της, για να χάριση κάποια χα-
ρά, την ελφονία, σ' αυτή την κοπέλλα που
στάθηκε άτυχη από τα παιδικά της ακόμα
χρόνια, να χάσει τους γονείς της, και άτυχη
στην πρώτη της αγάπη.

Η Έρατώ έγέλασε δυνατά.

— Τι παιδί που είσαι, καυμένη Κρινώ! έ-
φώναξε. Νομίζεις πως τα πράγματα αυτά είναι
τόσο άπια; Έπειτα, μάθε, αδερφούλα μου,
πως δεν τον άγαπώ πια τον αδελφό σου.

Τα λόγια αυτά αντίλαλσαν σκληρά, ελ-
φονικά.

— Αν λές αλήθεια, είμαι εύχαριστήμένη,
άποκρίθηκε ασπληρη η Κρινώ.

— Η αγάπη θέλει άναπόδοτο, Κρινώ... Δεν
μπορεί ν' άγαπή κανείς ένα κομμάτι μαρ-
μαρο... Μα τί καθόσαστε και λέμε; Άσπας
τα πράγματα να κηλίσουν... Κύτταξε τώρα
έσύ πως θα τα καταφέρεις... Πρόκειται να
συναντηθώ κι' άπόψε;

— Όχι, αποκρίθηκε σιγά η μικρή.

— Για πότε έχετε όρισει άλλη συνάντησι;

— Δεν όρισαμε.

— Καλύτερα να είσαι προσεκτική...

Πήγε η Κρινώ να όμολογήσει τη συμφωνία
που είχε κάνει με τον Κωνσταντή γ'ά το μαν-
τήλι, μα την τελευταία στιγμή κρατήθηκε.
Μ' όλα της τα καλά λόγια, κάτι είχε η έ-
κφρασις της Έρατώς, που την σταματούσε...

— Αλήθεια, είπα αλλάξει πολύ τον τελευταίο
καιρό η θέση της αδελφής...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσέχεις.

ΤΟ ΔΙΗΤΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΙ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Ο Πίπης, ένα άγοράκι δώδεκα χρόνων
πρωτά για το ιδιαιτικό σχολείο στο ό-
ποιο φοιτά τρεις φορές την έδεομάδα,
τόρα με τον πόλεμο, συλλογισμένος,
συλλογίστηκε όπως και τόσες άλλες φο-
ρές, τις λούξ περιφρονητικές ματιές που
του ρίχνουν οι συμμαθητά του κάθε φορά
που γίνεσαι λόγους για τον πόλεμο.

— Τι φταίω όμως έγώ, συλλογίστηκε ο Πί-
πης, αν δεν έχω κι' εγώ, σαν αυτούς, κανέ-
ναν στο μέτωπο. Ποιά, ναχω αφού είμαι
άφρονος; Δεν έχω στον κόσμο άλλον από
την γιαγιά μου και φυσικά δεν μπορώ
να καυχήθω για μια γρηούλα γιαγιά έ-
δεομήνητα χρόνων όταν όλοι οι άλλοι ό-
περηφαιούνται πως κάποιος δικός τους
είναι στον πόλεμο;

Με τους συλλογισμούς αυτούς άσπλη-
μένος ο Πίπης καταδύνει από το περ-
σινόριο "Ενα αυτοκίνητο περνάει δίπλα
του και τον πετάει με το πρόσωπο κατα-
γής. Σχεδόν άμέσως όμως νιώθει δυο
στενάρια χέρια να τον σηκώνουν και μπο-
στά του άντικρύζει ένα πρόσωπο γεμά-
το άγωνία.

Ο Πίπης είχε έτοιμος να κλάμη μα
καταπίνει το δάκρυ του μόλις αντίλαλ-
νεται ότι ο άνθρωπος που τον άγκαλιάζει
φοροδύ στρατιωτική στολή.

— Μπα! Ένας στρατιώτης!

— Ναί, ένας στρατιώτης που είναι ένθυ-
σιμένος, μικρούλη μου, που σ' έσωσε
σήμερα άκρίβως που φεύγει για το μέτωπο.

— Για το μέτωπο; γιατί με φωτισμένο
από χαρά πρόσωπο ο Πίπης. Πόσο θάθελα
να μοι κάνετε μια μεγάλη χάρη.

— Λέγε τι θέλεις; Γρήγορα όμως γιατί
φεύγω.

— Θέλω να είσαστε ο μεγάλος μου α-
δελφός, γιατί δεν έχ

Σκληρό ΜΑΘΗΜΑ

ΥΠΟ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

‘Απόγεμα μιάς απ’ αυτές τις ημέρες, ένα δηλαδή από τα απόγεμα που πλαισιώνονται από σχετική πληγή και μπλέ χαρτιά στα παντζούρια. Προσπάθεια για τοσά, που σεβδρείται ανούσιο και μ’ ελάχιστη ζάχαρη και περισσοτέρες συζητήσεις, πολεμικές το περισσότερο. ‘Εκείνη, έναν θή, γαλανή, άστατη, γήρσα, παίρνει από έναν κύριο γκριζό πληροφορίες για έναν κύριο φαλακρό. Κατ’ ανάγκη, το άστρο της μεσουρανή ανώμεσα στην ωριμότητα, εφόσον η νεότης φοράει χακί).

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Ωστε, έτσι... Ο ΓΚΡΙΖΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Ναί... Είπ’ από την Αίγυπτο. ‘Χει βαμβάκια κοντά στο Νείλο, δυο αϊτοκίνητα, κόττερο...

ΕΚΕΙΝΗ: ...Και φαλάκρα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τί να τα κάνετε τα πολλά μαλλιά, δεσποινίς μου; ‘Η πείρα είναι, δυστυχώς, αντιστρόφως ανάλογη με την τριχοφυία στον άντρα. Τα μαλλιά χάνονται όταν έρθει η σοβαρότης...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Πάντως, είναι ένας τύπος ενδιαφέρον...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τζέντλεμαν με τα όλα του...

ΕΚΕΙΝΗ: Γίνεστε, βλέπω, συνήγορος του...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Συνήγορος του; Γιατί; Δεν τον κατηγορεί κανείς...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι’ αν είχα τη διαθεσι να τον κατηγορήσω λίγος...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Θάχατε, άπλοστάτα, άδικο...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Ας είναι... ‘Όσα μούπατε, έχω κεντήσει άφάνταστα την περιέργειά μου...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μόνο την περιέργειά σας;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί άλλο; Τ’ άλλα όλα, έρχονται μετά τη γνωριμία...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Κι’ η γνωριμία είναι το πιο εύκολο. Άσκει να θέλετε...

ΕΚΕΙΝΗ: Δε λέω όχι... Ο ΚΥΡΙΟΣ (προχωρεί προς τον κύριο με τη φαλάκρα, μ’ ‘Εκείνη στο μπράσο του): ‘Αγαπητή μου, θα μου επιτρέψετε να σας συστήσω τον κύριο Χ., περίφημο χορευτή κι’ ευχάριστο πατέρα... ‘Η δεσποινίς Ψ., από τους πιο διαλεχτούς γυναικείους τύπους...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: Χαίρω πολύ, δεσποινίς... (Χειραψία).

ΕΚΕΙΝΗ (ριγεί ελαφρά στην έπαφά των εκατομμυρίων, του βαμβάκιου, των αϊτοκινήτων και του κόττερου): Κι’ εγώ το ίδιο, κύριε... (‘Ο γκριζός κύριος άπομακρύνεται. Το γραμμόφωνο αρχίζει να γυρίζει. ‘Ενας παλιός δίσκος).

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: Χορεύουμε; ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

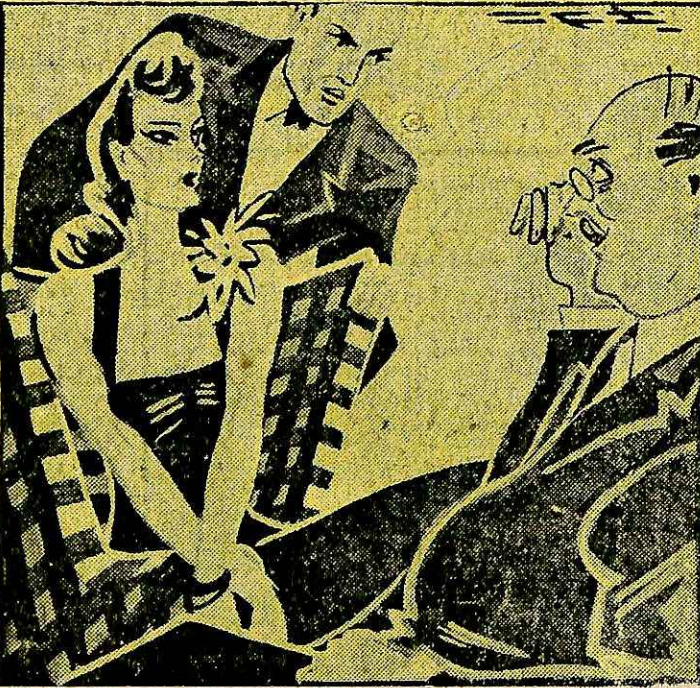
ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αν θέλετε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Αν θέλετε...

ΚΡΑ (χορεύοντας άπαίσια): Τί ώραία που χορεύετε... ΕΚΕΙΝΗ: Θα ήθελα πολύ να λέγα το ίδιο και για σας... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: (ξεροκαταίνει): Είναι η αλήθεια, πώς ο χορός δεν είναι το φόρτε μου... ΕΚΕΙΝΗ: Προτιμάτε, καλύτερα, να κουβεντιάσουμε καθισμένοι σ’ εκείνο το ντιβάνι; Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: Μαζί σας, όπου θέλετε. (Κάθονται στο ντιβάνι. ‘Εκείνη τοποθετεί πίσω από τη ράχη του δυο τρία πουπουλάκια μαζελαράκια). Είστε άξιο λάτρευτη... Πώς πρέπει να δυναμώσω το ενδιαφέρον σας που εκδηλώνετε αυτή τη στιγμή... ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Σεβασμός... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ (κοκκινίζει): Λοιπόν... Τί λέγαμε; ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτε... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: Είστε ένας τύπος εύνο παϊκός... ‘Ισως, υπερβολικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν εκλήθη ακόμα η κλάσις σας... Ξέρω... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ (μελαγχολικά): Κι’ ούτε θα κληθώ πια... ΕΚΕΙΝΗ: ‘Εχετε, όμως, χρήματα... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ (κατάπληκτος για την άποψη της): ‘Ε... Δηλαδή... Κάτι λίγα... ΕΚΕΙΝΗ: Πέντε;... Δέκα;... Κατομυρία;... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: ‘Ισως τα διπλά, ή και τα τριπλά... ΕΚΕΙΝΗ: Και πόσα δώσατε για τη Φανέλλα του Στρατιώτη... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ (μένει αναπολόγητος): Μά... τίποτε... ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: Δεν... δεν ξέρω... Δεν έτυχε... ΕΚΕΙΝΗ (με συγκρατημένη όργη): Και σεις, που δεν έδωκατε ούτε δραχμή για τα νεύτα που πολεμάτε, έρχεστε ν’ ά...



ΕΚΕΙΝΗ: ‘Οχι. Είμαι ‘Ελληνίδα και δε φιλοδοξώ να μοιάω τίποτ’ άλλο... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ (νομίζει πως δρική κάτι σπουδαίο). Είστε Νορβηγίδα με ψυχή ‘Ελληνίδα και κορμίστασά Καρουάτιδος... ΕΚΕΙΝΗ (άνάδει ένα τσιγάρο): Βρίσκετε; Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: Είμαι δεβαιός... Τί θα ήγαστε για ένα ταξίδι προς την Αίγυπτο, προς τις όχθες του Νείλου, προς τα μονότονα τραγούδια των Βεδουϊνών;... ΕΚΕΙΝΗ: Θάλεγα ότι με φοβίζει το θαλασσινό ταξίδι, τώρα με τα υπαβρύχια... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: Μπ... Μία γυναίκα σαν καί σας, να φοβάται τις τορπίλλες... ΕΚΕΙΝΗ: ‘Εσείς είστε τολμής... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: Φοβερά... ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δεν πάτε, τότε, έθελοντής; Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ (διαταχτικά): Μά... ξέρετε... ‘Η ηλικία μου...

γοράσετε τα νεύτα τα δικά μου, με γενναϊοδωρία, φαντάζομαι, που θα ζήλευε καθένας... Δεν είν’ έτσι;... Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: Δεσποινίς! ΕΚΕΙΝΗ: ‘Αφήστε με να τελειώσω... ‘Η μεγαλύτερη τραγωδία για μας τις γυναίκες που μένουμε σήμερα πίσω, είναι ότι έχουμε τώρα κοντά μας τα περισσότερα μάτια ν’ ασμασήσουνε λίγων έρωτα... Δεν το νοιώθετε, αγαπητή μου, άξιοσέβαστε κύριε, ότι σεις δε θα πάρετε ποτέ σοβαρά τη θέση της νεότητος που πολεμάει; ‘Η ψυχή σας, όλων των γυναικών πετάει εκεί πάνω, στο μέτωπο, στα χιονισμένα βουνά, μ’ εύγνωμοσύνη και με νοσταλγία... ‘Εκείνοι όλοι φύγανε; Φύγανε κι’ οι ψυχές μας μαζί τους... Και μέινετε σεις, τ’ άπομεινάρια, για να μάς πουλήσετε αίσθημα τα και ν’ αγοράσετε τον έρωτά μας... Μά ο έρωτάς μας δεν πουλιέται... ‘Η καρδιά μας χαρίζεται... ‘Εσείς, το πολύ πουχετε να κάνετε, είναι να δώσετε κάτι γι’ αυτούς που λείπουν... ‘Ετσι, ίσως κερδίσετε...

ΤΙ ΕΙΝΕ...

ΤΙ ΕΙΝΕ ΓΥΝΑΙΚΑ;

‘Επιθυμία του άνδρος, αλλά και άνδρος ναύαγιον. Θηρίο που ζούμε μαζί του στο ίδιο σπίτι. Λεία που κοιμάται πλάι μας. Δράκαινα που την συντηρούμε. Οίκου ζάλη. ‘Αμερικανισμός έμπέδιο. Κομφουτσέ νη όχια. Καθημερινή ζημία. ‘Ανθρωποποιό μηχανήμα. Ζώο πονηρό. ‘Αναγκαίο κακό.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΠΛΟΥΤΟΣ;

Φορτίο χρυσού. ‘Ηδωνών ύπνυρετης. ‘Επιβουλεύμενο πράγμα. ‘Ανέκφραστη απόλαυσις. Φθόνος που έχει μέσα στο σπίτι σου. Διαρκής φόβος. Καθημερινή ακοτούρα. Εύκολοκάνενο πράγμα. Πρόσφιλης δυστυχία. Περιπόνητο ταλαιπώρημα. Περαστική εύτυχία.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΠΕΝΙΑ;

Μισούμενο αγαθό. Μητέρα υγείας. ‘Ηδωνών έμπέδιο. ‘Αμερικανική διατριβή. Δυσπρόστατο κτήμα. ‘Επινοήσεων διδάσκαλος. Σοφίας άνεύρεσις. ‘Εμπόριο άζημίο. Κτήμα άλογάριο στο.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΦΙΛΟΣ;

Δυσεύρετο κτήμα. Καταφυγή δυστυχίας. Φτώχειας παρηγορία. Ταλαιπωρίας καταφύγιο. ‘Ανυπόστατο κειμήλιο. ‘Εύτυχια χωρίς τέλος.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΓΗΡΑΣ;

Πλήρωσις ημερών. ‘Υγιάνουσα νέσος. Ζών θάνατος. Προδομένη μέριμνα. Φόβος έλπιζόμενος. Πολυχρόνιο γέλασμα. ‘Ατονή φρόνησις. ‘Αναπνέων νεκρός. Ζωή άνερώτευτη. Θάνατος προσδοκώμενος. Νεκρός κινοούμενος.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΥΠΝΟΣ;

Κόπων άνάπαυσις. ‘Ιατρών κατόρθωμα. Δεδωμένον λύσις. ‘Αγρυπνούντων Σοφία. Νοσούντων ευχή. Θανάτου είκον. Ταλαιπωρουμένων παραμυθία. Πάσης πνοής ήσυχία.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΘΑΝΑΤΟΣ;

Αίώνιος ύπνος. Διάλυσις σώματος. Ταλαιπωρούντων έπιθυμία. Πνεύματος φτερούγισμα. Πλουσίων φόβος. Πενήτων παρηγορία. ‘Ανάλυσις μελών. ‘Υπνου πατήρ. (Σεκούνδος)

λίγη συμπάθεια από μας...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ (άποσβολομένος): Εύχαρίστας... Να δώσω και γώ... Πόσα θέλετε;

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): ‘Απευθυνθήτε στην Κ. Υ. Α. Μ. (Με μία κομική υπόκλησις) Σας χαίρετώ, σεβάστε μου κύριε... (‘Απομακρύνεται. ‘Ο γκριζός κύριος πλησιάζει τον κύριο με τη φαλάκρα).

Ο ΓΚΡΙΖΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Λοιπόν;

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ (μελαγχολικά): Πραγματικά, ώραιος γυναικείος τύπος... Ο ΓΚΡΙΖΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Σ’ έρωτεύθηκε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: Κάτι χειρότερο. Μ’ έκανε να την έρωτεύθω... (Πιόσι γά): Και, χωρίς έλπίδα... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ



Ο ΜΠΕΝΙΤΟ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΟΥΣΟΥ

‘Αγαπητή μαντάμ Σουσου. ‘Εγώ, δ Ντούτε!

‘Εγώ το άνημερον θηρίον, δ άήτητος, δ άδάμαστος, δ ανυπερόβητος, δ κατακτητής, δ θαλασσοκράτωρ.

‘Εγώ, δ Μπενίτο!

‘Εγώ, δ δόξα του κόσμου, δ ήλιος της ‘Ιταλίας, δ άδελφός του Μεγάλου Ναπολέοντος και εξάδελφος του ‘Ιουλίου Καίσαρος.

‘Εγώ, δ Ντούτε!

‘Ελαβα το γράμμα σας. Σας έθυμούμαι. Μάλιστα. Σας ένθυμούμαι καλά. ‘Εγνώρισα εις την παραώδη και τρικυμώδη και θυελλώδη ζωήν μου πολλές προσωπικότητας. ‘Ηλθαν από τα πέρατα της έκταμένης ποταμιά, χείμαρροι, λαοί όλων κληροί έπισκεπτών και θαυμαστών για να μου εκφράσουν το θέος των, τον τρόμον μου, την φρίκην και τον θαυμασμόν των.

‘Αλλά η γρανιτώδης μνήμη μου συγκρατεί όλους. Σας ένθυμούμαι, λοιπόν.

Μαντάμ Σουσου!

Το δνομά σας άντηχει άκόμη εις τα μεγάλα μου ότα ως είδος άριος του Πούτιν και η άνάμνησις της έπιδητικής προσωπικότητός σας εξακολουθεί να θέλη την θύελλαν των άναμνήσεών μου. Είσε πράγματι μία μεγαλόπρεπη άριστοκρατία, υποθέτω από την οικογένειαν των βυζαντινών Καντακουζηνών.

Φεύ! Σουσου.

‘Αντιλαμβάνομαι και εγώ ότι υπάρχει μεταξύ μας ψυχική συγγένεια, ως πολύ δρθώς παρατηρήσατε εις την πολύτιμον έπιστολήν σας. Καί λυπούμαι πολύ διότι είναι πατρίς σας αυτή η μικρά καί άσηματός χώρα, την όποιαν θα συντρίψω.

‘Υπείστην νίλας!

‘Εγώ, δ Ντούτε!

Μάλιστα. ‘Εγώ το τρομερόν θηρίον τα έκανα μούσκεμα. ‘Εχω ήρωας. ‘Εχω στρατόν. ‘Εχω όκτώ εκατομμύρια καλώς ήκουσμένον λοχών. ‘Εχω στόλον. ‘Εχω άεροπορίαν που είναι έτοιμος να κατακαύση το σύμπαν. ‘Εχω τας καταιγίδας των Κενταύρων μου, τας τρικυμίας των μηχανοκινήτων μου, τους ζάρικους έλπιμιστάς μου, τους μουρμούρηδες και λεβέντηδες και άσκήδες και φανατικούς φασιστάς μου.

‘Εγώ, δ Ντούτε!

Δεν πτοούμαι ποσός. Μοδ άρεσε να ζώ περικολοζαμέντε και θα συνεχίσω τον άγώνα μέχρι του όριστικού και τελεστικού θοιάμβου των όπλων μου. Δεν ήτον άνάγκη να μου γράψετε, άδίσταστη πυρογοδέσποινα του Βούβουλα, ότι δεν πρέπει να άποδίδω σημασίαν εις τον πτωχόν λαόν. ‘Όπως και έσείς, ούτω και εγώ δεν προσέχω ποτέ τους ταπεινούς και τας «τσοκαρίας» ως πολύ χαρακτηριστικώς χαρακτηρίζετε το πόπολο. Τίς τρώω και γελούν. ‘Ας γελάσουν. ‘Ηττώμαι και γελούν. ‘Ας γελάσουν. ‘Αγριεύω και γελούν. ‘Ας γελάσουν. Φωνάζω και γελούν. ‘Ας

γελάσουν. Γίνομαι ρεπτικόλο και χαχαρίζω ή ύψηλιος. ‘Ας χαχαρίζη. ‘Εγώ είμαι άπτότος. ‘Εγώ, δ Ντούτε, είμαι άκλόνητος. Δεν με ενδιαφέρουν ποσός οι έντυπώσεις που προκαλώ. Βίβερε περικολοζαμέντε! Αυτή είναι η άρχή μου. Και εάν με έγναρίζατε καλύτερα, δεν θα μου έκανατε παρομοίας συστάσεις. ‘Εάν σεις είσατε μία μαντάμ Σουσου, εγώ όμως είμαι ένας Μπενίτο και κάνω για έκατό Σουσουδες. ‘Ενοήσατέ το! Βεβαίως υπάρχει μία ψυχική συγγένεια μεταξύ μας. ‘Αλλά σεις δεν έχετε το άγριον βλέμμα μου. Δεν έχετε την άγρίαν μορφήν μου. Δεν έχετε τους σιδερούς δραχινιάς μου. Δεν έχετε το θυελλώδες στόμα μου. Δεν έχετε την μεγαλοφία και άσυγκριτον και άνυπερόβητον κεφαλήν μου. Φαίνεται πως δεν συγκρατείτε καλά εις την μνήμην σας τα θηριώδη χαρακτηριστικά μου και τας όψεις μου που όταν τας συσπτά συγκλονίζεται η ύψηλιος! ‘Εμένα με τρέμει η γής! Το γνωρίζω. Κινώ το δάκτυλό μου και σηκώνονται ως καταιγίς τα συντάγματα των μελανοχιτώνων μου. Κλείνω τόν όφθαλμόν μου και εξαπολύονται εις τους αϊθέρας τα χαλύδδδια πτηνά μου. Σφουρίζω και χλμιντρα εις τα κύματα δ μουρμούρης και λεβέντης στόλος μου. Τώρα, έπαναλαμβάνω, εάν δι’ όλα αυτά γελά η οικομένη, άς γελάη. Γελάει το μαρό κόντε μη γελάει, ως πολύ δρθώς παρατηρήσατε. Τόν Μπυθούλα θα τον σεβασθώ. ‘Ας έχη χάριν ότι η συνοικία αυτή φιλοξενεί μεταξύ των κατοίκων της μίαν κυρίαν της περιώτης της ιδικής σας. Δεν γνωρίζω μόνον εάν δ προσφιλης υου γαμβρός Τσιάνο πληροφορήθη ότι δεν υπάρχουν εκεί άντισερατορικά. ‘Εάν το μάθη, δ Μπυθούλας θα διατρέξη σοδαρούς κινδύνους. ‘Όπωςδήποτε εγώ δ Ντούτε έγνώριζα την ασφάλειαν και την άκεραιότητα των συνόρων του πύργου σας και σας ύπογράφω με τα δυό μου τα χέρια: ‘Ο Ντούτε δεν θα έπιτεθή ποτέ κατά τού πύργου της Μαντάμ Σουσου. Διότι την αγαπά, την εκτιμά και την θεωρεί ως άνθρωπον ίδικόν του. Μετά τιής ‘Εγώ, δ ΝΤΟΥΤΣΕ

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΠΕΝΙΤΟ

‘Αγαπητή Νινή.

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

Και έν πρώτοις:

Το γράμμα σου πολύ έγνώστικόν και λυπούμαι. Και ές άλλου περιλαμβάνει πολλές άνοησις και γελοιότητα και το έδιάβασε και δ Παναγιωτάκης και έγέλασε. Το όποιον, σημείον κακόν καθ’ ότι δ Παναγιωτάκης, λαϊκός τύπος, και γελά με χονδράς άστειότητας και τοιαύτας, μα λερειώνω, γελάω.

‘Ανάρπαστον γίνεται εις τας ‘Αθηνας το περίφημον διβλίον της πολυβρυλλήτου ήρωίδος του κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Η ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΟΥ ΒΟΥΒΟΥΛΑ

‘Ο «Θησαυρός», σελων να εξυπηρετήση τους άναγνώστας του των έπαρχιών, διαθέτει αντίτυπα δια τας έπαρχίας, όπου δεν εκυκλοφόρησε. ‘Όσοι θέλουν να άποκτήσουν το μοναδικόν αυτό εις το είδος του εύθυμογραφικόν διβλίον, μπορούν να το ζητήσουν από τα γραφεία μας, έμβάζοντες το αντίτιμόν του, δηλ. 50, χωρίς κομμίαν άλλην έπιβάρυνσιν. Σελίδες 200, έκδοσις πολυτέλης με σκίτσά του μοναδικού μας γελοιογράφου κ. Φ. Δημητριάδη.

‘Από κεκτημένη ταχύτης δια τα μεγάλα σου έργα, δια τα μεγάλα σου κατορθώματα και τα τοιαύτα, μου γράφεις ότι το όνομά μου άντηγει άκόμη εις τα μεγάλα σου ότα. Λυπούμαι. Καθότι, ως γνωστόν, μεγάλα ότα έχουν μόνον τα γνωστά λαϊκά ζώα τα όποια καθοδηγούν εις τας όδους μανάδης και πολύ πεισματάρικα και χαμερπή. ‘Ημπορούσε, έφ’ όσον, άνάγκη να παραβάλης τόν έαυτόν σου με τετράποδον να χρησιμοποιήσης τετράποδον άριστοκρατικόν, ήγον ήππον.

Τελοσπάντων.

Και μη μάς φοβερίζεις και τόσον, Νινή, καθ’ ότι δα τα γνωρίζω. Και εάν είχες στρατόν, να τόν ίδουμε και εάν είχες άεροπορίαν, ώσάυτως και εάν είχες στόλον πούττας! Γνωρίζω κάτι και ήμεις περί την κατάστασιν καί μη λησμονείς ότι ο πύργος μου ένδευκτήριον πρεσβευτών και μου τα λένε όλα. Τοούτο μόνον σου γράφω ότι οι τσοκαρίες ένταύθα σου έόγαν λαν τραγούδι και δ Μπυθούλας σείεται από τας έξής μελω

και καταπαύουν όλιγον κατ' όλιγον την αυτοκρατορία σου. Ντροπή! Επιτρέπεται ποτέ να έχεις την νοοτροπία ενός πτωχού ανθρώπου ως ο πρώτος και τρίτος συζυγός μου Παναγιωτάκης;

Και εις την Αιγύπτου αι νύχαι σου μεγάλοι και δεν τα βλέπω ποσώς τα πράγματα καλά. Διότι οι Αυστραλιανοί, άνθρωποι άγριοι, ως οι ημέτεροι λαίκοι τσολιάδες και δεν λαμβάνουν υπ' όψει τους ότι πολέμου με άριστοκρατικών στρατών. Αναγνωρίζω ότι κάμει ζήτη εις την Λιβύη και αποστέλλω ταχυδρομικώς την δεινότητα μου εις τον αγαπητόν Γρατσίον να αερίζεται, εφ' όσον δεν αντέχει εις την ζέση. Και εις τόν στρατηγόν Σουδού εξασπείρω ένα μάλλινο πολόδερο του Παναγιωτάκη εφ' όσον εις την Αλβανίαν κρύο. Και το σφάλμα σας τούτο: "Οτι εφ' όσον καλομαθημένοι και λεπτοφύεις δεν κιντάρτε να πολεμήσετε εις μέτρια κλίματα, αλλά διαλέγετε το πολύ ψυχός και την πολλή θερμότης και ιδού τα άποτελέσματα.

Εγώ, ή Σουσου.

Εγώ, ή πυργοδέσποινα.

Εγώ ή ένδοξα κυρία της άριστοκρατίας (τέως κάτοικος της όδοι Πατριάρχου) Ιωακείμ και ήδη ονομασία της συνοικίας του Μπύθουλα, εγώ ή πολυθρύλπιτος μαντάμ, γνωρίζω ότι προσωπικώς εις εσε ούτε κρύο σου κάνει, ούτε ζέση και το άπαντόν σου είνε ή δόξα και το κλέος, αλλά το κλέος είνε με άλλα γιώτα, (γνωρίζομεν και όρθογραφίαν) ήγουν κλαίω και αντίς δόξα, δάκρυα!

Σου έγγραφα και άλλότες, επιθυμώ να έμβασπίζετε το Βριδισι, πόρτο - Σουσου και να διαφυλάξετε εκεί τόν στόλον σου. Και όταν ο Ιταλικός στόλος υπό την προστασίαν της Σουσούς, ουδείς θα τολμήσῃ να τόν φθίξῃ διά βόμβας. Και να τειθῇ ή αεροπορία σας και ο στρατός σας υπό την προστασίαν μου και μόνον τότε θα δῃτε καλά. Αλλάς, χαμένοι. Έμβρός κρημνός και πίσω ρεύμα και δεν σε βλέπω να στέκεσαι καλά αγαπητέ Νινί. Και αυτά που λες ότι ζῆς περί κολοζαμέντε να μην τα επαναλάβῃς διότι έκφρασις κακόχησος και περιλαμβάνει ταπεινόν μέρος τού σώματος. Διότι όμιλούν περί κολοζαμέντε μόνον εις τάς ταβέρνας του Μπύθουλα και όπως είνε το Παλάσο Βενέτσια θα κατατήση και αυτό κολοζαμέντε και άμαρτία.

Γράφεις και άλλας άστειότητες. "Οτι δῆθεν έχεις ύφος και πόξα σπουδαιότερα από έμέ. Δεν σε παρεξηγώ, αγαπητέ Νινί, διότι, από τόν καιρό που σου ειπε ο κ. Γράτσι, ο σαχλός, διαφόρους άνοησίας, τα μυαλά σου έπήσαν αέρα. Και ο Γρατσι τακτικώς θαμνών τών βεξιώσεων μου και τας πληροφορίας του τας έλάμβανε από Μπυθουλαίους.

Ευχαριστώ περί την έγγυσις του πυργου μου. Και εγώ εις ανταμοιβήν έγγυσμαι την άκρασιότητα του Παλάσο Βενέτσια και θα είδοποιήσω τους αεροπόρους μας να μη το κτυπήσουν, καθ' ότι αρκετά ύπερέφε.

Μετά τιμής
(Ιδική σας)
Μαντάμ Σουσου

Καθυστερόγραφον. Μη κάνης κατάχρησις στα μακαρόνια καθ' ότι παχαίνουν. Και το πάχος άδελφός της γελοιότητος. Χαίρετισμούς εις την κυρία Μπενίτου και τόν κύμπα Τσιάνο, τόν κρόο και την κυρία Έντα την σαχλή και άς είνε και κόρη σας. Ο Παναγιωτάκης μου άγγλόφιλος και δεν τόν χωνεύω.

Μετά τιμής /
(Ιδική σας)
Μαντάμ Σουσου

Και διά την αντίγραφον
Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟ ΚΩΛΥΜΑ

Εξετάζεται ένας τελειόφοιτος της νομικής: Καθ' ή γη της: Καί ποιά είνε το σπουδαιότερο κώλυμα του γάμου;
Φοιτητής: "Η... έλλειψις ποικίλης, κ. καθηγητά!"

ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ



Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Παρ' όλα του τα παθήματα, ο Πίπης έ-ζακολούθησε τις επιχειρήσεις του με μία συγκινητική έλπιον και με τη σκέψη ότι κάποτε θα πετύχαινε την περιπέτεια εκείνη που θα έκανοποιούσε τις απαιτήσεις του. Εμπήγαν δηλαδή με την ίδια ελπίδα που πηγαίνουν όλοι όσοι αγοράζουν λαχεία: ότι κάποιο θα τους πείσῃ. Και πρέπει να δηλοποιήσουμε ότι τόν τελευταίο καιρό τουλάχιστον, είχε αρκετές επιτυχίες, που χάλασαν όμως στο τέλος. Αυτό όμως ήταν μία λεπτομέρεια άσκησις ν' άπογοητευτή εναν άνθρωπο τόσο συστηματικό και τόσο έπιμονο, όπως ο Πίπης. Στο τέλος τών τελευταίων περιπετειών θα κατατάξουμε κι' αυτή, που τού συνέβη ένα από αυτά τα δράματα.

Εξάδελφός εκείνη, εξάδελφός κι' εκείνος μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Την έδιπλωσε λοιπόν, κανονικώς και έξοφούνησε την κλασσικήν του ευγενική φρασί:

—Δεσποινίς, μου επιτρέπετε να διαφωτίσω το δρόμο σας;

Και χωρίς να περιμένῃ την απάντησιν, τόν διεφώτισε. Εκείνη έδέχθη την πρό-έκπομη φωτός μ' ένα ευχαριστώ και συνέχισαν μαζί το δρόμο. Συστήθηκαν: Πίπης, Λιλίκα, χαίρω πολύ, κατενθουσιασμένος με τη γνωριμία σας κ. λ. π. "Η σου βέντα εξακολουθώσε σε ποιά φιλικό τόνο. Ο Πίπης επροχώρησε σε ποιά φιλικό τόνο. Ο Πίπης επροχώρησε σε ποιά φιλικό τόνο. Ο Πίπης επροχώρησε σε ποιά φιλικό τόνο.

Κι' έσο εκείνος προχωρούσε στην εκδήλωσι τών σκεπών του, τόσο εκείνη τόν επροκαλούσε περισσότερο.

Ο Πίπης ήταν κατενθουσιασμένος με την επιτυχία. Τη θεωρούσε αίσουρη και πρέπει να δηλοποιήσουμε σαν άνθρωποι καλής πίστεως, ότι δεν είχε άδικο. Έπι τέλους έφτασαν σ' ένα σημείο όπου έπρεπε να χωρισθούν:

—Εδώ κάθομαι. Σ' αυτό το σπίτι.
—Και πότε θα σας ξαναδώ;
—Αύριο ή, θέλετε.
—Και πού;

—Εδώ! Στο σπίτι μου. Θα χτυπήσετε το κουδούνι του δευτέρου πατώματος και θα ζητήσετε τη δεσποινίδα Λιλίκα Ψιφινάκη.

—Τι ώρα θέλετε νάρθω;
—Κατά τις έξη... Είμαι πολύ εύ-τυχής να κώνω έναν περίπατο μαζί σας.

Ο Πίπης επέστρεψε από την επιχείρησιν του κατενθουσιασμένος. "Η επιτυχία του ήταν άναμφισήτητος. Και το άλλο άπο-γνυμα, όπως έζη άκριβώς, κρατώντας στο χέρι την απαραίτητη ανθοδέσμη—ήταν πολύ κοινωνικός άνθρωπος ο Πίπης— χτυ-πόδσε το κουδούνι του δευτέρου όρόφου.

—Ποιόν θέλετε παρακαλώ;
—Τη δεσποινίδα Λιλίκα Ψιφινάκη. Με περιμένει!

—Δεν είνε δυνατόν κύριε!

—Γιατί;

—Γιατί ή Λιλίκα άνεχώρησε σήμερα τόν πρωί.

—Ανεχώρησε;

—Μάλιστα.

—Και για ποιά;

—Γιά τη Θεσσαλονίκη. Έκει μένει.

—Μά τότε, έψελλισε ο καύμενος ο Πί-πης, άφου έπρόκειτο να φύγῃ, γιατί μου ειπε νάρθω άπόψε στις έξη;

—Μά άκριβώς γιατί έπρόκειτο να φύγῃ κυριε!...

Η πόρτα έκλεισε, στα μούτρα του Πί-πης. Και ο ήρωας μας, λαδών την ανθοδέ-σμην υπό μάλης, έβγῃκε στο δρόμο για να πάρῃ δροσερό αέρα... Για μία στιγμή σκέφθηκε να πάῃ στη Θεσσαλονίκη για να δῇ τη Λιλίκα και να της πῇ δυό σκληρές κουβέντες, κατόπιν όμως σκε-φθείς ώριμως άποφάσισε να την στείλῃ στο διαβολό και να συνεχίσι τις επιχει-ρήσεις του προς άλλους τομείς.

Αυτό τόν πάθημα όμως δεν ήταν τίποτα μπροστά στο άλλο που τού έσκαρωσαν τού καυμένου του Πίπης οι άδαιδισταί φίλοι του. Ένα δράδυ διεσκέδαζαν συζη-τώντας τα κατορθώματα του Πίπης.

Τότε πετάχθηκε ο Πιτράκης— αυτός που τού είχε σκαρώσει και την άλλη δουλειά—και ειπε:

—Βρέ παιδιά, ξέρετε τί θα τού σκα-ρώσω τού Πίπης;

—Τι;

—Θα ντυθῇ γυναίκα και θα τόν κώνω νάρθη μαζί μου, με τόν φαναράκι του.

Θά γλεντήσουμε!

—Μπράβο Πιτράκη! Όραία ιδέα! έ-συμφώνησαν όλοι, γελόντες προκαταβο-λικά με τόν πανηγύρι που θα γινόταν εις θάρος του άφελους και φανοφόρου Πίπης. Η έφαρμογή αυτής της ώραιας ιδέας δεν καθυστέρησε καθόλου. Το άλλο δρά-δυ, ενώ ο Πίπης εξάδελφός στο δεξί πεζοδό-ρμιο της όδοι Σόλωνος, κραδαινών τόν φαναράκι του και έρρουνών τόν σκοτεινόν όρίζοντα προς άνακαλύψιν γυναικείας σι-λουέττας, άκούσε μία ψιλή φωνή που ά-πευθυνόταν σ' αυτόν:

—Σας παρακαλώ, κύριε, έχετε την κα-λωσύνη να μου φέξετε με τόν φαναράκι σας;

Πρώτη φορά συνέβαινε στόν Πίπη τόν εύθυμια να τού προτείνη μόνη της μία γυναίκα να της φωτίσῃ τόν δρόμο της. Έ-σπευσε, λοιπόν, πρόθυμος και ευγενής να προσφέρῃ τις υπηρεσίες του:

—Πολύ ευχαριστώ, δεσποινίς... Έάν μου επιτρέπετε μάλιστα, θα είνε μεγάλη εύτυχία για μένα να σας συνοδεύσω ως τόν σπίτι σας!

—Αί! Είπατε πολύ ευγενής, κύριε... Αλλά να σας πάλω σε τόνσον κόποι!... Γιατί κάθομαι λίγο μακριά!

Τόσο τόν καλύτερο, δεσποινίς, έτσι θα έχουμε όλο τόν καιρό να γνωρισθούμε και να ανταλλάξουμε τις ιδέες μας για πολλά θέματα της ζωής.

—Α, μά είνε μία εξαιρετική τύχη για μένα νάρθῃ μαζί τόνσον έλκετη συντροφία στο σκοτεινό μου δρόμο...

Πανετυχώς ο Πίπης συνάδευε την ά-γνωστη εκείνη δεσποινίδα, που την είχε πιάσει μάλιστα και άγκαζέ, για να την προσφύλαξῃ από τόν κίνδυνο να σκοντα-ψῇ πουσινά. "Η συζητήσις, με άρκτη τέ-χνη και από τα δυό πρόσωπα τού... δρά-ματος, περιστράφη στο αιώσιο θέμα τού έρωτος... Εκείνη άφηγήθη την τραγωδία της καρδιάς της: Είχε αγαπήσει και εί-χε προδοθῇ. Και κατέληξε μ' αυτό τόν άφορισμό:

—Όλοι οι άντρες είνε παληάνθρωποι και να μη σας κακοφαίνεται!

—Γιατί να μου κακοφαίνεται, δεσποινίς;

—Γιατί και σεις είπατε άνδρας!

—Είμαι, αλλά σας όρκίζομαι ότι δεν μοιάζω με τούς άλλους. Άποτελώ εξαί-ρεσιν και θα ήταν μεγάλη εύτυχία για μένα άν μου έδινετε την εύκαιρίαν να σας τόν άποδείξω!

—Αχ, φοβούμαι ότι θα με περιμένῃ κατόπιν καμμία νέα άπογοητεύσις!

—Σας όρκίζομαι ότι όχι, δεσποινίς! Σά μένα θα έρθετε τόν άνδρα τών όνεί-ρων σας!

—Νά σας πιστεύω;

—Ανεπιφύλακτα! Ε' άποδειχθώ ά-έλιος της έμπιστοσύνης σας και θα έρω-με μαζί την όδόν της εύτυχίας!

—Αχ! Αναστέναζεν ή δεσποινίς κι' έπεσε στας άγκάλας του Πίπης, που είχαν άνοχη έγκαίριος για να δεχθούν την νέον κατακτήσιν.

Ο Πίπης έσκυψε για να φιλήσῃ την ρω-μαντική κοπέλλα. Αλλά δεν έπρόφτασε. Γιατί την ίδια στιγμή άκούσθηκαν πατα-γάδες όμαδικά γέλα πίσω του και μία φωνή, επίσης όμαδική:

—Βλάκα Πίπη, την έπαθες!

Ο Πίπης έρριξε τόν φόντο τού προδο-λέως του στο πρόσωπο της κατακτησέως του. Και άνεγνώρισε τόν Πιτράκη.

—Παληάνθρωποι! έφώνασε, αντίλη-φθεις την συμπαγνίαν που διεπράχθη εις έάρος του.

Ήταν έτοιμος να όρμησῃ εναντίον τους και να τούς έυλοκόπησῃ. Σκέφθηκε όμως ότι θα έτρωγε τις περισσότερες, έλαθεν υπ' όμιν του και την αξιοπρέπεια του και άλλαξε τακτική:

—Αμ! τόν κατάλαβα τόν κόλπο σας ή-πο τόν πρώτη στιγμή! ειπε. Τόν συνέλα-βας για να γλεντήσω μαζί σας!... Σας την έφερα κορόϊδα!

Η καρδιά του όμως ήξερε— τού μαύ-ρου— τί υπέφερε από τη νέα φάρσα που τού είχε σκαρώσει ο Πιτράκης. Κι' έκει-νο τόν δράδυ επέστρεψε στο σπίτι του, ενώ στο μυαλό του άρχισε να γεννάται ή σκέ-ψις της δολοφονίας τού άπίστου και κα-κεντρεχούς αυτού φίλου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ

Μεταξύ φίλων:

—Ξέρεις, παντρεύομαι.

—Αλήθεια;

—Ναι. Και μπορείς να φαντασθῇς τί κάνει ή άρραβωνιστική μου;

—Ω, τόν φαντάζομαι πολύ εύκολα. Κάνει... άνοησία!



Η ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ

ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Υπάρχει κοντά σε μία αε-ροναυτική βάση ένα μι-κρό κατάστημα. Είνε και μπαρ και καφενείο και τάν πά-να. Ένα είδος καντίνας, που την διατηρεί ένας άγαθος, ή-λικιωμένος άνθρωπος. Στην περιποίησιν τών πελατών τόν βοηθεί ή κόρη του ή Μίνα, μία γλυκαία, χαριτωμένη νέα.

Την τελευταία τού μαγαζιού την άποτέλουν κατά τόν πλεί-στον αεροπόροι και ναύτες, Έλληνες κι' Έγγλέζοι, που ύ-πηρετούν στην γεωτονική βάση. Μη ρωτάτε που άκριβώς εύρί-σκονται δλ' αυτά. Άρκεσθήτε στην άοριστολογία τών πολε-μικών ανακοινωθέντων: «Κά-που».

Λοιπόν, στο «μπάρ της Μί-νας»—έτσι τόν έχουν βαφτί-σει οι αεροπόροι— ζητούν λί-γη εύθυμία και λίγη ξενοισιά οι άνδρες, που ριφωκινδυνεύ-ουν τη ζωή τους στα νέφη και στην ύγρη άδεδαιότητα της θαλάσσης. Η Μίνα, ή κόρη τού καταστήματός, έχει ά-ναλάβει ένα ρόλο πολύ ώραιο και λίγο ιερών θέλεγε κανείς: Κερνά τούς αεροπόρους και τούς ναύτες, όχι μόνον αμύ-ρα ή ό,τι άλλο ποτό ζητήσουν, μά και την δροσιά της νεότη-τός της, την εύτυχία και την χαρά με την γυναικεία παρου-σία της.

—Για όλους σας θέλω να είμαι φίλη, άδελφή, μητέρα, τούς λέγει με την τρυφερή της

τη φωνή.

Και πράγματι. Όλοι δρί-σκουν στο πρόσωπό της μία φίλη, μία άδελφή, μία μητέρα—ό,τι τούς λείπει σ' αυτές τις επικίνδυνες ώρες της έκτελέσε-ως τού καθήκοντός των.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΤΙΖΗΛΟΙ

Μά ή Μίνα δεν είνε άπο-παλύντως ελκυντική. Δεν μοιράζει έξ' ύσου τη συμ-πάθειά της σ' όλους τούς έν-στολη πελάτες της. Σε κάποι-ον νεαρό αεροπόρο έχει χαρί-σει πολύ περισσότερα: Κάθε της μυστική, τρυφερή σκέψι, όλα της τάν καρδιοχτύπις, όλη την ψυχή της. Αυτός είνε ο λατρεμένος της καρδιάς της. Μά δεν τόν δείχνει. Φανερά φέρεται και σ' αυτόν, όπως σ' όλους τούς άλλους. Και μα-νάνα σε κάποιες κλεφτές στι-γμές άπομονώσεως, όταν στο μαγαζάκι ή κάπου εκεί γύρω δρεθούν οι δυό τους μόνει, ανταλλάζουν ένα γρήγορο φιλί, ένα στεναγμό, λίγα τρυφερά, ψιθυριστά λόγια.

Και ο πόλεμος μαίνεται γύ-ρω των. Κάθε τόσο ο αγαπη-μένος της άπογοιεύεται με τόν αεροπλάνο του για να μετά-σχη κάποιος επιχειρήσεως. Και τότε άρχίζουν για την Μί-να άδρες άγωνίας. Οά γυρίσῃ άρά γε; "Η μήπως θα τόν άρ-πάξῃ ο θάνατος μεταξυ ούρα-νου και γῆς;

Έτσι περνούν τάν λεπτά και οι άδρες. Κι' όταν τέλος τόν βλέπῃ να γυρίζῃ, όλη της ή ψυχή, όλη της ή ύπαρξις άνε-δαίνει σαν λιδωντός εύχαρι-στηρίου θυσίας προς τόν ού-ρανό. Όταν άρχισε να έκτυ-λίσσεται αυτή ή αίσθηματική

ιστορία, συνέβαινε και κάτι άλλο στη παραγμένη ζωή αύ-της της αεροναυτικής βάσεως. Την Μίνα την αγαπούσε και ένας ήλικιωμένος αξιωματικός τού αεροδρομίου. Αυτός δεν πετούσε. Δεν μετείχε στις αε-ροπορικές επιχειρήσεις. Παρα-κολούθουσε μόνον τις άπο-γειώσεις και τις άφίξεις τών αεροπλάνων, προετοιμάζε τις άποστολές, ήσυχότα μ' ένα λόγο με την ύπηρεσία τού αε-ροδρομίου.

Αγαπούσε λοιπόν κι' αυτός την κοπέλλα της καντίνας με αληθινό πάθος. Μά ήταν άπέ-ναντί της πολύ διακριτικός. Μία φορά μόνον της έξεδή-λωσε με λεπτότητα τόν αίσθη-μά του. "Αλλ' ή Μίνα τού ά-πάντησε:

—Δεν μπορώ ν' αγαπήσω κανέναν, όσο διαρκεί ο πόλε-μος. Τώρα θέλω να μοιράζω σ' όλα τάν παιδιά έξ' ύσου την συμπάθειά μου.

Ο αξιωματικός δεν της έα-ναίε τίποτε. Μά ύστερα από λίγον καιρό κατάλαβε, ότι ά-γοπούσε τόν νεαρό πιλότο. "Ε-να δαθόν τόνον ένοιωσε στην καρδιά του.

Η ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Οι αεροπόροι έπιναν στο «μπάρ της Μίνας». "Η-ταν εκεί και ο μυστικός φίλος της κοπέλλας. Έκόντως να νυχτώσῃ, όταν έμπηκε στο μαγαζάκι ο αξιωματικός τού αεροδρομίου.

—Παιδιά, τούς ειπε, έμπρός τώρα να πάτε για ύπνο, γιατί αύριο πρωί-πρωί, πριν φωτί-σῃ, θα πετάξετε για μία σπου-δαία άποστολή.

Οι αεροπόροι ήπιαν την τε-λευταία γουλιά τού ποτού των και σηκώθηκαν να φύγουν. Η Μίνα έπῃγε κοντά στόν αξιω-ματικό και τόν ρώτησε μ' ά-γωνία:

—Είνε επικίνδυνη ή αύριανή άποστολή;

—Άρκετά επικίνδυνη, της απάντησε.

Και τότε την είδε να πλη-σιάζῃ με τρόπο τόν αγαπημέ-

νο της και να τού σφίγγῃ κρυ-φά, με λαχτάρα, τόν χέρι. Τό πρόσωπό της είχε μία δραμα-τική έκφρασις και ήταν σαν να τόν παρακαλούσε σιωπηλά, να φροντίσῃ να μη πάῃ σ' αυτή την άποστολή.

Ο αξιωματικός τάν άντελή-φθη δλ' αυτά. Και ειπε μέσα του με παράπονο:

—Πόσο τόν αγαπά!...

Οι αεροπόροι καληνυχτισαν την Μίνα κι' έφυγαν. Σε λίγο σ' όλη την περιοχή τού αερο-δρομίου είχε άπλωθῇ ή νυκτε-ρινή σιγαλιά. "Όλοι έκοιμών-τοn πλην τών φρουρών και της Μίνας, που έσκεφτόταν την σύ-ριανή, επικίνδυνη άποστολή...

Πριν φέξῃ, τάν αεροπλάνο ή-σαν έτοιμα. Οι αεροπόροι ά-γοιουζηνόμενοι έπήσαν τις θέσεις των. Και σε λίγο οι έ-λικίες ετάραξαν την ήρεμία τού χειμωνιατικού χειμεριματος.

Πέρασαν δυό περίπου ώρες. Και τ' αεροπλάνο άρχισαν να γυρίζουν. Μά από τάν έξη πού ξεκίνησαν, ήλθαν τάν τρία.

Η Μίνα στεκόταν κοντά στο αεροδρόμιο και με την ψυχή στα μάτια έβλεπε τόν γυρισμό τού σμήνους. Κανένα από τάν τρία αεροπλάνα, που προσε-γείωθσαν, δεν ήταν τού αγα-πημένου της. Περιέμενε άκόρη λίγη ώρα, μήπως τόν ιδῇ να έ-πιστρέφῃ, μά τού κάκου. Και τότε ένοιωσε τάν πόδια της να σκαλίζονται, τόν μυαλό της να σκοτίζεται. "Επείσε ήμιλιπόθυ-μη εκεί, που στεκόταν.

Η ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Κάποτε γύρισε άποκαμα-μένη, τσοκισμένη από τή θλίψη, στο μαγαζάκι.

Σάν όπτασία που είχε δραπε-τεύσει από κάποιον κόλασι δ-δύνῃ, έμπηκε στην καντίνα. Οι αεροπόροι, που έν τώ με-ταξύ είχαν πάει να πιούν κάτι, την υπεδέχθησαν με φωνές:

—Έλα λοιπόν Μίνα. Ποῦ ήσουν;

Μέσα στις άλλες φωνές ά-κουσε και μία πολύ γλυρή, που της έθεσε μία έντονη τα-ραχή. Έσάκωσε τόν βλέμμα της και στο δάθος τού μαγαζιού διέκρινε τόν αγαπημένο της.

Έμεινε για λίγο σασπιμέ-νη, άδωνη από τή συγκίνησι. Έπειτα έπῃγε κοντά του και τόν ρώτησε:

—Ευρίσκει;!

—Δεν πετάξα έγώ σήμερα, της απάντησε.

—Δεν πετάξα;

—Όχι. Συνέβη κάτι άπρ-οσπο. Ο αξιωματικός τού αε-ροδρομίου με άφησε να κοιμά-μαι και πήρε αυτός τόν έβρι-μου. Δεν έβρω γιστί. Και, ο καύμενος, δεν εύρίσκει!...

—Πώς τούρθε αλήθεια τού αξιωματικού να πετάξῃ; ρώ-τησε ένας άλλος πιλότος.

—Τό είχε από καιρό μερά-κι, απάντησε άλλος. Πάντως έδεχθηκε πραγματικό παλλη-κάρι. Μίνα, φέρε μας να πιού-με στην μνήμη τού αξιωματι-κού μας.

Η Μίνα έπέρασε από μέσα στόν πάγκο. Και την ώρα που έγέμιζε τάν ποτήρια τών αερο-πόρων, τάν μάτια της έβούρ-κωσαν. Είχε καταλάβει, ότι ο αξιωματικός τού αεροδρομίου είχε θυσιάσῃ τη ζωή του, για να γλυτώσῃ τόν αγαπημένο της από μία επικίνδυνη άπο-στολή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ



4ον

— Η φίλη σου θα είνε άρκετή άμοιδή για τόν πιστό σου Φερνάνδο, άποκρίθηκε ο Φροντέ με στόμφο. Ένα «εὐχαριστώ» από χειλή τόσο όμορφα, άξίζει όλόκληρο βασίλειο.

Χαμογέλασε ή Νάντια, μά τό χαμόγελό της ήταν θλιμμένο.

— Φερνάνδε, είνε, σέ ίκετεύω, μή μέ κυττάς παρά σάν μιá δυστυχισμένη μητέρα.

— Ο θάνατος σου τσπεινούσ σου θάνατος, άποκρίθηκε ο Φερνάνδος, δέν μπορεί νά σέ δάξω.

Σηκώθηκε, της έφίλησε τό χέρι ίπποτικά κι έφυγε. Στην έξοδο του σπιτιού, άκουσε μιá στιχομυθία μεταξύ του Ροδόλφου ντε Τρενύ της Μάρθας, της καμαριέρας.

— Σας λέω ότι ή κυρία δέν μπορεί νά δεχθί κανένα, είνε άρρωστη, ελεγε ή υπηρέτρια.

— Ο Ροδόλφος φαίνόταν δύσπιστος κι' επέμνε.

— Τούλάχιστον νά ιδώ την κυρία ντε Σεθερά...

— Είνε αδύνατον, σας λέω, άποκρίθηκε ή Μάρθα κυττάζοντας πίσω της άνησυχη γιατί άκουσε τό δήματα του Φροντέ και φοβήθηκε μήπως τόν ιδί κι' ο Ροδόλφος και παρεξηγήσει πού δέχθηκαν εκείνον ένώ τόν έδιώχων αυτόν.

Ο Φερνάνδος, πού τάκουσε δλα, έσέκφεθη για μιá στιγμή νά κρυφθί και ν' άφήσθι τόν Ροδόλφο νά φύγη πρώτα. Την άλλη στιγμή όμως μετάνιωσεν. Πήρε τό πιδ γοητευτικό του μειδίσμα, έσέκωσε ψηλά τό κεφάλι και προχώρησε πρós την έξοδο.

— Φερνάνδε!, έφώναξε ο Ροδόλφος μόλις τόν είδε, τί συμβαίνει μέ την κόμηση; Είνε άρρωστη;

— Άρρωστη; Έκαμε ο Φροντέ τόχα με μεγάλη έκπληξη. — Όχι... Κάθε άλλο... Σήμερα πιά είνε έντελώς καλά. Πέρασε επάνω!...

— Όχι! Ο κύριος ντε Τρενύ δέν μπορεί νά περάσθι επάνω, είνε με μεγάλη στενωρία ή Μάρθα πού δέν έέλεπε πιά άλλη υπεφυγή παρά νά ύμολογήσθι την αλήθεια ότι ή διαταγή νά μή δεχθί κανένα άφωρούσε μόνο τόν Ροδόλφο.

Τό αίμα ανέβηκε στά μάγουλα του νέου. Τά μάτια του άστραφταν από θυμό, αλλά κι' από δάκρυα.

— Δέν μπορώ ν' ανέξω έγώ; ρώτησε έντονα. Κι' ο κύριος Φροντέ;

— Μά έπί τέλους, κύριε, έφώναξε άπελπισμένη ή καμαριέρα, τί θέλετε από μένα; Μήν έπιμένετε. Έγώ έκτελώ άπλως μιá διαταγή. Δέν μπορώ νά σας δεχθώ...

Ο θυμός έβόλασε τό μυαλό του νέου.

— Άν ή διαταγή της κυρίας σας, έφώναξε με φωνή πού έτρεμε, άφωρούσε την ώρα πού έδέχετο την έπίσκεψι του κυρίου Φροντέ, μπορείς τώρα νά μέ δεχθής;...

Γιατί άσφαλώς ή κυρία κόμησης ήθελε νά μεινι ύδιαιτάρεσθι την ώρα πού είχε την εύχάριστη συντροφιά του κυρίου Φροντέ.

— Η κόμησης μου είνε νά μή σας δεχθώ καθόλου, έφώναξε θυμωμένη και ή υπηρέτρια. Και σας παρακαλώ νά μην κάνετε προσβάλητικούς ύπαντιγμούς για την κυρία μου!

— Σιγά! είνε ο Φερνάνδος ήρεμα. Γά λόγια αυτά, Ροδό, προσβάλλουν πιδ πολύ έμένα. Τι θέλεις από της;

— Καταλαβαίνεις πολύ καλά τί θέλω νά πώ, άποκρίθηκε ο νέος πού δέν ήταν πιδ κύριος τού έαυτού του από τό θυμό.

— Άν είνε έτσι, θά στείλω τούς μάρτυρές μου, είνε με άξιωπρέσει ο Φερνάνδος.

Αυτό δέν τό περίμενε φανταστεί ο ντε Τρενύ, γιατί φάνηκε νά ταραχθή. Άλλά συήλθε γρήγορα και άποκρίθηκε.

— Εὐχαριστώ... Έξ άλλου μου δίδεται ή εύκαιρία νά ξεπληρώσω άρκετές προσδο-

λές έκ μέρους σου, κύριε Φροντέ!

— Και μένα μου δίδεται ή εύκαιρία νά δείξω τήν άφοσίωσ μου στην κόμησης, είνε ο Φερνάνδος δυνατά, υπερασπιζόμενος την τιμή της. Γιατί, τό καταλαβαίνεις πολύ καλά, πώς θέλω νά μονομαχήσω έπειδή έθιξες την τιμή μιás άνυπεράσπιστης γυναίκας.

— Άλλάξε χίλια χρώματα ο νέος. Τά μάτια του σκοτεινίσαν, σάν νά τού έρχόταν ζάλη.

— Όταν συνήλθε και θέλησε νά άποκριθί, ο Φερνάνδος είχε άπομακρυνθί και ή πόρτα του σπιτιού της Νάντιας ήταν κλειστή.

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

— Ήταν ή πρώτη φορά πού θά μονομαχούσε ο νεαρός Ροδόλφος ντε Τρενύ. Λεβέντης, ψηλός και δυνατός, φαίνονταν έπικίνδυνος άντίπαλος για τόν λεπτοκαμωμένο Φερνάνδο.

— Άλλά ήταν τόσο νέος αυτός, μόλις δεκαεπτά έτών και ο άλλος στην άκμή τών έλκυσιακών του χρόνων. Έκτός από αυτό, ο Φερνάνδος Φροντέ είχε μονομαχήσει πολλές φορές στη ζωή του.

Αυτά όμως τά μειονεκτήματα ήταν τά λιγώτερα για τόν Ροδόλφο. Έκείνο πού έκανε τόν Ροδόλφο νά άντικρύξθι με τρόμο την στιγμή της μονομαχίας ήταν ο λόγος για τόν όποιον θά χτυπιόταν με τόν Φερνάνδο ντε Φροντέ. Ο Φερνάνδος ήταν ο υπερασπιστής της τιμής της Νάντιας και αυτός ο ύβριστής της!

— Η σκέψις αυτή τούφερνε τρέλλα. Είχε πείσθι στη Νάντια με την καρδιά ταρταρμένη γιατί και την παραμονή πού είχαν πη πώς είνε άρρωστη και δέν μπορεί νά δεχθί. Δέν είχε παρεξηγήσει αυτή την άρνησι την παραμονή. Άλλά είχε άνησυχήσει τρομερά, για τί όσο και άρρωστη νά ήταν ή Νάντια, παραξενεύονταν πού δέν τόν είχε δεχθί ή μητέρα της. Έτσι, με φόβο είχε χτυπήσει την πόρτα της έκείνη ή μοιραία ήμέρα.

Μέσα στη νεανική του σκέψι, ή Νάντια ήταν τό ιδανικό της γυναίκας. Δέν μπορούσε νά φαντασθί πλάσμα πιδ τέλειο και ως άμορφη και άς ψυχή. Τό θλιμένο τόν έπεισόδιο στην πόρτα του σπιτιού της τού είχε κλονίσει την πιδ γλυκεία του πίστι και ή σκέψις ότι την είχε είξει, τόν συνέτριβε.

— Ώστόσο, ύποχώρησις τώρα πιά δέν χωρούσε. Έπρεπε νά μονομαχήσθι, γιατί άλλωστε ο Φερνάνδος θά τόν έθεώρουσε δειλό. Τό δνείδος της άτιμίας θά κολλούσε στο όνομα του από αυτή ή νεανική ήλικια...

Αυτό ήταν ύπερπάνω τόν δύναμειν του νά τό δεχθί... Και ή συντριβή του γινόταν άκόμα πιδ μεγάλη όταν συλλογίζονταν ότι ή Νάντια θά ύπεφερε άθάνατος σάν έμάθει νά τό ατία αυτής της μονομαχίας. Γιατί και αυτή τούδείχνε εξαιρετική συμπαθεία και φίλα, δέν ύπρηξε άμφιβολία... Ναι, αλλά γιατί τόν είχε κλείσει την πόρτα της;

— Μ' αυτές τις σκέψεις, με τό νού ταραμμένο, σάτθηκε, τό άλλο πρωί, κρατώντας τό πιστόλι στο χέρι, άντίκρυ στόν Φερνάνδο Φροντέ. Τό δάσος της Βουλάνης ήταν ήρημο άκόμα, οι κασάνες όλαντισμένες, ή άνοιξις μοσχολοούσε στόν άέρα...

— Ήταν γλυκερά ή ζωή... Γλυκερά ή μέρα. Και όμως, δυό άνδρωποι έπήγαιναν νά άντιμετωπίσουν τό θάνατο, έτσι, χωρίς άφορμή, για μιάν από χαστή λέξι ένός παιδιού.

Ο Λουδοβίκος Μαρτέ και ένας άλλος νέος, οι μάρτυρες του Ροδόλφου, συναντήθηκαν με δυό άξίωματικούς, μάρτυρες του Φερνάνδου. Μπορούσε νά γίνθ ύμφιλωσις; Ο Φερνάνδος άρνήθηκε κατηγορηματικά, έπειδή έπρόκειτο για την τιμή μιás άνυπεράσπιστης γυναίκας, όπως είνε.

— Στάθηκαν οι άντίπαλοι φαινομενικά ψύχραιμοι και οι δυό. Ο Ροδόλφος κατάβαλ ύπεράνθρωπος προσάθειες γά νά μην τρέμθι τό χέρι του. Ένοιωθε καλά πώς δέν έτρε με από φόβο. Τά δεκαεπτά του χρόνια άντίκρυζαν με ψυχραιμία τόν θάνατο. Άν άγωνιζόταν για νά ύπερασπισθί την τιμή της Νάντιας, θά ένοιωθε χαρά και ύπερηφάνεια. Άλλά ή έσωτερική του ταραχή, ή λύπη του τού έκλόνισε τό ήθος του.

Πρώτος έπυροβόλησε ο Φερνάνδος. Η σφαίρα έπέρασε ζυστά από τό μάγουλο του άντίπαλου του. Ο Ροδόλφος δέν κινήθηκε. Έ μείνε σάν πέτρινο άγαλμα με τά γαλανό του μάτια καρφωμένα σάν γλαυμή, άδύστη μορφή τού Φερνάνδου. Αυτές τις λίγες στιγμές, ένοιωσε ένα άπέραντο μίσος γι' αυτόν τόν άνδρωπο.

— Άπείρε φορές είχε καταλάβει πώς τόν άντιπαθεί. Δέν έκανε εύκαιρά ο Φροντέ νά τόν μειώσθι σάν μάττα της κόμησης. Τού φερόταν ύπερποτικά, τόν άπόπεινε και προπαθόσε με κάθε τρόπο νά τον παρουσιάσθι παιδί άνάξιο προσοχής σάν μάττα της Νάντιας. Άλλά έκείνη, μ' ένα χαμόγελο, έφερνε τόν πράγματι πάλι σέ ύπορροπία. Δέν ήταν εύκολο νά αισθανθί κανείς κακία και πόντο από τί μοτιά της ή γλυκερά και πόντα ήρεμη. Έτσι, άν και πολλές φορές είχαν δημουργηθί μεταξύ τούς διάφορα μικρούς πεισόδους ο Φερνάνδος και ο Ροδόλφος έ μείναν φαινομενικά πάντα φίλοι.

Τώρα ήταν ή σειρά του Ροδόλφου νά χτυπήσθι. Δέν ήθελε ούτε αυτός νά κάνει κακό στόν άντίπαλό του μ' όλα αυτά. Όχι. Δέν ήθελε νά δάξθι τά χέρια του με αίμα. Και πιδ πάντων δέν ήθελε νά δώσθι στόν Φερνάνδο την χαρά νά χύσθι τό αίμα του για την κόμησης. Έσκόπευσε λοιπόν και αυτός πλάι και έπίεσε την σκανδάλη. Άλλά την τελευταία στιγμή είδε με έκπληξη και με τρόμο τόν Φερνάνδο νά σηκώνθι τό χέρι τού άκριβώς πρós την διεύθυνσι όπου, σάν καλός άξίωματικός και έμπειρος στά όπλα, ύπελόγιζε πώς θά περνούσε ή σφαίρα. Και πραγματικά, ή σφαίρα έχτύπησε τόν έραχλωνα του Φροντέ.

Ο Ροδόλφος έμεινε σάν κεραυνόπληκτος. Δέν μπορούσε νά έξηγήσθι στόν έαυτό πού πώς έτραυμάτισε τόν άντίπαλό του. Γιατί κι' αυτός ήταν καλός σκοπευτής και ήταν σίγουρος πώς δέν θά τόν χτυπούσε μιά και δέν είχε σκοπό νά τόν χτυπήσθι.

Ο Φερνάνδος διατηρούσε την ψυχραιμία του. Ένώ ο γιατρός τού έδενε τό χέρι, έδωσε αυτός τό άλλο του χέρι στόν Ροδόλφο και τού είπε με ύφος πάντα ύπερποτικό.

— Συγχαρητήρια, νεαρέ μου άντίπαλε. Δέν είνε άσχημα για πρώτη δοκιμή στά όπλα.

Κοκκίνισε ο Ροδόλφος, έδωσε όμως τό χέρι του μηχανικά και έτσι ή τυπική συμφιλίωσις έγινε. Μέσα του όμως ένοιωθε άκόμα νά δράξθι ο θυμός. Πιδ πολύ μάλιστα τώρα, έπειδή καταλάβαινε πώς τά συγχαρητήρια τού Φερνάνδου ήσαν ειρωνικά, μιά και είχε παρουσιάσει μοναχός του τό χέρι του για στόχο.

Γιατί οι μάρτυρες έλεγαν πώς ή μονομαχία διεξήχθη θάυμαστα και ο Λουδοβίκος Μαρτέ, με τό πλατύ του γέλο έφώναξε:

— Μπράβο, νεαρέ μου φίλε. Άλλη φορά, φίλε μου Φερνάνδε, νά προτιμής για άντίπαλο κανένα παλιό πολεμιστή παρά κανέναν νεαρό και πρωτόπειρο. Βλέπεις, ή πρώτη σου μονομαχία με έναν άντίπαλο άπειρο, δέν σούφερε τύχη...

— Δέν μου κακοφαίνεται, είνε ο Φροντέ. Κατά δάθος, δέβαινα, θά ήμουν δυστυχής άν αντί νά μου δένουν έμένα τό χέρι τώρα, άναγκάζουν νά ακολουθήσω την κηδεία του νεαρού Ροδόλφου.

— Όταν έγύρισαν στην πόλι, ύποσχεθήκαν όλοι πώς δέν θά έδιναν έξηγήσεις γά τά ατία της μονομαχίας.

Ο... ΙΠΠΟΤΗΣ

— Η κόμησης όμως δέν είχε πληροφωρθί δλα, αφού ή πρόκλησις σέ μονομαχία είχε γίνει μπροστά στη Μάρθα. Η Μάρθα είχε τού έξηγήσθι δλα. Στή δυστυχία της δλ έίχε προστεθί κι' αυτή.

— Τι τρέλλα! Έλεγε με δάκρυα στά μάτια εκείνο τό πρωί της μονομαχίας στη μητέρα της.

— Τρέλλα, έκ μέρους και τών δυό, συμφωνούσε ή κυρία ντε Σεθεράκι.

— Ο Ροδόλφος είχε δίκνο νά γίνθ έξω φρενών πού τόν έδιώξε έτσι άδικαιολόγητα, άναστένας ή Νάντια. Τι παρμένο μπορείς σά νά έχω; Τι μου έκανε τό δυστυχισμένο παιδί! Ποτέ, τίποτε...

— Ναι, μά τά λόγια του ήσαν προσβάλητικά και ο Φερνάνδος έφρέθηκε ίπποτικά μονομαχώντας για σένα.

— Άν γίνονταν γιναστά τά ατία της μονομαχίας, είμαι χαμνή, έδόγγισε ή Νάντια. Άν τό μάθθι ο Ζεράρ, θά γίνθ έξω φρενών!

— Ο Θεός νά δάξθι τό χέρι του, άναστέναζε ή κυρία ντε Σεθεράκι.

— Έμειναν κόμησης ώρα θυσιάζοντας σέ μούρες σκέψεις. Άναπήσαν και οι δυό σάν τούς άνηγγείλαν τόν Φερνάνδο Φροντέ.

Τόν έδέχθηκε ή Νάντια σάν σαλόνι και τό ύφος της έδειχνε ταραχή και συγκίνησι.

— Τι τρέλλα! είνε, μαλώνοντας τον εύγενικά.

— Για πιδ πρώτα μιλάτε; ρώτησε τόχα άθάσά ο Φροντέ.

— Έλάτε, τόν δέκοψε ή κόμησης. Τά ξερω δλα... Έπρεπε τίποτε ο Ροδόλφος;

— Τό μόνο θέμα ήταν τό χέρι μου, άποκρίθηκε ο Φερνάνδος γελαστός, δείχνοντας τό δέμένο του χέρι.

— Πληρωθήκατε; ρώτησε ή Νάντια χλωμή.

— Ό, μικρά πράγματα, έκαμε ο Φερνάνδος περιφρονητικά. Μιά γρατσουνά.

— Μά γιατί νά τό κάμετε αυτό; Γιατί; είνε πάλι ή Νάντια.

— Άν έξορτε τούς λόγους της μονομαχίας, δέν θά με ρούτσουσε.

— Τους έξορτε τούς λόγους, είνε ζωηρά ή Νάντια.

— Έπρεπε λοιπόν ν' άφήσθι άτιμώρητο τό πηλόσιο αυτό παιδί, τόν Ροδόλφο;

— Άφού έξορτε τό περιστάς, αφού καταλάβατε για πιδν λόγο δέν τόν έδέχθηκα...

— Πώς; Τι έπρεπε νά καταλάβω; Έδάγκωσε τό χέλι της ή Νάντια. Μά ήταν πιδ άργά. Είχε πη στόν Φερνάνδο και τό τελευταίο μυστικό της, έκανε πού δέν τού είχε όμολογήσει όταν ζήτοόσε τη βοήθειά

του για τό παιδί.

— Και δέν καταλάβατε πώς ο Φωτός μου ύποπτεύεται ότι πατέρας του παιδιού πού μου πήρε είνε ο Ροδόλφος;

— Ά, έτσι; Έκαμε. Τότε αλλάξουν τά πράγματα! — Έστε ο Ροδόλφος είνε θύμα; Άν τό ήξερα αυτό, δέν θά τό έπρακούσα τό καλμένο τό παιδί. Δέν θά τόν έκανα νά περάσθι μερικές δυσάρεστες ώρες και σίγουρα και μιάν άσπρη νύχτα.

— Τώρα πιά έξερεις όλο τό μυστικό μου, είνε σιγά, με άπελπισία ή Νάντια.

— Είμαι άκόμα πιδ ύπερηφάνης για την έμπιστοσύνη σου, Νάντια, είνε με στόμφο ο Φερνάνδος, όπως είμαι ύπερηφάνος και γι' αυτό τό τραύμα.

— Κι' έγώ σ' εύχαριστώ, είνε ή κόμησης στεραιωμένη. Μά σ' έφορκίζω νά μή γίνθ συζήτηση...

Την έκαμε ο Φερνάνδος...

— Τόσο λίγο με έξερεις, Νάντια; Πιδ άν τρας θά έξέδετε μιάν άνυπεράσπιστη γυναίκα;

— Είσαι, αλήθεια, καλός φίλος, είνε ή Νάντια γλυκά και τού έχάρισε ένα χαμόγελο.

— Έπρεπε τόν ρώτησε σοδάρα: — Μήπως έχεις κανένα νέο γά την κορούλα μου;

— Ό, όχι άκόμα. άποκρίθηκε ζωηρά ο Φροντέ. Αυτά τά πράγματα χρειάζονται όμοινη. Πρέπει νά καταστρώσω στρατηγικό σχέδιο...

— Ό, Φερνάνδε, παρεκάλεσε με δάκρυα στά μάτια ή Νάντια. Κάνε γρήγορα ό,τι σκέπτεσαι νά κάνθ. Συλλογίσου πώς τό παιδάκι μου ίσως νά ύποφέρε από τόν καιρό, ίσως νά κ' ύδνευθί... Συλλογίσου, ότι είνε άδύο και ύποφέρει, όπως είμαι και έγώ άθά και θάσσηνίζομαι τόσο.

— Θά ήμουν εύτυχής άν ήσουν άμαρτωλή, είνε σιγά ο Φερνάνδος.

— Πώς αυτό; Έκανε αστειωμένη ή κόμησης.

— Κι' άν ο εύτυχής πατέρας τού παιδιού σούγθι ήμουν έγώ... — Ό, θά ήξερα νά τό προσπατέψω, νά τού εξασφαλίσω την εύτυχία.

— Σέ παρακαλώ, Φερνάνδε, είνε ή κόμησης κοκκινίζοντας. Τά έξερεις πώς τό παιδί μου δέν μπορεί νάχθ άλλον πατέρα παρά τόν Ζεράρ ντε Ζιρώ, τόν άντρα μου. Τά έξερεις πολύ καλά.

— Όταν έγύρισαν στην πόλι, ύποσχεθήκαν όλοι πώς δέν θά έδιναν έξηγήσεις γά τά ατία της μονομαχίας.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

— Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

ΕΝΑ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΕΠΙΚΑΙΡΟ

— Ο Περίανδρος Λαβερνίδης ήταν από κείνους πού συνηθας άποκαλούνται «διακεκριμένοι συγγραφείς». Κάθε χρόνο κατάφερε νά έκδιδθ ένα περιπετειώδες μυθιστόρημα και νά δημοσιεύθι στά διάφορα περιοδικά πάμπολλα διηγήματα, πού είχαν μεγάλη έπιτυχία.

— Όταν έκπρυχθι ο πόλεμος, τόν έκάλεσε ο διεθυντής της έφημερίδας, στην όποιαν συνεργάζονταν, και γινώριζοντας την αντίληψι του, άρκέσθηκε νά τού πη μιá μοναχά φράσι.

— Συμμορφωθή με την περίστασι!

— Ο Λαβερνίδης δέν είχε άναγκη νά τού πούν περισσότερα. Κατάλαβε. Έπρεπε με την μνήμη του στά χρόνια, πού ήταν στρατιώτης, κι' έγραψε ένα πολεμικό διήγημα, γεμάτο ήρωϊκούς άθλους. Ένας άεροπόρος πού τό έδιώξεσε τού έστειλε μιá κάρτα και τού έλεγε:

— «Τό δ'ήγημά σας ήταν ήλιθιο. Όταν δέν έέρθ κανείς τή ζωή στο μέτωπο, δέν άνακατεύεται σέ πολεμικά ζητήματα. Έξ άλλου έμεις τώρα έκείνο πού θέλομε είνε τό εύθυμο, τό φιδρό άνάγνωσμα. Λοιπόν, έξακολουθείτε νά γράφετε όπως πρώτα. Δέν είνε έξυπνα έβασια αυτά πού γράφετε, αλλά είνε διασκεδαστικά. Σας εύχαριστώ έκ τών προτρέπων».

— Ο Λαβερνίδης έσπευσε νά συμμορφωθί με τή σύστασι και έγραψε μιá εύθυμη ιστορία. Η ιστορία όμως αυτή δέν άρσε καθόλου σά μιá μανάδισσα, πού ο άντρας της είχε φύγει στό μέτωπο, κι' έσπευσε νά γράψι στόν συγγραφέα:

— «Δέν φτάνει πού έσείς στρογυλοκάθεσε έδώ πέρα, όταν οι δικοί μας άνδρες πολεμάνε, αλλά έχετε και την άναίδεια νά δημοσιεύετε άστείες ιστορίες. Ντροπή σας! Πρέπει νά σεβάσθθι λιγάκι τόν πόνο μας και νά νιώσετε πώς δέν έχομε τή διάθεσι νά γελώμε έμείς!».

— Ο Λαβερνίδης, ντροπισμένος, έκάθησε τότε κι' έγραψε ένα μικρό αισθηματικό διήγημα, πολύ συγκινητικό, πού μπορούσε νά κινή νά δακρύσουν πολλά μάτια. Πράγματι, και ο ίδιος διεθυντής του συγκινήθηκε. Πριν περάσουν όμως 48 ώρες, ο Λαβερνίδης πήρε από έναν γνωστό φίλο ήχανο τό άκόλουθο τηλεγράφημα:

— «Εδίδασα με θαυμάτη θλίψη συγκινητικάς κώπας διηγήμα σας. Η στιγμή δέν είνε κατάλληλος για συγκινήσεις. Έχομε άναγκη νά άναγνωρίσουμε πού ν' άναπνεύονταν τό ήθος. Μετά την όλκληρωτική νίκη έχομε όλον τόν καιρό νά δώσωμε στην κορδιά μας τά δικαιώματά της».

— Ο Λαβερνίδης, πού δέν έχασε εύκολα τό θάρρος του, άπέφασσε τότε νά γράψθι ένα άστυμυθικό διήγημα. Και αφού έργασθηκε έπί όκτώ όλκληρές ώρες, έβγαλε ένα μικρό διήγημα, για τό όποιο ήταν δέσας ότι αυτή ή φορά θά έπαρινε συγχαρητήρια απ' όλο τόν κόσμο. Και πιδανώς νά ίκανοποιήθθι όλος ο κόσμος μολαταύτα ένας άνώνημος γκρινιάρης πού έγραψε τά έξης:

— «Τά νύστα μας έχουν άναγκη ήρεμίας. Τό διήγημά σας θά ήταν ύπερόχο για έκείνους πού μείνουν ούδετεροι και άπολαμάνουν τά άγαθά της ειρήνης. Έμεις όμως πού πολεμούμε έχομε άναγκη σοδάρότητος, εύγενείας και — τρελασθί».

— Ο Λαβερνίδης όρθηκε όρθη την παρατήρησι. Έπήρε τό μολύβι του και συνέγραψε ένα θάυμαστο ήγημα. Η ύπόθεσις του έξελίσσεται σά μετόπισθεν —γιατί όστερα από την κάρτα τού άεροπόρου δέν έτόλμησε νά έαναμψί στην πολεμική ζωή — και ήταν γεμάτη άξιοπρέπεια, αυταπάρνησι και τόλημ.

— Ένας όμως άγνώστης άναγνώστης τού έγραψε:

— «Τι είνε αυτά πού μας λένε: Δέν μας γράφετε καλύτερα σκανδαλιστικά διηγήματα, νά γελώμε και νά διασκεδάσωμε; Δέν έξορτε ότι μας χασιάειτε εύθυμιά για ν' άντιμετωπίζομε με περισσότερο θάρρος την πολεμική αυτή περίοδο πού ζούμε; Δέν μπεισθε τόν Σουρ; Δέν ζούμε στην Έλλάδα;».

Γεμάτος ένδοσιασμό ο Λαβερνίδης από την ιδέα και από την διάθεσι μάλιστα νά συναγινώσθι τόν Σουρή, έγραψε μιá αστυμυθική αλλά και σκανδαλιστικώτατη συγχρόνως ιστορία. Κατόν ν όμως της δημοσίευσής της, μιά γραμμά κυρία έσπευσε νά δηλώσθι στόν διεθυντή νά πάσθι ή περαιτέρω άποστολή της έφημερίδας σπiti της.

— Τά αποτελέσματα ήταν νά πάσθ και ο διεθυντής της έφημερίδας τόν διηγηματογράφου. Ο Συγγραφέας όμως Λαβερνίδης, πού

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

— Επί ένα άρκετό χρονικό διάστημα, ή Νίνα και ο Τάκης ήσαν δυό καλοί φίλοι.

— Έδλεπόντο πολύ συχνά και μοιραίες έγεννήθηκε ένα ειδήλιο μεταξύ των και ο Τάκης έξήτησε μιá μέρα από την Νίνα νά γίνθ γυναίκα του. Ολίγους μήνες όμως άργότερα της έστειλε ένα γράμμα, μέσα στό όποιον της έξηγούσε ότι αφού έσέκφεθη καλά πύρε ότι δέν ήταν έτοιμος άκόμη για γάμο, ότι οι γονείς του άντιδρούσαν, ότι έδιόλεξαν κακή έπαχ για νά παντρευτούν κτλ. Ώστόσο της έλεγε ότι έξακολουθού νά την αγαπά και εύχαριστός θά έξακολουθούσε νά την βλέπθ.

— Η Νίνα έδέχθηκε γιατί τόν αγαπούσε, μά σήμερα μ' έρωτά άν είνε σωστό αυτό πού κανέ, έφ' όσον μάλιστα τελευταίως είχε μιá σοδάρ πρότασι γάμου έκ μέρους ένός συνδεδεμένου της και άν δέν πρέπει νά σκεφθί και αυτή νά φτιάξθ ένα σπιτικό.

— Η γνώμη μου είνε ότι έκείνο πού προέχει σήμερα είνε νά άπατήσθι νά της δώσθ μιá σοδάρ έξηγησι. Ο Τάκης είνε ήλικιως και έπομένως δέν έχει καθόλου άναγκη της συγκαταθέσε

—Ω, Ρένα! Δεν θέλω να κλάις!

Τα χέρια του τραυματία ψηλαφίζουν το πρόσωπο της κοπέλλας.

Μια έχθρική όδίδα τον έδωθε στο σκοτάδι. Ένα μαύρο πανί σκεπάζει τα μάτια του.

—Δεν κλαίω... Ανδρέα.

Η Ρένα καταπίνει τους λυγμούς της. Ο Ανδρέας τυφλός! Κυττά το αγαπημένο του πρόσωπο, απ' όπου έχει εκλείψει το φωτεινό του βλέμμα.

Τα μάτια του! Ήσαν ολόχρυσά, παράδοξα, πλαισιωμένα από μεγάλες ολόμεταξες βλέφαριδες.

Τί γλυκά πού ήσαν να λένε, ό,τι ο εγωισμός του δεν τον άφινε να πη.

Και τώρα; Δύο μαύρες τρύπες, ή δύο κρυστάλλινα κουκλίστικα μάτια με βλέμμα άπλανές.

—Ελα, λοιπόν, λεβεντοκόριτσο, θάρρος! της λέει χαμογελώντας πικρά. Θά ξαναδώ, μου τώπε ο γιατρός, σε έξι μήνες. Θά μπορώ να δώ το προσώπίκι σου.

Η Ρένα ρωτά μ' ένα νεύμα την Νοσοκόμο που βγαίνει από το δωμάτιο, κι αυτή κουνα άρνητικά το κεφάλι.

Θάρρος! Τά νύχια της θυβίζονται στην παλάμη της. Θάρρος!

—Δεν μιλάς, Ρένα; Δεν τό πιστεύεις;

—Ω! βέβαια... μ'ά νά... δεν μπορώ άκόμη... να συνέλθω...

—Οχι, όχι, δεν τό πιστεύεις, ναι, ναι, τό καταλαβαίνω δεν τό πιστεύεις.

—Οχι, Ανδρέα, θά ξαναδής. Συγκεντρώνω τό θάρρος της και εξακολουθεί. Θά ξαναδής και γρήγορα. Έπειτα όλον αυτό τον καιρό θά βλέπης με τά μάτια μου. Θάμαι τόσο ευτυχής να σου χαρίσω κάτι άπό τον έαυτό μου.

Τά δάκρυα ξανάρχισαν να

τρέχουν στο πρόσωπό της.

—Ανδρέα... θέλω μιά χάρι. Μη μου την άρνήθης. Χαρίσε μου τ' όνομά σου...

—Ρένα!, φωνάζει έκπληκτος εκείνος.

—Μήπως δεν θέλεις; ρωτά άνήσυχη.

Σφίγγει συγκινημένος τό χέρι της.

—Θέλω, Ρένα μου, μ'ά ύστερα από τούς έξι μήνες, γιά να μπορώ να σε καμαρώσω.

—Ω, όχι, δεν μπορώ να περιμένω τόσο. Σε τρεις εβδομάδες βγαίνεις από τό Νοσοκομείο, θά παντρευτούμε άμέσως.

Ξέρει καλά πώς άν μάθη την φοβερή αλήθεια, δεν θά δεχθή ποτέ τό θυσία της. Και όμως δεν είνε γι' αυτήν θυσία!

Η παρουσία του γεμίζει τόσο την άδεια της ζωής!

—Ρένα!

Ανασπώνεται στο κρεβάτι και την σφίγγει στην άγκαλιά του.

Τρομάζει ή Ρένα, κι αυτό γιστί καταλαβαίνει πώς ό Ανδρέας κλαίει. Τά χείλη του τρεμουλιάζουν. Σφίγγεται κοντά του και κλαίει κι αυτή από ευτυχία. Μόλις περνά ή πρώτη συγκίνηση, τον άκούει να λέη.

—Ρένα, καμιά γυναίκα δεν μου χάρισε τόση χαρά. Μικρή, αγαπημένη μου, Ρένα, τέτοια θυσία! Ξέρεις καλά ότι δεν θά ξαναδώ ποτέ! Γι' αυτό διαλέξαί.

—Σου τώπε ή Νοσοκόμα. —Ω!... μη διαμαρτύρεσαι. Μά δεν είνε αλήθεια. Έγώ της τώπα. Θά δώ. Ρώτησε τον γιατρό. Ήθελα να σε δοκιμάσω.

—Ήθελα να ξέρω ότι ή σκιά του άλλου εκείνου πού είχε τά πρώτα παιδικά σου όνειρα, την πρώτη σου κουτή αγάπη, έσθισε τελείως άναμεταξύ μας και ότι τώρα πλέον ή Ρένα μου άνήκει.

Πιάνει τό κεφάλι της στο χέριά του και φιλά σχεδόν ευλαδικά τά μάτια της.

ΑΔΩΝΑ



Πολλά μακαρόνια και πώς θά τά χωνέψη!
(Σκίτσο ΡΑΜΙΖ)

ΗΜΕΡΑ ΚΡΕΩΦΑΓΙΑΣ

Λαμβάνει χώρα ή σκηνή αυτή στην αγορά. —Ωρα: Ή έκτη πρωινή. Δεν έχει φέξει ακόμα. Σκηνοθεσία ευχάριστη πολύ και ζωηρά. Κυριαρχεί τό κόκκινο: του αίματος τό χρώμα. Είνε με σκούρο μπλε χαρτί ντυμένα τά λαμπιόνια. Και ήσυχία απόλυτη. Δεν άρχισε τά ψώνια. Ο κόσμος, πού άργότερα θά επιπέσει λαύρως. Νά πάρη ένα γαλοπούλο, μαινόμενος σαν ταύρος!...

Είς τά τσιγκέλια τά πολλά τώσων κρεοπωλείων. Μοσχάρια, γουρουνόπουλα κι' άρνάκια του «γαλάτου»... Έτσι γιά νάχη ή μίζ-αν-σέν και κάποιο μεγαλείο! Νά προσελκύη εύχερώς τό μάτι του πελάτου!... Πάμε λοιπόν στην Αγορά... και νάχωμε ύγεια. Σήμερα δεν ύφίσταται ή άκρεωφαγία. Και από χθες τό έγγραφον οί έφημερίδες όλες. Πώς τόσο θάχη ή νεφραριά και τόσο οί μπριζόλες... Πάμε λοιπόν στην Αγορά. Πάμε μαζί πρίν φέξη. Πού είν' άκόμη σκετινά. Σιγά, μη λέτε λέξη. Και γιά την περιέργεια πού έχετε αυτή σας.

Τεντώστε τό αὐτί σας. Διότι όλα τά κρέατα, σφαγμένα, κρεμασμένα Έχουνε στήσει φαίνεται κουδέντα τρομερή. Και είνε, προφανέστατο πώς θέλει τό καθ' ένα. Στις τελευταίες του αυτές στιγμές, νά φλυαρή!

ΜΙΑ ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Τί ρεζιλίκι! Τί ντροπή! Τό Σάββατο πρίν φέξη! Όλος ό κόσμος, φίλοι μου, στην Αγορά θά τρέξη... Οί φίλοι μας χασάπηδες, λές και τό έχουν τάξιμο. Και μ'ας τρελλαίνουσαν συνεχώς τρεις μέρες, εις τό σφάξιμο!

ΕΝΑ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ

Αγαπητή μου, θά στο πώ, έδώ πούμαστε γείτονες, Μιά Κυριακή άν γλύστραγες, την άλλη δεν θά γλύτωνες.

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Γιατί αυτό;

ΕΝΑΣ ΓΑΛΟΣ

Απλούστατα. Με πόθους του μεγάλους. Νά φάη κρέας ό άνθρωπος τά δάξει με τούς γαλούς.

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΑΚΙ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Διότι έμεις σπανίζουμε, τά κρέατα του γάλακτος, Κι' ό κρεωφάγος άνθρωπος, πού είνε αδιάλλακτος, Θά σφάξη γάλο στη στιγμή... δεν γίνεται άλλοιώς!...

ΕΝΑ ΒΩΔΙΝΟ ΜΠΟΥΤΙ

Έγώ μ'αι «βούς» και φυσικά, είμαι λίγο παλῆς. Και τας τιμές του τραπέζιού, τας παίρνει πάντοτε άλλος...

Ο ΓΑΛΟΣ

Έγώ γάλος γεννήθηκα και σφάχτηκα ως γάλος. Κι, έσύ τό ίδιο άλλως τε... ήσουν γαλοπούλιτσα.

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Και όμως δεν έχάρηκα ούτε μισή σταλίτσα. Τά νειάτα μου πού ήμουνα ποζάτη και κομψή.

ΜΙΑ ΠΑΤΑΤΑ (Από τό καλόθι)

Σώπα! Θά γειτονέψωμε αύριο στο ταψί!

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Ποιά είν' αυτή πού μίλησε;

ΕΝΑ ΑΡΝΑΚΙ

Πατάτα όνομάζεται. Ο νεκρικός μας συνοδός... άλλα χωρίς να σφάζεται. Αυτήν την ξεριζώνουμε συνήθως απ' τη γή!...

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Φαίνεται μάλλον πρόστυχη. Άς πάρη στην όργη... Δεν φτάνει πού δεν χάρηκα τά λίγα μου τά νειάτα. Άλλά να μπώ και στο ταψί μαζί με μιά πατάτα. Θαρρώ πώς είνε τρομερό. Μεγάλη καταφρόνια...

Ο ΓΑΛΟΣ

Έσύ, άν είσαι τυχερή, ψήσου με μακαρόνια.

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Και όμως τί τά θέλετε; Έχω και λόγους άλλους.

Πού ίσως συναδέλφους μας να σώζαμε πολλούς. Δεν θάπρεπε οί Έλληνες να σφάζουν τώρα γ α λ ο υ ς.

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ

Και τί να σφάζουν, φίλη μου;

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Νά σφάζουν... Ιταλούς!...

Ο ΓΑΛΟΣ

Πολύ σωστά!... Πολύ σωστά!...

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ

Μά τώρα δεν σωπαίνετε; Δεν ξέρετε, μωρέ παιδιά, ότι άνοηταίνετε; Βδομάδες τώρα έχομε τά ίδια τά παθήματα.

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ

Κι' είμαστε Κυριακάτικα των Αθηναίων θύματα.

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΑΚΙ

Είνε τό Σαββατόβραδο ή τύχη μας φρικτή.

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ

Έμένα τό κεφάλι μου τό κάνουνε πηκτή!...

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Ακούς πηκτή!... Κακόμοιρο, σ' έχουνε καταραστή;

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ

Κι' έμένα πού σε κάνουνε συνήθως γεμιστή; Και σε παραγεμίζουνε και με σταφίδες τούφφες;

Ο ΓΑΛΟΣ

Ναι, μ'ά γινόμαστε συχνά και μάλλον σνόνμπ... με τρούφφες. Και όσο νάναι, φίλε μου, σαν έχης ένα γάλο.

Είνε ή κάθε σου μπουκιά... ρεγκάλ!...

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ (πού δεν ξέρει γαλλικά)

Ρεγκάλ;

Ο ΓΑΛΟΣ

Ρεγκάλ!...

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ

Μπα! Δεν βαρύνεσαι! Ή τύχη μας πάντα θά είνε ίδια. Και σου τό λέω ξάστερα και να μην άπορής...

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Έγώ, ποτέ δεν γίνομαι με ποπυλαίρ αντίδια. Έχω σ' αυτό αντίρρηση και να με συγχωρής!...

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΑΚΙ

Μά τ' είν' αυτά, μωρέ παιδιά; Θά τσακαθούμε τώρα;

Ο ΓΑΛΟΣ

Έμ'ας μ'ας ξέρουν, κύριε, σε κάθε μιά χώρα. Πώς ζούμε αξιοπρεπώς, ούδέποτε σε στάνες... Τά τόσα μας όνόματα, σπανιόλους μεγιστάνες. Μ'ας δείχνουν... Κι' άν τυχόν αυτό εντύπωσι δεν λάνει. Είμαστε Γάλοι, κύριε, μ'ά είμαστε κι' Ινδιάνοι... Οί Άγγλοι: Τούρκους μ'ας καλούν...

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ

Τά λέει με τόση φούσκα!

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ

Έθύμωσαν οί εύγενείς: Ο Κούρκος και ή Κούρκα.

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Δεν είμαι κούρκα κι' άδικα μου τώπες, κουτεντέ... Είμαι μιά D' Inde... μ' άπόστροφο παρακαλώ τό D!.

Είμαι μιά νόμπλ αληθινή... έχω φτερά και κάλλη.

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ

Και όμως πάντα δράζομε στο ίδιο τό τσουκάλι.

ΤΟ ΒΩΔΙΝΟ ΜΠΟΥΤΙ

Σωπάτε!... Άνθρωποι έρχονται...

Σαββάτου, ήταν πρῶτ' Κι' έρχόντουσαν οί άνθρωποι μ' άφάνταστη βοή, Ξεσηκωμένος ό ντουινός ολόκληρος στο πόδι.

Νά πάρη λίγο χοιρινό, ή έστω λίγο βόδι...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΩΣ ΕΦΕΥΡΕΘΗΣΑΝ ΤΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

Ποιός θά τό πιστευε, ότι τά σκουλαρίκια χρονολογούνται από την εποχή της Παλαιάς Διοθήκης και ότι μάλιστα έχουν σχέση με τη... ζηλοτυπία των γυναικών.

Είνε γνωστό από την Α-γία Γραφή, ότι ό Άβραάμ με χρι πολύ προχωρημένης ήλικίας δεν είχε άποκτήσει παι-δία και ότι είχε πάψει πιά να έλπιζή πώς θά γινόταν πατέ-ρας από τη σύζυγό του Σάρα, πού επίσης είχε γεράσει.

Υπήρχε όμως τότε μεταξύ των Ιουδαίων μιά διάταξι, πού επέτρεπε σ' ένα οικογε-νειάρχη να τεκνοποιήσῃ απ' ό-ποια γυναίκα ήθελε.

Ο Άβραάμ λοιπόν είχε μιά δούλα πολύ άρραία, πού άνω-μοζόταν Άγαρ και με την ό-ποία ό πατριάρχης των Ιου-δαίων άποχτήσε παιδί.

Η Σάρα όμως, μόλις τό έ-μαθε, κυριευτηκε από ζήλεια γιά τη νεαρή δούλα της κι' ά-ποφάσισε να της παραμορφώ-σῃ τό πρόσωπο.

Ο Άβραάμ όμως έμάντεψε τό σχέδιό της και πέφτοντας σ'α πόδια της την παρεκάλεσε να μην πραγματοποιήσῃ την έκδίκησί της.

Μολαταύτα ή Σάρα, επειδή ήθελε να δγαλή τό άχτί της, έπίασε την Άγαρ και περιώ-ρίστηκε να της τρυπήσῃ τ' αυτία της μ' άναμμένο σίδερο.

Ο Άβραάμ τότε έξωργί-στηκε γιά την τιμωρία της ό-μορφης εύνοουμένης του και σκέπασε τις τρύπες των αυ-τιών της με χρυσούς κρίκους.

Και πολύτιμα μαργαριτάρια πού είχε δάξει να του μαζέ-

ψουν στις όχθες του ποταμού Εύφρατη.

Τό νέο αυτό στολίδι προσέ-δωσε τόση χάρι στην τιμωρη-μένη δούλα, ώστε όλες οί γυ-ναίκες της φυλής της, γιά να μη ύστερήσουν από την Ά-γαρ τρύπησαν κι' αυτές τ' αυ-τία τους και τά στόλισαν μί σκουλαρίκια.

Α.Ο.Δ.Ο.

Στό Μεξικό υπάρχουν κάτι σπο-ροι, πού λέγονται «σπόροι του δια-δάου». Άν τούς άφήσῃ κανείς άρισμένη εποχή έπάνω σ' ένα τρα-πέζι, κινούνται συστρέφονται και καμιά φορά πηδούν ένα έκατο-στόμετρο ψηλά. Οί σπόροι αυτοί δεν είνε μαγικοί δάδα. Άπλου-στατα κάποιο έντομο τούς τρυπά και άφίνει μέσα τά αυτιά του. Τά γεννώμενα έντομα μεγαλώνουν έ-τσι εις βάρος του σπόρου.

Και όταν μεγαλώσουν έντελώς και πρίν ακόμα γίνουν τέλεια έν-τομα, αξία να σπάσουν τη φλούδα του σπόρου και να ζήσουν ελεύθε-ρα, κινούνται και κάνουν διάφορες τούμπες, έκει μέσα, έξ ατίας των όπλων και πηδῶ και στριφογυρίζε-ο σπόρος.

Στό Πεκίνο έφωτίσθη πρῶ τινος ή δισχίλιετρίς κατασκευή του πρώτου χαρτιού της γής! Δε γνω-στόν ή άνακάλυψις του χαρτίου δ-φείλεται στους Κινέζους, πού έγνώ-ριζαν τό μυστικό της κατασκευής χαρτίου πολλών ποιότητων από 200 έτών. Προηγούμενος οί Κινέζοι έ-χάρασαν τις σκέψεις των έπάνω σε σανίδια, Άργότερα άντικατέ-στησαν τό σανίδι με μεταξωτό δ-φασμα. Σε τέτοιο ύψωμα έγράφη τό 1050 μ.Χ. και ή πρώτη Κινέζι-κή έφημερίς. Από την έφημερίδα αυτή σώζονται και σήμερα μερικά άντίτυπα σ'α σινικά μουσεια. Και τά άντίτυπα αυτά θεωρούνται α-μυήτου αξίας.



ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΠΑ ΤΗΣ ΣΥΣΚΟΤΙΣΕΩΣ

—Παρακαλώ, κύριε, να σβύσετε τό φανάρι σας!
(Σκίτσο ΡΑΜΙΖ)



21ον

Η εκφραση του Μάρκελλου ήταν σθεναρή, μα ήρεμη. Για μία στιγμή τα μάτια του καρφώθηκαν στο κλουβί, και κάτι σαν αγωνία πέρασε στο πρόσωπό του. Έπειτα η ματιά του σηκώθηκε, έρευνε τις κερκίδες. Μία φλόγα ειρωνική εστίασε ξαφνικά στο βάθος των ματιών του. Παρακολούθησε το βλέμμα του η Ροδόκλεια και ανατρίχισε. Είπε τη Βουλία. Η άριστοκράτισσα καθόταν κοντά στον Κλαύδιο. Ήταν ντυμένη με τα πιο πλούσια στολίδια της, και τα μάτια της έλαμπαν σαν τα μάτια θηρίου. Μύρια αίσθηματά κα βρεφίζονταν στα σκοτεινά εκείνα μάτια. Μισός, εκδίκησης, θρίαμβος και μαζί σαν κάποια απελπισμένη γυναίκα.

Το πρόσωπο του Κλαυδίου ήταν άσπρο, σαν πανί και τα μάτια του στριφογύριζαν ανήσυχ.

Και ξαφνικά οι ματιές του Μάρκελλου και της Ροδόκλειας ανταμώθηκαν. Το μυαλό της κοπέλλας εδόλωσε. Όλα της έφάνηκαν πως στριφογύριζαν για μία στιγμή, σαν να έλασε κάποιο όνειρο εφιαλτικό. Πεταχτηκε με μιάς, «Η Θεανώ μάτια προσηύχθηκε να την πιάσει από το χέρι. Με μία σπαρταρική φωνή, κατρακόλησε η κοπέλλα τις μαρμαρένιες σκάλες και έβρεχε στον στίβο.

Η φωνή της δεν είχε πιά τίποτε το ανδρικό, καθώς κατόρθωνε να ντίξει όλο τον ψ. θυρο.

— Θέλω κι' εγώ να πεθάνω μαζί του!... Μαζί εδούλαμε τον πυρκαχιά... Είμαστε Χριστιανοί και οι δύο... Θέλω να πεθάνω μαζί του.

Ήρθε κοντά της ο Μάρκελλος. Της χαμογέλασε πονεμένα, κι' ενώ το πλήθος άρχισε να φωνάζει, της είπε γλυκά:

— Ροδόκλεια... αγαπημένη μου... Μάρκελλε, ψιθύρισε η κοπέλλα και σήκωσε το χλωμό της πρόσωπο με λατρεία κοντά στο πρόσωπό του.

Όλα έδωσαν γύρω τους για μία στιγμή. Την άγκαλιασε σίγα, τρυφερά. Κι' ενώ ο κόμος ούρλιαζε γύρω, τα χείλη του άκουμπησαν στα δικά της, ο' ενώ από εκείνα τα φιλία που μόνο τέτοιες στιγμές μπορούν να δοθούν.

Έπειτα της είπε γλυκά:

— Τώρα πηγαίνε, αγαπη μου. Τι όφελει να πεθάνεις κι' εσύ; Εγώ πεθαίνω εύχρηστος.

Και οι δύο στα θηρία έφώναζε το πλήθος. Θάνατος στους έμπρηστές, στους α. θεούς!

Χάρι! Χάρι! έφώναζαν άλλοι. Χάρι στους έρπευμένους. Χάρι στην τόση αγάπη!

Σε λίγο οι δύο φωνές ενώθηκαν, και μέσα στον άλογαυμό δεν μπορούσε πια κανείς να ξεχωρίσει αν τα έπιφώνηματα του μανιασμένου πλήθους ύποσυχονταν τον θάνατο ή τη ζωή.

— Πήγαίνε, Ικέτευε ο Μάρκελλος. Πήγαίνε, Ροδόκλεια! «Αν πεθάνει εδώ, είνε ο κ. σου και στην αγάπη σου θα ζήσω κι' εγώ. Ζήσε για να παρηγορήσεις τη δυστυχή μητέρα μου...»

Μα η κοπέλλα σφιγγόταν άπάνω του, λές και στην άγκαλιά του ήταν η ασφάλεια και η σωτηρία.

«Αφάνη τα πλήθη έσώπασαν. Ο Πραιτωρ σηκώθηκε. Έκανε ένα νεύμα στον άνθρωπο που στέκταν πλάι στο κλουβί του λεονταριού. Αυτό το νόημα ήταν η καταδίκη. Ο πραιτωρ διάταξε να ανοίξει το κλουβί. Ένα ρίγος έπέρασε ανάμεσα στον όγλο, καθώς είδαν το Μάρκελλο να τυλίγν με τα δυνάτα του μπράς, τσα τη μικρή κοπελλίτσα λές και ήθελε να την προστατεύσει. Και η θορεία πόρτα του κλουβιού άρχισε να τρίζει...

«Αφάνη, πριν προφθάσει ακόμα ούτε να μισνοίξει, μια παράδειση βουή έπλημμυρίσε τον άέρα. Όλοι πεταχθηκαν με τρόμο από τις γέσεις τους και ο φύλακας έξανέκλεισε το κλουβί. Γιατί οι Πομπηϊανοί δεν γλύτωνα; Η βουή αυτή έρχόταν από τα έγκατα της νύχ. Έτσι

Η ιστορία του Έλληνοϊταλικού πολέμου

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ ΤΗΣ
ΙΑ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 70ον. 4)1)41

Επιτυχή τοπικά έγχειρήματα. Συνελήφθησαν 204 αιχμάλωτοι εν οίς και αξιωματικοί και περιήλθον εις χείρας μας πολλά αυτόματα όπλα και λοιπά υλικά.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 71ον. 5)1)41

Περιορισμένοι τοπικοί άγώνες. Συνελήφθησαν περί τούς 200 αιχμάλωτοι και περιήλθεν εις χείρας μας άφθονον πολεμικόν υλικόν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 72ον. 6)1)41

Περιορισμένη δράσις περιπόλων και πυροβολικού.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 73ον. 7)1)41

Περιορισμένη δράσις περιπόλων. Συνελήφθησαν αιχμάλωτοι τινές.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 74ον. 8)1)41

Περιορισμένοι τοπικοί έπιτυχείς άγώνες. Συνελήφθησαν ύπέρ τούς τριακοσίους αιχμάλωτοι και περιήλθον εις

χείρας μας άφθονα παντοειδή υλικά εν οίς πολλά αυτόματα όπλα και εις όλο κληρος λόχος όλυον. Η άεροπορία μας έδρασαν έπιτυχώς δομολογία και πολυβολήσασα στόχους πεδίου μάχης. Είς γενομένην άερομαχίαν κατέρριψεν τρία έχθρικά άεροπλάνα. Άπαντα τα άεροπλάνα μας έπέστρεψαν εις τας βάσεις των.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 75ον. 9)1)41

Κατά τούς σημερινούς τοπικούς άγώνας κατελήφθησαν διά της λόγχις σημαντικά θέσεις· περιήλθον εις χείρας μας περί τούς 200 αιχμάλωτοι και άφθονον πολεμικόν υλικόν μεταξύ του όποιου και 20 όλμοι τών 31 χιλ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 76ον 10—1—41

Αί σημερινά έπιτυχής έπιχειρήσεις έπέφερον την κατάληψιν της ΚΛΕΙ ΣΟΥΡΑΣ. Αυτή εύρεθη έρημος κατοίκων, λεηλατημένη και πυρπολημένη. Συνελήφθησαν περί τούς 600 αιχμάλωτοι, μεταξύ τών οποίων 20 αξιωματικοί και περιήλθον εις χείρας μας μία πολεμική σημαία, τέσσαρα πυροβόλα, άρματα μάχης, πολλοί όλμοι, πολλά αυτόματα όπλα και παντοειδή υλικά.

Η Άεροπορία μας έδρασαν λίαν έπιτυχώς επί του πεδίου της μάχης δομολογία και πολυβολήσασα έχθρικούς στόχους. Άπαντα τα άεροπλάνα μας έπέστρεψαν εις τας βάσεις των. (Έκ του Γενικού Στρατηγείου)

Έπειτα τα χείρα της άγκαλάσαν το παλ. ληκάρι και φάνηκε, καθώς το πού ψιθύριζε για γεμάτα λατρεία, να ξεχνά την πραγματικότητα.

— Παιδί μου, έλεγε η Θεανώ χαϊδεύοντας τα δυνάτα μπράτσα του παλληκαριού, σε έρίσκω... Καμάρι τών γερατειών μου! Ο Θεός με έδοκίμασε σκληρά, αλλά με λυπήθηκε στο τέλος... Μάρκελλε! Τώρα σε πεθαίνω!...

— Μητέρα, ειπε ο εκατόνταρχος με φωνή ντυμένη από τη συγκίνησι, γλυκεία μου μαρούλα... Καλύτερα να πεθάνω με όλοι μαζί από την όργη του θουνού, παρά από την κακία των ανθρώπων.

Εσφίξε στην άγκαλιά του μαζί τη μητέρα του και τη Ροδόκλεια, και έμεινε κάμποση ώρα σαστισμένος, άνικανος πιά να σκεφθί μετά τις τόσες συγκινήσεις.

Αφάνη, μια φωνή ταραγμένη, μα φιλική, τους έζήτησε.

— Τι κάθεται εδώ, Μάρκελλε; έφώναζε ο Πύρρος. Φύγε! Δεν θέλεις πως είνε η μόνη εύκαιρία να σωθής; Έλα, πάμε!

— Πύρρε, φίλε μου! άποκρίθηκε με συγκίνησι ο εκατόνταρχος. Έχεις δίκιο. Αν ήσυχάσουν τα στοιχεία, μπορεί να έλθουν στον πάλι τα άγρια πάθη του όχλου...

Ετρεξαν και οι τέσσαρες προς την έξοδο, και πήραν τον πρώτο δρόμο που έβλεπε μπροστά τους. Μα σε λίγο αναγκάστηκαν να σταματήσουν. Η Πομπηία, η πολιτεία που τούς ήταν τόσο γνώριμη, είχε γίνει μέσα σε λίγες στιγμές άγνωστη. Οι δρόμοι είχαν κλειστί από τα έρείπια. Δεξιά και αριστερά κατακυλοούσαν ακόμα οι τοίχοι που Κάθε τόσο η γη τ'ναζόταν, σαν θηρίο θέλει να λύση πιά τα δεσμά του. Σε κάθε δόνησι, κάτι γκρεμιζόταν... Μια πρόσφυγς ήσπιτιού, μια στέγη, ένας στύλος ναού... σκόνη έμπίδιζε την άναπνοή. Μαζί μ' αυτήν μια παράδειση μυρωδιά που είχε απλωθόν άερα. Άλλά αυτή δεν ήταν η μεγαλύτερη ήσαν το ακατάβι, που σίγα σίγα άπλωνόταν σ' όλη την πολιτεία. Το σύννεφο είχε γίνει πελώριο, η πύρινη βροχή έπνικνε...

— Η συντέλεια του κόσμου! Η δεύτερη παρουσία! έφώναζε έκταλη η Θεανώ. Έπρεσε χόμο γονατιστή κι' έφώναζε:

— Τώρα άφήσε με εδώ έμένα, Μάρκελλε! Δεν μπορώ να προχωρήσω άλλο. Σε έμποδίζω και σάς να σωθήτε... Αν το θέλεις, μπορεί να σάς προστατεύω ακόμα. Έμένα αφήστε με να πεθάνω.

— Τι λές, μητέρα; έφώναζε ο νέος άγγελος. Η όλοι θα σωθούμε ή όλοι θα χαθούμε.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στ' προσεχές.

ΕΞΥΠΝΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κατά τις δέκα το βράδυ, ο κ. Γκριζέ ήταν έτοιμος να άποσυρθί στο δωμάτιό του, όταν άκουσε θόρυβο στο διάδρομο. Σε λίγο, ένας άπληρης έμπηκε στο γραφείο του, συνοδευόμενος έναν άγνωστο.

Και οι δύο έφαιόνταν πολύ ταραγμένοι. Ο άγνωστος, ένας εργατικός, ειπε, θάγοντας το κασέτο του:

— Συγχαίρεστε με, κύριε Γκριζέ. Με στέλνει ο φύλαξ στο φράγματος... Συνέθη κάποιο δυστύχημα...

Ο κ. Γκριζέ πετάχθηκε έπάνω.

— Τα παιδιά μου; έφώναζε.

Ο άλλος έκτεθέσσε το κεφάλι και έκαμε ένα κίνημα άπελπισίας.

— Μάλιστα, κύριε Γκριζέ, άπλητρε. Έπρεσε μέσα στο ποτάμι, έμπρός στο φράγμα, πριν από μία ώρα.

— Έπθανε;

— Ναι. Δεν μπορούσαμε να τον ξαναβρούμε. Ούτε και τη μικρή φίλη του.

— Αι! Ήταν κι' αυτή;

— Ήταν μαζί...

Ο κ. Γκριζέ έπιασε το κεφάλι του, άφηνοντας έναν βαθύ αναστεναγμό. Έπειτα, ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία του, ειπε στο μηχανικό:

— Γρήγορα, το αυτοκίνητο και τον σωφέρ. Είδοποιέστε με το τηλέφωνο τον γιατρό Σαντέλ. Θα περάσω να τον πάρω.

Δέκα λεπτά άργότερα, το αυτοκίνητο έτρεχε προς την διεύθυνσι του φράγματος.

Ο κ. Γκριζέ έκαταλάβαινε τώρα πολύ καλά ποιά ήταν η άφορη του δράματος. Από ένα χρόνο τώρα, άνθιστατο με όλες του τις δυνάμεις, στο γάμο του γιου του με τη μικρή αυτή δασκαλίτσα, την Ντενίζ Νταρέ. Ποιός άλλος πατέρας δεν θα έκανε τό όιο; Χήρος και πολύ πλούσιος, είχε συγκεντρώσει όλη τη σποργή του στο μονακρίδιο παιδί του. Σ' αυτό θα άφηνε την τεραστία περιουσία του. Το πρώριζε για ένα μέλλον λαμπρόν. Πώς λοιπόν δεν θα άνθιστατο στο γάμο του με μ' α δασκάλα ένος μικρού χωριού; Όλες του τις άλλες έπιθυμίες τις είχε έκτελέσει ως τώρα. Άλλά αυτό έέβαια, προς το συμφέρον του ίδιου του παιδιού του, έπρεπε να του το άρνηθί.

Ο φύλαξ του φράγματος έπανελάμβανε τώρα τη θλιβερή άφήνηση.

Κατά τις όκτώ, οι δύο νέοι έκαμαν μερικές όλτες έπάνω στην όχη του ποταμού. Τους παρακολούθησε επί άρκετή ώρα. Έπειτα όίως ήλθε η νύχτα και δεν τους διέκρινε πιά. Σαφινικά, άκουσε μια δυνατή κραυγή. Ετρεξε τότε και έβρεχε έπάνω στην όχη ένα άνδρικό καπέλο και μια σάρτα. Μέσα στο ποτάμι, δεν διέκρινε τίποτε.

Κατά τα έξημερώματα, έπειτα από την έπιμονήν του Ιατρού Σαντέλ, ο Γκριζέ συγκατέθεθε τέλος να άνασυρθί λίγο. Οι δύο άνδρες έπέστρεψαν με το αυτοκίνητο στο χωριό. Ο δυστυχισμένος πατέρας έξακολουθούσε να κλαίει ακόμη άπαρηγόρητος.

— Τώρα το καταλαβαίνω, έλεγε. Ο έγωισμός μου κατέστρεψε τα πάντα. Αύτός με έκανε να έμπιστώ αυτό το γάμο. Έφοβόμουν την ιδέα που θα έαχμηάτιζε ο κόσμος. Και έστριβόμουν στην δική μου πειρα. Τι άστέιο! Ποτέ δεν μπορεί να ήη κανείς ότι έχει πειρα. Μήπως δεν κάνε τόσες τρέλλες στα πεινήτα όσες και στα είκοσι; Εφονταζόμουν ότι δεν θα ήταν εύτυχισμένος. Τι μπορούσα να έρω γι' αυτό; Μήπως μπορεί να έέρη κανείς ένα προτέρων τη ζωή που θα ήσουν δυο άνθρωποι; Και έπαθαόητε, κι' αν ακόμη έ πρόκειτο να είνε δυστυχισμένος, θα έζούσε. Ένώ τώρα έτελείωσαν όλοι! Δεν θα ζαναόό ποτέ το μικρό μου Στέφανο, που ήταν τόσο χαρούμενος, τόσο καλός!...

Οι λυγμοί τον έπιπνυν. Ξαναείπε:

— Είνε προμερό αυτό που μου συνέθε, Σαντέλ. Έχρειάσθηκε να πεθάνη για να καταλάβω τί αξίζει για μένα. Τώρα πιά είνε άργα! Η μεταοδόρεια και ο έγωισμός μου τον έ σκότωσαν. Τον έχασα για πάντα!

Το αυτοκίνητο είχε φθάσει τώρα έμπρός στο σπίτι. Ο Γκριζέ, άνεσπίνοντας τις σκάλες, έγγυγνε ακόμη.

— Δεν είχα παρά μόνον αυτόν. Όλες μου οι προσπάθειες, η άργασία τριάντα έτών, όλα αυτά έήγαν χαμένα... Άντι να τον χάσω ήταν προτιμότερο να τον άφήσω να παντρευθί, αδιάφορο με ποιά... Και, το κάτω κάτω, τί μπορούσα να πώ γι' αυτή τη μικρή; Την έγνωρίζατε, Σαντέλ;

Ο Ιατρός άπλητρε καταφαιτικά, μ' ένα

κίνημα του κεφαλιού. Ο Γκριζέ έξηκολόθησε:

—Το μόνο της έλάττωμα ήταν πως άνηκε σε κατώτερη κοινωνική θέσι από τον πλούσιο Γκριζέ. Τι τρέλλει! Μήπως εγώ δεν άρχισα από έργατης; Άλλά, με τον καιρό, όλα ξεχνώνται... Έχρειάσθηκε, θέλει, ο θάνατος για να μου άνοίξη τα μάτια. Αι! Θα ήθελα να ξαναέρω τα πτώματά τους, για να τους ζητήσω συγγνώμη. Αν μπορούσαν τούλαχιστον να μ' άκούσουν... Ποιός ξέρει;

Ερρίχθηκε ντυμένος έπάνω σ' έναν καναπέ και σίγα-σίγα άποκοιμήθηκε μ' έναν όπνο, ταρασόμενος από φρικτά όνειρα, μέσα στα όποια το παιδί του έξανανύριζε διαρκώς.

Ακόμη κι' όταν άνοιγε τα μάτια, ο έφιαλτης των κατεδίδε πάντα. Ένόμιζε πως έανέλεπε τον Στέφανο στο προσκεφάλό του, γελαστόν, τρυφερόν, σαν να έπεριμενε το ξύπνημά του.

Και, έαφινικά, έπατάχθηκε έπάνω με όρμη. Αι, όχι! Δεν έκοιμάταν πιά!... Ούτε έ έλεπε όνειρο... Ο γιός του ήταν εκεί...

Εφώναζε τρυμαγμένος, σαν να ήθελε να πιασθί από μια τρελλή έλπίδα.

— Στέφανε!

Ο νέος είχε πιάσει ριχθί στην άγκαλιά του.

— Ναι, πατέρα, εγώ είμαι!

Ο Γκριζέ ένοιωσε μια άπέραντη χαρά να τον καταλαμβάνη. Και έχρειάσθηκε πολλά λεπτά έως ότου άφηνισθί η περιεργεία του. Σε ποιά θαύμα ώφειλετο αυτή η νεκρανάστασις;

Ο νέος έξαμολογήθη τότε τα πάντα.

Αύτός και η φίλη του είχαν σκηνοθετήσει την άυτόκτονία... Είχαν εκ προέπειας προκάλεσι την προσοχή του φύλακος, περνώντας έπανελημμένως από μπροστά του. Έπειτα, όταν ήλθε η νύχτα, έπέταξαν αυτός το καπέλο του και η Ντενίζ τα σάρτα της και έτρεξαν να έξαφανισθούν.

Ο Στέφανος κατέληξε:

— Δεν πρέπει να με μαλώσεις, μπαμπά. Δεν είχα παρά μόνον αυτό τον τρόπο για να σε σώσω να ύποχωρησης. Έσπεύσαμουν, ναι, μιζώντας με νεκρόν, θα μετεμεύσεις για την άστυργησία σου και ότι η καρδιά σου θα συνεκίνητο. Είδα τον γιατρό Σαντέλ και έμαθα έπ' αυτόν την λύπη σου... Και, έπειτα, μπαμπά, δεν μπορείς να είσαι κακός... για μένα...

— Συγχώρεσε με...

Ο Γκριζέ έρώτησε:

— Ποι έινε... αυτή η μικρή;

— Κάτω, μπαμπά, μέσα στο αυτοκίνητο... Καλά, καλά... Φώναζε την να έλθη έπάνω...

ΜΙΣΕΛΕ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΠΝΕΥΜΑ

ΕΛΠΙΔΑ

Έκείνος: Χαίρε, αγαπη μου! Ας έλπισουμε ότι θα μω μείνεις πιστή.

Εκείνη (κλαίγοντας): Αχ να!... Ας έλπισουμε!

ΥΠΟΜΟΝΗΤΙΚΟΤΗΣ

Στο χορό:

— Κύριε μου, μη μ' ένοχλείτε. Όφελω να σάς πω πως είμαι άρραδωνισμένη...

— Δεν πειράζει, δεσποίνε. Θα περιμένω ώπου... να παντρευθίτε!

Εντός όλίγου

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΟΠΟΝΟΣ

ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Δραματικό

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Διότι από την

ΕΙΛΤΡΟ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

και από το «ΝΟΘΟ»

Εντός όλίγου στον «ΘΗΣΑΥΡΟ»

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΔΙΑ ΜΕΙΟΥ ΤΩΝ ΔΙΩΝΩΝ

Ένα άγγλικό περιοδικό δημοσιεύει, όπν τον άνωτέρω τίτλο, στο τελευταίο τεύχος του, διάφορα περίεργα από την πολεμική ιστορία της ανθρωπότητας. Ίδου μερικά απ' αυτά:

Κατά τον τελευταίον παγκόσμιο πόλεμο, στις 29 Ιανουαρίου του 1915, στο Δυτικό Μέτωπο έσημειώθη το έξης έξαιρετικό περιστατικό: Μία σφαίρα γαλλικού όπλου εισέδυσε μέσα στην κόνη ενός όπλου Γερμανού στρατιώτου, προσέκρουσε στα φυσγίγια του γερμανικού τυφεκιού και προέκλεισε την έκρηξί του. Ο Γερμανός στρατιώτης που κρατούσε το όπλο στα χείρα του, δεν έπασθε τίποτε.

Στο Δυτικό έπίσης Μέτωπο, κατά το 1917, μία γαλλική σφαίρα, συνέθε να συναντηθί στον άέρα με μία γερμανική σφαίρα και να συγχανευθί μαζί της σ' ένα σώμα. Τα περίεργα αυτό πολεμικά έδιδυμο άνευρέθη και φυλάσσεται ως αξιοπερίεργο άντεκείμενο.

Μέχρι της έποχής του Τριακονταετούς Πολέμου, δεν ύπήρχαν ακόμη στρατιωτικές στολές. Κάθε στρατιώτης έφορούσε τα ρούχα που έπαιρνε από το σπίτι του. Το μόνο διακριτικό σημείο ήσαν οι ταινίες που φορούσαν, σαν τελαινές, οι αξιωματικοί. Οι Αυτοκράτορικοί και οι Ιαπωνικοί φορούσαν κόκκινες ταινίες, οι Προτεστάνται κίτρινες, οι Όλλανδοί πορτοκαλλόχρωμες και οι Γάλλοι γαλάσιες. Λίγα χρόνια άργότερα, στη μάχη της Βαρσοβίας (1656), οι Βρανδεμβούργοι έφορούσαν δίαιμες στόχους στα καπέλα τους, για να γνωρίζονται μεταξύ των. Αυτή θεσπίστηκε ως η πρώτη τάσις προς δημιουργίαν ομοιομορφου στολής, για κάθε χωριστό στρατό.

Παλαιότερα, στην Πρωσία και στην Άγγλία, παράσημα και τιμητικές διακρίσεις άπενέμοντο μόνο στους αξιωματικούς. Μόνα κατά την έκστρατεία του 1793, άπενεμήθησαν τέτοια, για πρώτη φορά, και σε όπλους στρατιώτες.

Στην Τσαρκή Ρωσία όηρηξε παλαιότερα ένα σύνταγμα στο όποιο κατέτασσοντο μόνο οι εύλογισμένοι στρατιώτες και αξιωματικοί. Το σύνταγμα αυτό πορούσε τις πραγματικά περιεργότατη όμη και είχε Ιόρθυ άρχικώς, για να μη έρίσκονται ήθικώς μειώμενοι, σ' άλλα σύνταγματα, οι έξ εύφλογίας παταμορφωθέντες.

Κατά τον Άμερικανικό έμφύλιο πόλεμο (1861—1866) είχε σχηματισθί ένα σύνταγμα θεατρίνων, που άπετελείτο άποκλειστικώς από καλλιτέχνες των θεατρικών ποικιλιών.

Ο αιματηρότερος απ' όλους τούς πολέμους της ιστορίας ύπήρξε άναμφόδωλος η Κινεζική έξέγερσις του Τατινγκ (1849—1866), που έστολχισε τη ζωή σε είκοσι περίπου εκατομμύρια ανθρώπους.

Οι Αυτοκράτορες της Κίνας στους άνδραναθοόντες πολεμιστές δεν άπένειμαν παράσημα, αλλά μικρά δέματα, που περιείχαν τσάι εκλεκτής ποιότητας. Στην Ιαπωνία, έξ άλλου, οι άνδρείοι πολεμιστάι και στρατιώτες ήμειλδοντο με τσαγιέρες και φυτζήματα του τσαγιού.

Στα τελευταία χρόνια, το Ιεάδωδες του Κινέζου στρατιώτου και αξιωματικού είνε να έκτεθη στην πρώτη γραμμή του πυρός και να τραυματισθί. Στον Κινεζικό στρατό οι τραυματίαι όχι μόνον παρασημοφορούνται, αλλά και άμειλδοντα χρηματικώς. Κάθε στρατιώτης τραυματίας παίρνει 2—8 λίρες, άναλόγως της σοβαρότητος του τραυματισμού του, οι αξιωματικοί 9—15 λίρες, άναλόγως του βαθμού και του τραυματισμού των. Ο στρατηγός παίρνει 20—30 λίρες. Η μαχητικότητα του Κινέζου στρατιώτου κατέστη τόσο σφοδρά, ώστε έέδωσαν σχετικώς διάταγες που συνιστούν μεγαλύτερη ψυχραιμία στα στρατεύματα. Ας σημειώθι ότι τα στρατιωτικά νοσοκομεία των Κινέζων είνε από πάσης άπόψις τέλει.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Η πίστις δεν δείχνει ύποτε άλλο, παρά άκνησία της καρδιάς.

Όταν ό έρωσ πάθη να είνε μυστήριο, παύει πιά να είνε έρωσ. Έρπευμένος είνε μόνο αυτός που δεν ξέρει γιατί άγαπά.



4ον

Μετά από το ένα δωμάτιο πήγε στο άλλο κι απ' εκεί βγήκε στην διάδρομο. Και τέλος ο αστυνόμος Ζορνά μ' έκπληξη του τον είδε ν' ανεβαίνει μία μικρή σκάλα κι απ' εκείνην, αφού περσάσε όλα τα πατώματα του ξενοδοχείου, να φάνη στην ταράτσα. Μία πλακοστρωμένη ταράτσα, που είχε μήκος εξήντα μέτρων και πλάτος είκοσι, από την οποία, σαν σε πανόραμα, φαινόταν ένα μεγάλο μέρος του Παρισιού.

Στο μέρος εκείνο ο Ζεφρουά έμεινε μόνο περί την μισή ώρα. Μετά τον είδαν να κατεβαίνει και να διευθύνεται στο γραφείο όπου περιμένε ο αστυνόμος Ζορνά, ψιθυρίζοντας κάπου-κάπου:

—Ο Ζεφρουά μου φαίνεται πως πελάγωσε κι αυτός! Γι' διαβολό κάνει επάνω στη ταράτσα τόση ώρα!

Και όταν τον είδε να μπαίνει:

—Εί' τον ρώτησε, ανεκάλυψε τίποτε;

—Πολλά...

—Διάβόλε! Λέγε λοιπόν.

Κι αφού παρακάλεσε τον γραμματέα του ξενοδοχείου ν' αποκαρυνθώ, ο Ζεφρουά ξεκλείδωσε την πόρτα, ήλθε και στάθηκε δίπλα στον αστυνόμο Ζορνά, που καθόταν επάνω σε μία ανασηκωτική πολυθρόνα και του έπεισε:

—Λοιπόν, κύριε Ζορνά, η καταραμένη συμμορία του «Κόκκινου δαχτυλιδιού» έπερσε απ' εδώ...

—Τι; 'Η συμμορία του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Μάλιστα!

—Ζεφρουά, φίλε μου, πρόσδε. Είπε πολλή πολλή ώρα πού λές.

—Και όμως είπα αλήθεια.

—Λοιπόν! Πιστεύεις, λοιπόν, και σό, ότι στο Παρίσι έχουμε μία τέτοια συμμορία; Έγώ αν ήμουν εκεί, θα είχα διαπράξει τα κακουρήματα της.

—Είπε, φίλε μου, ότι η συμμορία του «Κόκκινου δαχτυλιδιού» δεν βρίσκεται στην 'Αμερική αλλά στο Παρίσι.

—Δεν θέλω να πω αυτό, κύριε Ζορνά.

—Αλλά;

—Θέλω να πω ότι η εν 'Αμερική συμμορία του «Κόκκινου δαχτυλιδιού» μετέφερε το κέντρο των εργασιών της στην Ευρώπη και ιδιαιτέρως, τις μεγαλύτερες και τις καλύτερες δουλειές της θα τις κάνει στο Παρίσι.

—Και γιατί; Μήπως οι μυριάδες που έφυγαν από την 'Αμερική, Ζεφρουά, φίλε μου;

—Όχι, θέλω να πω, δεν έφυγαν οι μυριάδες, αλλά κατά των 'Αμερικανών πολυεκατομμυρίων, έφθον τον αριθμό των έρχομαι στην 'Αμερική, το «Κόκκινο δαχτυλίδι» δεν μπορεί να καταρρώσει πολλά πράγματα γιατί πνύεται βρισκεί αντιμετώπιση του ένα διαβολικό άνθρωπο, έναν άφελικο δώκτη του, τον Τόμ Κόξ.

—Και ποιος είναι αυτός ο Τόμ Κόξ, Ζεφρουά φίλε μου;

—Ο μεγαλύτερος και διασημότερος αστυνομικός του κόσμου, που έχει ορκισθεί να εξοντώσει την συμμορία του «Κόκκινου δαχτυλιδιού». Και φαίνεται πως σιγά-σιγά θα τον καταρρώσει, αφού τώρα την αναγκάζει να εκπαιδευθεί.

—Διάβόλε! Πρώτη φορά άκουσα αυτό τα πράγματα, Ζεφρουά, φίλε μου. Νομίζεις λοιπόν ότι...

—Δεν νομίζω, είμαι βέβαιος, κύριε Ζορνά, ότι η συμμορία αυτή έπερσε τη νύχτα τούτη

από το ξενοδοχείο και έσπειρε τον όλεθρο και την καταστροφή.

—Τρομερό! Ωστε, Ζεφρουά, εσύ θα έπρεπε πως έγιναν τα πράγματα...

—Ναι, με λίγα λόγια, τί φαίνεται να συνέβη; 'Η δεσποινίς Δώρα Νινόν, όπως έφηγεται απ' αυτό εδώ το γραμμά, που έφηγε ας μια θαλίτσα της του χεριού, εινε κληρονομος εν μέρει ενός αδαμανταχείου, που ερριχεται στη Νότιο 'Αφρική. Για ν' αποδείξει όμως την ταυτότητα της, έπρεπε να προηθευθί διάφορα πιστοποιητικά. Και ακριβώς για να ζητήσει τα πιστοποιητικά αυτά, έφηγανε στην 'Αμερική.

—Ήταν 'Αμερικανός;

—Όχι. Φαίνεται ότι έχει μητέρα 'Αμερικανίδα και ότι οι γονείς της θα έκαναν τον γάμο τους στην 'Αμερική. Σ' αυτή όμως να σ' διαβάσω το γραμμά για το όποιο σ' μιλά και θα καταλάβετε άμεσα.

Και ο αστυνόμος Ζεφρουά εδιάβασε στον προετοιμασμένο του:

«Δεσποινίς Νινόν,

«Είς απάντησιν της έπιστολής σας, σας πληροφορώ ότι εινε ανάγκη να προηθευθίτε εξ 'Αμερικής τα πιστοποιητικά του γάμου των γονέων σας, καθώς και μερικά άλλα έγγραφα, των οποίων σας έπισυναπτω κατάλογον. Χωρίς τα έγγραφα αυτά, εινε άπολύτως αδύνατον ν' αναγνωρισθών επί του αδαμανταχείου δικαιωμάτά σας.

Φράντζ Λίμπεργκ
Συμβολαιογράφος

—Και από που προέρχεται το γραμμά αυτό, Ζεφρουά;

—Από έναν συμβολαιογράφο που φέρει το όνομα που ακούστηκε. Ποιάς πόλεως όμως συμβολαιογράφος εινε ο Λίμπεργκ, από ποιο μέρος προέρχεται το γραμμά, εινε άγνωστο. Το γραμμά, βλέπετε, ουτε χρονολογία, ουτε τόπο προελεύσεως φέρει.

—Διάβόλε! 'Ο φακέλλος;

—Δεν έρθει φακέλλος.

—Μυστήριο! Τι άλλο ανεκάλυψε, Ζεφρουά;

—Το ότι η συμμορία του «Κόκκινου δαχτυλιδιού» είχε συμφέρον να εξαφανίση την κληρονομία του αδαμανταχείου και την εξήγησιν.

—Εσ' αυτή δε και έστραγγαλίσεν τους υπηρέτες της όλους για να μη φανερωθούν αυτοί τον σκοπό, για τον όποιον η κυρία δεν έταξιδεύει στην 'Αμερική.

—Είσαι τρομερός, Ζεφρουά! Δεν μοιπάς όμως πως διάβολο καταβρόσας να σχηματίσης πεποιθήσι και να μιλής με τόση θεοσκότεινι ότι το «Κόκκινο δαχτυλίδι» έπερσε απ' εδώ;

—Απ' αυτό το στυλέτο, κύριε Ζορνά, είπε ο Ζεφρουά χαμογελώντας.

Και έδειξε στον καταλήκτο αστυνόμο ένα μικρό στυλέτο, επάνω στην λαβή του όποιου ήταν σκαλισμένο και ποτισμένο μ' ανεξίτηλη κόκκινη χημική μελάνη ένα δαχτυλίδι.

—Τρομερό!, έψιθύρισε ο Ζορνά.

—Βλέπετε, λοιπόν, κύριε Ζορνά, εξηκολούθησε ο αστυνόμος, ότι από το ξενοδοχείο αυτό έπερσε το «Κόκκινο δαχτυλίδι»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

—Και η μία ανακάλυψις μ' έδοθησε να κάμω μία άλλη; Ότι ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια», για τον όποιον ως την στιγμή αυτή δεν έξερα τίποτε άπολύτως, εινε ο αρχηγός ίσως του «Κόκκινου δαχτυλιδιού»;

—Τώρα ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

γραφή τις καταθέσεις των μαρτυρών, που εξέταζε ο Ζεφρουά, ενώ ο αστυνόμος Ζορνά συνωμιλούσε μ' έναν ένοχο του ξενοδοχείου γύρω από την τρομερότητα του εγκλήματος.

Στο μεταξύ το πλήθος των αστυνομικών ρέορτερ των διαφόρων έφημερίδων είχε κατακλύσει το ξενοδοχείον και ζητούσε σχετικές πληροφορίες, που έδωκε ο υπαστυνόμος Ζεφρουά, ο όποιος όμως απέκρυβε ότι οι πέντε δολοφονίες και η απαγωγή είχαν διαπραχθί από την συμμορία του «Κόκκινου δαχτυλιδιού», δεσφαιώνοντας τους ότι οι δράστες όλων αυτών των κακουρηγμάτων ήταν έταίροι του «Σκελετού με τα πράσινα γάντια».

Σ' έρώτησι των δημοσιογράφων πως ο «Σκελετός με τα πράσινα γάντια» κατορθώσε να μη απαρητηρήτος στο ξενοδοχείο και να φύγη και πάλι απαρητηρήτος, φεροντας μαζί του και τη νέα που άρπαξε, ο Ζεφρουά απήντησε:

—Αυτό ψάχνω κι' εγώ ν' ανακαλύψω τώρα.

—Ελπίζετε ότι θα κατορθώσετε να συλλάβετε τον δράστη όλων αυτών των κακουρηγμάτων;

—Ω, κύριοί μου, έκαμει ο Ζεφρουά. Να μία έρώτησις στην όποιαν κι' αν θα ήθελα, δεν θα μπορούσα να σας δώσω καμιά απάντησι. Πώς θέλετε να έρω εγώ, ένας άπλοος υπαστυνόμος, τι μπορεί να γίνη αύριο η μεθεύριο, όταν έχω κανείς να κάμω μ' έναν κακούργο σαν τον «Σκελετό με τα πράσινα γάντια»;

Και οι δημοσιογράφοι, έλποντες ότι δεν μπορούσαν να μάθουν περισσότερα, έφυγαν διαστικοί για τα γραφεία των, για να προηφάσουν να δημοεύσουν στα φύλλα της επομένης όσα το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες και λεπτομέρειες του κακουρηγματος.

—Όσο για τον Ζεφρουά, αφού άποτελειώσι τις προχειρές ανακρίσεις και παρήλασε τον σχετικό φακέλλο, έπρεπε στον αστυνόμο Ζορνά, που άρχισε ήδη να νυστάζει:

—Εμμεθα έτοιμοι, κύριε αστυνόμο.

—Α, τελειώσε λοιπόν.

—Μάλιστα, κύριε αστυνόμο.

—Και τα πτώματα των δολοφονηθέντων;

—Μπορείτε να μείνετε ήσυχος γι' αυτά. Ελδοποίησα την ελαγγελία. Οι γιατροί θάρσθουν ας λίγο και οι άρμόδιοι θα φροντίσουν για την ταφή των.

—Όστε έμεις, Ζεφρουά, μπορούμε να πηγαινώμε τώρα.

—Αν δεν έχετε να διατάξετε τίποτε άλλο...

—Δόξα σοι ο Θεός! Σου όμολογώ, Ζεφρουά, ότι κοιμήσθηκα πολύ άπνευ...

Και οι δυο αστυνομικοί, αφού άσκησαν στο ξενοδοχείο τον αρχιφύλακα Μαρσέλ με μερικούς αστυνόμους, για να τεθή στις διατάξεις των Ιατρών την ελαγγελία, έφυγαν για το δημοτικό κατάστημα πεζή.

Ήταν έξη το πρωί.

Οι έφημεριδοπάλες διαλάοδσαν ήδη με τις πρώινες εκδόσεις των έφημερίδων τα τρομερά νυκτερινά κακουρήματα του «Σκελετού με τα πράσινα γάντια» στο ξενοδοχείον «Κρυστάλλ», και ο κόσμος, πηγαίνοντας στις δουλειές του, σταματούσε στο δρόμο και, σ' ηχη ματίζοντας μικρούς όμιλους, συζητούσε για τα φοβερά αυτά εγκλήματα και εξέφραζε τη γνώμη ότι η Παρισινή αστυνομία εινε ανεπαρκής και οι αστυνομιοί της έντελώς άνικανοί...

Ο Ζεφρουά άκουσε μερικά από τα δυσμενή αυτά για την αστυνομία σχόλια. Δεν άργύσθηκε όμως κατά των έπικριτών.

Έριξε μονάχα μία λοφή ματιά επάνω στον αστυνόμο Ζορνά, που βάδιζε δίπλα του μισοκοιμημένος σχεδόν, έχομωγέλασε χαλαροκτριστικά και σκέφθηκε:

—Μά τον Θεό! Δεν έχουν καθόλου άδικο οι άνθρωποι...

ΜΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΪΣ

Ένώ οι αστυνομικοί έπείστρεφαν στο τηλέμα και οι Παρισιοί κατάληκτοι έληροφορούντο το άπαίσιο εγκλημα του ξενοδοχείου «Κρυστάλλ», ένας κύριος, μόλις τριάντα χρονών, ντυμένος σύμφωνα με την τελευταία λέξη της Παρισινής μόδας και έπιδαίνων πολυτελέστατη κούρσας, ήλθε και στάθηκε έξω από το μέγαρο της κομίσσης Ναβάρρας Βουρβόνα, μίας νεαρής, όμορφης και πλουσιωτάτης Ρωσίδος, που είχε έγκραστασή την πρότριετις στο Παρίσι και που ζούσε πολυδάπανα, πράγμα που την είχε καταστήσει διάσημη σ' όλο το Παρίσι.

Ο κομψός κύριος, κατέθηκε από το άμαξι του, τρέψας προς τη μεγάλη πόρτα του μεγάρου, έσήμανε, περίμενε λίγο, και όταν η πόρτα άνοιξε, μπήκε χωρίς να δώση καμιά προσοχή και χωρίς να πη καμιά λέξη στον θυρωρό, που, σ' αντίκρισμά του, έσκυψε ταπε να το σόμα του ψιθυρίζοντας:

—Σας περιμένουν, κύριε...

Ο κομψός κύριος φαίνεται ότι εγνωρίζε ήλες τις διατάξεις και διαμερίσματα του πολυτελούς μεγάρου, διότι μολονότι δεν ήλθε κανένας όπισθέτης για να τον οδηγήση, υπήλθε σ' ένα μεγάλη αίθουσα κι' απ' αυτήν πέρασε σ' ένα μικρό δωμάτιο, μέσα στο όποιον ένας άνθρωπος με μεγάλη ασούρη γενειάδα, που φορούσε μία θρόνικη μπλούζα εργάτου, σά

νά δούλεκε έκλειν τη στιγμή από τα άδελφ των Παρισίων όπονώνων, έπείριμενε.

Ο κομψός κύριος στάθηκε μπρος στον άνθρωπο με την μπλούζα, τον έκκυταξε καλά, έχομωγέλασε μετά και έειπε:

—Μά τον διάβολο! Δεν περίμενα να σ' έλθω εδώ!

—Κύριε, ποτέ δεν λείπω από το καθήκον μου. Δεν εινε ημέρα συνεδριάσεως σήμερα;

—Ναι.

—'Ηρθα λοιπόν. Άφηκα τας όπονόμους μου, ανέβηκα επάνω και θα περιμένα εδώ για να πάρω τις διατάξεις σας, αν έχετε να μου δώσετε τέτοιες...

—Καλά, Σιδερχόγρη, περίμενε...

Και ο κομψός κύριος έπροχώρησε τότε προς το άθος του διαδρόμου, άνοιξε μία μικρή πόρτα και μπήκε σ' ένα έπιμηκη αίθουσα, μέσα στην όποια δέκα-δώδεκα άτομα, που κατείχαν μεγάλες θέσεις και αξιώματα στην Παρισινή Κοινότητα, έπείριμεναν συνωμιλώντας.

Μόλις μπήκε ο κομψός κύριος, όλοι σηκώθηκαν και χαιρέτησαν με σέβασμό, ενώ ο μεγαλύτερος όλων έιπε με χαμηλή φωνή:

—Καλώς ήλθες, κύριε...

—Σας εύχαριστώ, απήντησε εκείνος.

Προχώρησε μετά, κάθισε στην άκρη του τραπέζιου, μπρος στο όποιον στέκονταν όρθιοι τώρα έκνοινοι που τον περιμέναν, και έξηκολούθησε:

—Καθόστε. 'Επέρσαν, νομίζω, δεκαπέντε μέρες από την τελευταία μας συνάντησι.

—Μάλιστα, κύριε.

—Ελπίζω λοιπόν ότι έχετε πολύ εύχαιρία να νά να ν' αναγγειλάτε.

—Περισσότερο από εύχαιρία, κύριε.

—Άρα! 'Εμπερσ τότε, μιλήστε κατά σειράν. 'Ο αριθμός 12 τί έχει να μου αναγγειλά;

Ο αριθμός 12 ήταν ένας ξανθός κύριος, σαρκάτα περίπου έτών. Ήταν γενικός διευθυντής ενός μεγάλου ασφαλιστικού γραφείου κι' απ' όλους τους Παρισίους έξεταστο και έθεωρείτο ως πλουσιωτάτος και έντιμωτάτος άνθρωπος.

Άνοιξε λοιπόν ένα μικρό χαρτοφυλάκιο που είχε μπροστά του, έριξε ένα γρήγορο βλέμμα στις σημειώσεις του και έειπε:

—Κάτι πού, ενώ στην αρχ

ΠΟΛΕΜΟΣ και ιπποτισμός ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΤΟΞΟΝ ΚΑΙ ΒΑΛΛΙΣΤΡΙΣ

Εκείνο που χαρακτηρίζει τους συγχρόνους πολέμους είναι η χρησιμοποίησης φοβερών τεχνικών κατακτήσεων: Χρησιμοποιούνται δηλαδή όπλα όλοένα πιο φοβικά, πιο καταστρεπτικά. Και όμως άλλοτε οι πόλεμοι διεξήγοντο με μεγαλύτερο ιπποτισμό και οι αντίπαλοι ηρνούτο να χρησιμοποιούν καταθνήνα τεχνικά μέσα! Και διά μέσου της ιστορίας μπορεί κανείς να βρει πλείστα παραδείγματα υπευθύνων αρχηγών που ηρνήσαν διαρρήδην να χρησιμοποιήσουν ώρισμα μέσα καταστρεφής, που η συνεδρία των έκρινε ως εξαιρετικά άγρια.

Όταν αϊφνης η βαλλιστρίς αντικατέστησε το τόξο, έδεωρήθη ως ένα όπλο τόσο φοβικό, ώστε η δυτική εκκλησία την κατεδίκασε ως «μηχανήμα διαβολικό».

Ο γενναίος Γάλλος πολεμιστής Μπαγιάρ, που διεκρινόταν για την μεγαλοψυχία του απέναντι των αιχμαλώτων και των ήττημένων, δεν είχε σκεπτόμενος τους άρκεδουζοφόρους που έπεσαν στα χέρια του και τους κρεμούσε. Τόσο «αίσχρους

και ανάνδρους» έθεωρούσε τους ανθρώπους που χρησιμοποιούσαν όπλα!

ΤΟ ΥΓΡΟΝ ΠΥΡ

Το 1670, όταν έπρωτάθη στον Λουδοβίκο τον ΙΕ' να χρησιμοποιήσει το «υγρό πυρ» κατά των αγγλικών πολεμικών, ο Γάλλος μονάρχης ηρνήθη μετά φρίκης να χρησιμοποιήσει. Έτσι και κατά του έθρου, το «φοβερό πυρ» που είχε εφεύρει και του έπρωτεινε ο Ντυπρέ. Ένας χρονογράφος της εποχής, ο Γκοντέν ντε λα Μπρενέλλερ αναφέρει: «Όταν έδεβαίωθη ότι ένας άνθρωπος, με διαβολική τέχνη, μπορούσε να καταστρέψει ένα στόλο ή να κάψει μια πόλη, ο βασιλεύς Λουδοβίκος ο ΙΕ' άπηγόρευσε στον Ντυπρέ να ανακοινώσει το μυστικό του σ' οίονδήποτε. Τον ήμειψε μάλιστα για τη σιωπή που θα ήθελε επί της εφευρέσεώς του και έως ο βασιλεύς αντιμετώπιζε τότε ως έκ του πολέμου μεγάλης δυσχερείας».

Ένας άλλος συγγραφέας αναφέρει ότι ο βασιλεύς του έκοψε σύνταξη και τον υπεχρέωσε να τηρήσει έφ' όρου ζωής σιωπή, διότι «ο βασιλεύς έθεώρει ότι θα διέπραττε ο ίδιος έγκλημα, αν χρησιμοποιούσε το άπαισιό εκείνο όπλο κατά των έθρών του».

Η ΤΟΡΠΙΛΛΗ

Όταν περί τα τέλη του 18ου αϊώνος ο Φούλτον έπρωτεινε στο Διευθυντήριο την χρησιμοποίησης της τορπίλλης στον πόλεμο κατά των Άγγλων, το Διευθυντή-

ριο και οι υπουργοί της εποχής εκείνης ησθάνθησαν ένδοιασμούς και η κυβέρνηση άπέριψε τις προτάσεις του Φούλτον φοβούμενη την γενική κατακραυγήν στο έσωτερικό και αντίποινα εκ μέρους του έθρου.

Στην σχετική του εισηγήσει περί της τορπίλλης και της έπιθετικής και άμυντικής τακτικής, ο Φούλτον έχαρακτήριζε τα φοβικά όπλα ως μόνον μέσον «διά την ριζικήν θεραπείαν του κακού του πολέμου». Έγραφε συγκεκριμένως ο Φούλτον: «Πολλοί θεωρούν ως δάρδαρον την ανατίναξιν ενός σκάφους με όλον του το πλήρωμα. Δεν το άρνούνται και με θλίβει διότι τούτο είναι αναγκαίο. Άλλα δάρδαροι είναι όλοι οι πόλεμοι και μάλιστα οι έπιθετικοί πόλεμοι. Δεν είναι τάχα φρικδές να δάλλη ένα πολεμικό πλοίο έναντιόν ενός έμπορικού, να φονεύη ή τραυματίσχη ένα μέρος του πληρώματός του και να κατασχη το έμπορεύματός του; Δεν είναι φρικδές να δομδαρίζονται λιμένες να καίεται ή πόλις και να σκοτώνονται γυναίκες και άθώα παιδιά; Η άφορμή του κακού είναι οι πολεμικοί στόλοι και ως μέσον ριζικής θεραπείας, του κακού θεωρώ την τορπίλλη, που ακριβώς στρέφεται κατά των πολεμικών!».

Θά έλεγε κανείς, ύστερα άπ' αυτά και με την σημερινή μάλιστα τακτική των δειλών και ανάνδρων Ιταλών άεροπόρων, που συστηματικά δομδαρίζουν άμάχους «πληθυσμούς» ότι οι άνθρωποι άλλοτε ήσαν ιπποτικώτεροι...

ΣΟΝΑΘ.

Η συζυγική ΕΥΤΥΧΙΑ

ΟΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΓΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ. — Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ. — Η ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ. — ΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ. — ΕΤΟ ΧΡΗΜΑ ΑΦΟΡΑ ΜΟΝΟΝ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ.

Οι περισσότεροι γάμοι γίνονται σήμερα ή από κλίση ή από υπολογισμόν. Οι πρώτοι είναι οι γάμοι κατόπιν αίσθηματος και οι δεύτεροι οι λεγόμενοι «λογικοί γάμοι».

Δεν μπορώ να αντίληφθώ την έπιμονήν εκείνων που θα ήθελαν όλοι οι γάμοι να είναι λογικοί.

Πώς πανδρευθήκατε; Στοιχηματίζω ότι, και αν άκούη έπρωπαθήκατε να άποκοιμίσετε την καρδιά σας, κατά το διάστημα που προηγήθη της ένώσεώς σας, ή κυριότερα όμως άπασχόλησις σας υπήρξε έκτοτε ή έξης: «Θά τον (την) αγαπώ; Μ' αγαπά; Θά μπορέσω να ζήσωμε εύτυχεις;»

Τον «λογικό γάμο» τον έπιθυμούν συνήθως οι γονείς. Συμβαίνει μάλιστα πολλές φορές να κάνουν κατάχρησι της έξουσίας των. Κάποιος συγγραφέας έπτε πολύ έξυπνα ότι, στο ζήτημα του γάμου των παιδιών των, οι γονείς παύουν να είναι καλοί.

Και, προκειμένου μόν για τα άγρια, το πράγμα δεν έχει μεγάλη σημασία. Άλλ' ο ρόλος ενός πατέρα ή μιας μητέρας, που πανδρεύουν το κοριτάκι των, είναι, στ' αλήθεια, πολύ άχάριστος.

Τι υπολογισμό πρέπει να κάνουν; Ποία είναι τα δεδομένα πάνω στα οποία πρέπει να βασίσουν την εύτυχία του παιδιού τους;

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

Η αλήθεια είναι, εν τούτοις, ότι στην εποχή μας, άνδρες και γυναίκες, πανδρεύονται όπως μπορούν. Στην τύχη! Το μεγάλο πρόβλημα, άφ' ης μία νέα έλθη στην άπαιτούμενη ήλικία, είναι ποίον θα πανδρευθή. Πώς θα μπορούσε κανείς να το προβλέψη;

Χωρίς άμφιβολία, το περιβάλλον άποτελεί μια ένδειξη, γιατί οι γονείς δεν άφίνουν την κόρη τους να έμφανίζεται όπουδήποτε, αλλά μόνον μεταξύ «του κόσμου των». Άλλ' υπάρχει το άπρόσποτον. Και πολλές φορές ή όρμη της καρδιάς ματαιώνεται και το πιο καλό σχέδιο.

Υπάρχουν κοριτσία, για τα όποια ο πρώτος τυχόν νέος που θα τους άπευθύνει ένα έξυπνο φιλοφρόνημα προσλαμβάνει άμέσως την σπουδαιότητα μεγάλου ύποκειμένου. Και, μόλις ο νέος αυτός πάρη την θέσι του μνηστήρος, ή έξουσία του επιβάλλεται άκόμη περισσότερο και υπερνικά όλες τις τελευταίες άτολμίες και τους διαταγμούς.

Κατόπιν ακολουθούν δ ύπνωτισμός των γαμηλίων έσρτών, οι άλχημόντες συγγινσεις, τα άνθη, τα δάκρυα των

γονέων και, άνάμεσα σ' όλα αυτά, το γοήτρον, ή δόξα του, ή άποθέωσις του, Έκείνου, του Συζύγου, του Άπελευθερωτού.

Πού υπάρχει σ' όλα αυτά ή «λογικότης» του γάμου; Έπρωρατε μεγάλη προίκα και Έκείνος, ο κύριός σας, δεν κατείχε τίποτε; Άδιάφορο! Η άδρότης με την όποιαν τα πλούτη σας υπεδέχθησαν την πείνα του είναι ένας λόγος επί πλέον, για να σας εκτιμά και να σας λατρεύη περισσότερο.

Δεν έπρωρατε τίποτε; Δεν πρέπει και πάλιν Έκείνος να έχη κανένα παράπονο. Γιατί φαντάζομαι ότι δεν έσύρθη διά της διας όδου έκαμε τον γάμο αυτό μαζί σας.

Η ΑΒΡΟΤΗΣ ΤΩΝ ΤΡΟΠΩΝ

Το μόνον που πρέπει να προσέχη μία γυναίκα που παντρεύεται είναι ότι, παντού και πάντοτε, πρέπει να είναι άδρά τους τρόπους. Όποιοσδήποτε και αν είναι ο τρόπος με τον όποιον ζήτε, μην λησμονήτε ότι το χρέμα άφορά μόνον τον άνδρα. Άφ' ης στιγμής έπανδρευθήκατε, άφήστε την λογικήν τα σέ μόνον τον άνδρα σας. Είναι μοiraίον, σ' όλη σας τη ζωή, να μείντε υπό την κηδεμονία του, καθ' ό,τι άφορά τα χρηματικά ζητήματα. Άρκεσθήτε να έξασκήτε την κηδεμονία της καρδιάς. Είναι εκείνη που ταιριάζει περισσότερο στη γυναίκα.

Δεν πρέπει μόνον να άποφεύγετε να συζητήτε με τον σύζυγό σας για συμφεροντολογικά ζητήματα. Πρέπει άκόμη να μη συζητήτε γι' αυτά με κανένα. Άφήστε τους γονείς σας να έχουν την γνώμη ότι

όλα πηγαιίνουν κατ' ευχήν, κι όταν αυτό άκόμη δεν είναι άπολύτως σωστό.

Εάν κάποια έπιχειρήσει του συζύγου σας σάς έμπνέει άνησυχίες, άφήστε τον να σας πη μόνος τα σχέδιά του ή τουλάχιστον προκαλέστε, αλλά με πάρα πολύ μεγάλην τέχνη, τις έκμυστηρεύσεις του. Άκούστε τα τότε με ένδιαφέρον. Πέστε με χάρη τα έπιχειρήματά σας, ποτέ όμως ως έπιχειρήματα, άλλ' ως είδος ένδειξεως της μεγάλης έπιθυμίας σας να τον ίδιητε να έπιτύχη.

Έχετε άκόμη σόνό μυαλό σας τον έξής κανόνα: Να είθετε πάντοτε με το μέρος του συζύγου σας έναντιόν όλων των άλλων.

Ο ΕΡΩΣ

ΣΤΟΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝΙΤΗ

Δεν νομίζω πως πρέπει να γίνεται λόγος για τις τύχες του γάμου, αλλά για τα άπρωπτά του. Μία γυναίκα έχει τόσα να διαδεθή όταν πανδρεύεται, ώστε, και αυτός άκόμη ο προπαρασκευασθείς με τη μεγαλύτερη δυνατή έπιμέλεια γάμος, άφήνει θέσι σε ένα σωρό άπρωπτα και έκπληξεις. Κανείς, πραγματικά, δεν μπορεί να είναι προφήτης σ' αυτά τα ζητήματα.

Έκείνο που είναι δέβαιο είναι ότι ο γάμος παραμένει πάντοτε, και σ' αυτές άκόμη τις δυσάρεστες περιπτώσεις του, μία πράξις έρωτος. Είναι μάλιστα ο άνώτερος τύπος του έρωτος, άφού έχει ως σκοπό να έγκαταστήση τον έρωτα στο στίτι, τον έρωτα με τα πιο έλκυστικά πλαίσιά του, τον έρωτα με όλες τις συνέπειές του, με όλη την έλευθερία των

άπολαύσεων που παρέχει και με την προοπτική των διαρκών θυσιών και τέρψεων που ύπασχεται.

Ο γάμος είναι ο έρωσ στον γυναικωνίτη. Είναι ή σημαντικότερη πράξις του δίου για μία γυναίκα. Είναι κάτι που αναστατώνει δαθύτατα την ζωή του ανθρώπου. Και ή αναστατώσις αυτή είναι σωματική και ψυχική.

Ο γάμος είναι πράγματι κάτι το ίερόν. Δεν έπιτρέπεται να άστευόμεθα μ' αυτόν. Πρέπει τούναντίον να τον περιβάλωμε με όλο τον σεβασμό μας.

Σε ένα άπό τα άραιότερα έργα του Πόρτο Ρίς, ή ήρωίς, που υπανδρεύθη έξ έρωτος, φωνάζει με περιπάθεια στην άγκαλιά του συζύγου της:

— Σ' έπανδρεύθηκα για να είμαι εύτυχής! Σ' έπανδρεύθηκα για να σε άποκτήσω!

Η φράσις αυτή φανερώνει πόσο παράφορη είναι ή αντίληψις της γυναίκας για το γάμο. Συμβαίνει άρα για το ίδιο και στον άνδρα; Δεν θα μπορούσε να το δειβάσχη κανείς. Γι-στί αν για τη γυναίκα ο γάμος είναι ή έλευθερία, για τον άνδρα αντίθετως ο γάμος είναι έ-νας δεσμός.

Είναι δέβαιο εν τούτοις ότι οι περισσότεροι άνδρες σέβονται με μία πρωτοφανή, εύλα-δεία τις υποχρεώσεις των που προκύπτουν άπό το γάμο. Άν τις παραμελούν κάποτε ή συχνά, δεν είναι άσφαλώς οι μόνον ύπεύθυνοι σ' αυτό.

ΣΥΝΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ

Πραγματικά, ο άνδρας και ή γυναίκα είναι άπολύτως συνυπεύθυνοι για την εύτυχία των μετά τον γάμο. Το κακό είναι ότι δεν τον αντίλαμβάνονται πάντοτε. Και σ' αυτό έφείλονται οι περισσότερες παρεξηγήσεις, που καταλήγουν άργότερα στην έλλειψη άμοιβαίας κατανόησεως. Άντί γι' αυτό, προσπαθούν να έπιτύχουν κάτι άλλο; να κατακτήσουν άμοιβαίως. Ο άνδρας πιστεύει ότι το να κατακτήση τη γυναίκα του άποτελεί υποχρέωσις του. Η γυναίκα πάλι πιστεύει ότι το να κατακτήση τον άνδρα της άποτελεί ένα κατόρθωμα, άπό το όποιον θα άποκοιμή έπειτα μια αιώνια δόξα και άμυπλοά άφέληματα.

Ηλίθια αντίληψη, που φέρνει άντιμέτωπο τον άνδρα προς τη γυναίκα και αντίθετως! Σε τί θα έχρησίμευε ή άμοιβαία αυτή κατάκτησις; Άσφαλώς σε τίποτε. Ίδου όμως ποίο είναι το άποτέλεσμα του ανταγωνισμού που νύεται γι' αυτήν: Ότι δηλητηριάζει άπό την πρώτη στιγμή την εύτυχία των συζύγων και έγκαθιστά στην οικογενειακή έστία την άσυμφωνία, την διάσσει και τις έριδες, προηνύματα ενός προσεχούς διαζυγίου!

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

Δεν έχουν σ' όλο τον κόσμο οι γυναίκες τις ίδιες αντίληψεις περί αίσθητικής. Σε μία άραβική φυλή αϊφνης οι γυναίκες θάβουν κόκκινα τα δόντια των, ενώ στην Ιαπωνία πολλές γυναίκες τα χρωσάνουν. Στην Περσία οι γυναίκες ζωγραφίζουν μαύρους κύκλους γύρω άπό τα μάτια τους. Γυναίκες που περνούν ως καλλονές, έδω στην Ευρώπη θα έθεωρούντο άσ...τεταωδώς άσχημες άπό διάφορες ημιόγειες φυλές.

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»



ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ρε μάγκες μου εμπάφισα να σας τα κοπανάω.

Άπ' όπου κι' αν περνάω βλέπω πως όλοι φτιάχνουνε μέσ' τα ύπόγειά τους σπουδαία καταφύγια για νάχουν την υγεία τους. Γι' αυτό λοιπόν πρέπει κι' εμείς χωρίς ν' άργοπορούμε ένα καλό ύπόγειο στο άψε-σβή—να δρούμε.

ΣΟΥΣΟΥ

Έγώ να μπώ σε ύπόγειο; Έγώ μία μανδάμ; Ζαμαί, μόν πάωρ, κι' ως γίνουμε τα πάντα γής μαδιάμ.

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ω, παμφιλτάτη μοι Σουσου! Δέον να προφυλάξης την τρυφεράν υγείαν σου επί έτη ουν πολλά καθ' ότι αν ήβη μεθ' ήμών και συ τα έντινάξης με ποίους πλέον ο νδουναίς άσμένως θα γελά;

ΣΟΥΣΟΥ

Ω, μόν σαχλέ Παρατατικός! Μποκού μυαλό σου λείπει. Βρέ συ, κι' αν σκοτώνόμασταν του «Θησαυρού» οι τύπο μπορώ σε όλους σας να πώ, χωρίς λόγια πολλά και περιττή κουβέντα ότι ο κόσμος θα γελά.

Μπενίτο τον σαχλό, τον Τσιάνο και την Έντα με τόν...

ΚΑΡΑΜΠΕΤ (γελών)

Άμάν, Άλλάχ! Με το Σουσου έγώ διασκεδασμένος κι' άπό τα γέλια τα πολλά ιστέ ξεκαρδισμένος.

ΖΑΜΦΩ

Ηβοί, καλέ, τσι παλαβοί και τσι ξεμυαλισμένοι! Για γέλια είναι ο πόλεμος; Έγώ είμαι συγχισμένη κι' έσεις κοροϊδεύσαστε; Άφήστε κάθε τρέλλα και πάμε να καθίσουμε σε μία τρανή όκέλλα.

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Είνε τρανή της όκελλός θεδαίως ή άσφάλεια. Μιάν δούβαν έάν ρίψωσιν του ντούτσε τα ρετάλια θα προκαλέση μ' έκρηξιν και γδούπους ύποκάφους καταστροφήν φρικτέσαν μόνον εις τρεις όρόφους.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Έκτός αν είναι δέβαιο ή δόμβα τόνους τρεις μεγάλη, πόσο να σας πώ; Όσο τόν... στήθος της Χοντρής ΧΟΝΤΡΗ

Για μένα πάλι μίλησε; Ά, έχω άπαυδήσει! Πάντως αυτό τόν... κόρτε σου δεν θα με συγκινήσει. Κάθισε όμως, φουκαρά, καλύτερα στ' αύγά σου μην εύρης τόν μπτελά σου

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Όχι, ή Χοντρή με άπειλεί πως θα με τιμωρήσει. Άλλοιμονό μου, ρε παιδιά, έάν με... άγαπήσει.

ΖΑΜΦΩ

Θεούλη μου, οι γλύπτες! Άρχισαν τα ίδια τα γλυκοσαλιάριαμα, ήβοι, και τα παιγνίδια.

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Σωστός! Έμεις οι άρρενες της παρεός εν γένει αυτές τας ώρας τας δεινές δς-δειξόμεν πως είμεθα πλέον μεμυαλωμένοι και νυν άς προστατεύσωμε τας μεθ' ήμών γυνάς.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ιστέ, γιαδρούμ! Με το Σουσου το πολυαγαπημένο έγκώ παντού πηγαίω και με καρντιά μου το Σουσου έγκώ προστατεμένο.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Όραία! Ο καθένας μας ήπότης, άς φανή κι' υπό την προστασία του άς πάρη μία γυνή. Και πρώτα-πρώτα τη Σουσου ο Καραμπέτ άς πάρη κι' άς πάη ο Πίπης μας μαζί να τους κρατά φανάρι.

ΠΙΠΗΣ

Ά, μπά! Κι' έγώ το ταίρι μου θα βρώ μέσ' τόν Χειμώνα και υπό την προστασίαν μου θα πάρω την Παγώνα. Ναι, ναι! Την συμπαθώ αλλά την έκτιμώ κυρίως.

ΠΑΓΩΝΑ

Πάψε, καλύτερα, γιατί είσαι, πατριώτη, κρύος.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ταίρι οι δυο θα κάμετε, όπου θα πάη γόνα! Κ ρ ο ς ο Πίπης, βέβαια, αλλά και συ... Π α γ ω ν α

Άς αναλάβη την Ζαμφώ, ο Παρατατικός κι' έγώ κακην-κακώς στην πλάτη μου αυθάρει θα πάρω τη... Χοντρή.

Μένει μονάχα ο Πανσπάρ. Μ' αυτόνε τί θα γίνει αν φθάσουνε τα σμήνη;

ΠΑΝΣΠΑΡ

Έγώ θα είμαι πιό άσφαλής και θα περνά άνέτως γιατί μ' ένα μηχανήμα του τρεις χιλιάδες έτος άπό τ' άεροπλάνα σας θ' ανέβω πιο ψηλά κι' έτσι με δίγως κίνδυνο θα την περνά καλά.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Βρέ δόλιε, τί σε κούναγε! Βρέ και στον Άρη άπάνω αν άνεθες, δεν σώζεσαι. Κι' έκει σε φθάνει... ο Τσιάνο.

Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΙ ΔΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ ΔΕΟΝ Ν' ΑΣΧΗΜΙΣΩ

Ερξίλευθην, κύριοι, κατά υπομπάδην τρόπον
καί ὁπωσούν ρενδίκονον κατέστην τῶν ἀνθρώπων.
Ἐν ἄλλοις λόγοις, φίλτατοι, συνέβη ἐν τῷ ἔμῳ
τῷ κάτωθι περιέργον καί κομικῶδες δράμα.
Εἰγώ, καθὼς γιγνώσκετε, ἀπὸ τινῶν ἐτῶν
φημίζομαι ὡς κατοχὸς ἀφθάστου καλλονῆς.
Ἐν ἄλλοις λόγοις ἔγινε κοινῶς παραδεκτὸν
πὺρ πρὸ τῆς ὁμοφροσύνης μου πίπτει καθέ τις πρηνής.
Ο ἑγὼς Παρατατικός, ὁ ἑγλαφυρὸς ὄρατος
ὁ ἑθικός, ὁ ἑμοιρικός

με ταῦτα τὰ ἐπίθετα μ' ἐγνώριζεν συνήθως
τὸ ἀνελαιόν πλήθος.
Πλὴν φεῦ! μοὶ ἐστοιχίσαντο οἱ χαρακτηρισμοὶ
οἱ τῶσον γὰρ θερμοὶ
μεγάλου ρεζιλίκιον, οὐ μὴν τε καὶ λαχτάρων
ἀπ' τῶν Ἑλλήνων τὴν δεινὴν καὶ πνευματῶδη φάραν.
Διὰ τὰς πολλὰς μου καλλονὰς τὰς τῶσον γλαφυρὰς
κι' ἄς πολλὰς φορές
δι' ἐγὼ σφοδρὸς τὰ χάνω
Πολλοὶ ἀκαταλόγιστοι μὲ εἶπον... κόμη
(Τσιάνο).
Ἦ, ὕβρις ἀπερίγραπτος, ὦ μέγας χλευσμός!
Ἦ, τῶν ἐχθρῶν μου τῶν τρανῶν ἀχρείος
(λυσσασμός!)
Ἐγώ, ὁ τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ κάλλους μέγας
(ἄρδος)
αὐτὴν τὴν ὕβριν τὴν δεινὴν τὴν πῆρα κα-
(τακάρδως).
Ἦ, καί! Ὑπὸ τῆς θλίψεως φοδοῦμαι μὴ
(πεθῶν)
καὶ γὰρ νὰ μὴ μὲ εἰπωσιν καὶ πάλιν κόμη
(Τσιάνο)
θὰ πρέπει νὰ φροντίσω
εὐθέως... ν' ἀσχημίσω.

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΙ



Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μία ἀπὸ τῆς ἀντανύστριες μου
μοὶ γράφει ἕνα ὀλιμνὸν γράμμα:
ἔχει τὸ μοναχικὸν παιδί της στὸν
πόλεμον καὶ τρέμει καθὼς φορὰ πού
ἀκούει ἠρώτικους θανάτους. Ἐεῦ-
ρω λέει, πῶς τὸ νὰ πεθῶν κα-
νεὶς γιὰ τὴν Πατρίδα τὸν εἶνε τι
μὴ καὶ δόξα, μὰ τί τὸ θέλετε ἡ
καρδιά τῆς μάνας πάντα παρὰ
ζαί. Θὰ μοὶ πῇ: «ἐδὲν εἶνε τόσες
ῥαίες, δὲν ἔχουν καρδιά αὐτὴς».
Τὸ ἔρω, ἔχετε δικὸν καθὼς μέρα
τὰ ἴδια λέω κι' ἐγὼ στὸν αὐτὸν
μου γι' αὐτὸ σκοπὸς τοῦ γράμμα-
τός μου εἶνε πρῶτ' ἀπ' ὅλα ν' ἀ-
κούσω ἕνα παρηγορὸν λόγον ἀπὸ σὲς
πὺρ εἰσθε τόσο καλὴ πάντα μὰ ὅ-
λες κι' εἰπετα νὰ σὰς ζητήσω μὴ
συμφωνῇ, νὰ μοὶ πῇ σὲ τί ν' ἀ-
ποφασίσω πρῶτ' ἀπ' ὅλα γιὰ νὰ
φροντῶ κι' ἐγὼ σὲ καὶ καὶ νὰ
μαὶ χρησιμῇ, κι' εἰπετα—δὲν σὰς
τὸ κρῖναι—νὰ νάχω μὴ ἀπασχό-
λοι καὶ νὰ διώχνω τῆς ματρὸς
σκέψεις πὺρ δὲν θέλω νὰ τίς ἔχω.
Ἄν εἶχα ἀφθονά τὰ μέσα θὰ πῇ-
ναίνα νὰ καταταχθῶ νοσοκόμος
ἀσθενῶν, μὰ δὲν ἔχω δυστυχῶς πολ-
λὰς ὥρες διαθεσίμες, γιὰτί εἰμαι
ράπτρια καὶ μ' αὐτὸ ζῶ, ἔτσι με-
γάλα καὶ τὸν γυῖό μου, γιὰτί
εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ χάσω τὸν ἀν-
δρα μου πολὺ νῆα.

Ὁ γῶρος δὲν μοὶ ἐπιτρέπει δυ-
στυχῶς ν' ἀναδημιουργῶ ὅλο τὸ
γράμμα, μὰ ἀπὸ τὰ λίγα αὐτὰ
μπορεῖτε νὰ καταλάβετε ὅλας πῶς
ἡ μητέρα αὐτῆς εἶνε μὴ ἀπὸ τῆς
θαυμασίας αὐτῆς ἡρωίδος τῆς ζω-
ῆς πὺρ δὲν περιμένουν νὰ γίνετα
πόλεμος στὴ χώρα τους γιὰ νὰ
λαμβάνουν μέρος στὸν ἀγῶνα. Ἄ-
γινωσκόνται σ' ὅλην τὴν γῆν, καὶ
πᾶσι, καὶ θὰ ὑπερηφανεύοιτο
γι' αὐτὸν, νὰ εἰσθε δεσφία γι' αὐ-
τό. Θὰ γυρίσῃ νικητὴς! Ὅπου
νῆα ὅμως αὐτῇ ἡ στιγμή εἶχα.

24

πῆλ καλὰ τὸ μίγμα καὶ νὰ ζε-
κώλῃ ἀπὸ τὴν κατασκόλα μονο-
κόμῳ. Ἀπλῶντε ὕστερα σὲ
μάρμαρο καθαρὸ καὶ ἀφὸ κρυ-
ψαί ἐντέλως κόβετε διάφορα σχή-
ματα. Γιά οικονομία μὴ θέλετε
δαῖτε μισὸ μέλι, μισὸ ζάχαρι.
ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΛΕΣ
Ἦτες σχεδὸν ἔξετε νὰ πλέκε-
τε καὶ δὲς δὲν ἔξετε ἐμάθετε,
δαῖτε δὲν μποροῦσατε νὰ παραδε-
χῆτε ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ μὴ
πλέξετε κάλτσες ἢ γάντια γιὰ
τοὺς στρατιώτες μας. Ἐτοί σὰ ὅ-
λες θὰ εἶνε χρήσιμες οἱ ὁδηγί-
ες πὺρ θὰ δώσωμε δὲν μόνον ἀναφο-
ρικῶς μὰ τὰ στρατιωτικὰ πλε-
κτά, ἀλλὰ καὶ γενικῶς μὲ κάθε
πλεκτό.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα γιὰ νὰ πλέξε-
τε ἕνα πουλόβερ, μὴ ζακέττα ἢ
ἕνα γιλέκο, ἔχετε ὅτ' ὄνιν σὰς
δὲν πρέπει νὰ κόψετε ἕνα ἀγῶρι
στὰ μέτρα σὰς καὶ αὐτὸ θὰ σὰς
βοηθῇ νὰ κανονίσετε τὴν ὅλην
ἐργασία σας. Ἀκολουθεῖτε γιὰ νὰ
πετύχετε τὸ σχέδιό σας κάμτε
πρῶτα ἕνα δειγμάκι ἀπὸ κάθε
εἶδος βελονίας καὶ ἔτσι θὰ βο-
ηθῆτε στὴν ἐκτέλεσιν, γιὰτί θὰ
ἔξερετε τί διαστάσεις παίρνει
τὸ καθὲ ἴσος πλεκτίματος καὶ ἀνάλο-
γῳ θὰ διαλέξετε τί σὰς ταιριάζει.
Ἦ βῆσις ἕνός πλεκτοῦ (κάτω
μέρος τοῦ πουλόβερ ἢ τῶν μα-
νικιών) γίνεται συνήθως μὲ τὴν
θελονία πὺρ λέγεται λάστιχο, ἂν
θέλετε ὅμως μπορεῖτε νὰ ἀρχί-
σετε καὶ ἀμέσως τὴν βελονία σας,
ἀλλὰ χρησιμοποιοῦσατε θελόνες
πὺρ φιλὰς ἀπ' αὐτῆς πὺρ θὰ χρη-
σιμοποιήσετε γιὰ τὸ ἐπίλοιπο πλε-
κτό.

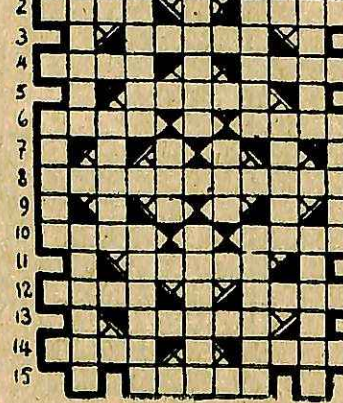
Ἦτες ἐμάθετε τώρα νὰ πλέ-
κετε, ἔχετε ὅτ' ὄνιν σὰς τὰ ἔ-
ξες.
Νὰ πλέκετε μὲ τίς μύτες τῶν
βελονῶν, ἔτσι γίνεται πὺρ κανονι-
κὸ τὸ πλέξιμο.
Γιὰ ν' αὐξήσετε κατὰ μίαν βε-
λονία τὴν μέση τῆς γραμμῆς χω-
ρὶς νὰ κάμτε τρύπα, πλέκετε δύο
φορὴς τὴν ἴδια βελονία.
Διαλέγετε γιὰ τὸ πλεκτό ἐλ-
λον πὺρ ἔχουν ἀντίθετο χρῶμα
ἀπὸ τὸ μαλλὶ σὰς γιὰ νὰ μὴ κου-
ράξετε τὰ μάτια σας.
Μὴ κάνετε ποτὲ κόμπο στὴ μέ-
ση τῆς γραμμῆς σας, ἀλλὰ ἄν-
ταστε στὴς ἁκρὰς.
Ἄν ἐξηλάσετε ἕνα πλεκτό γιὰ
νὰ τὸ ζωντανέξετε, ἐξέρετε τὸ
μαλλὶ σὰς καὶ ἀφήστε τὸ νὰ στε-
γνῇ γιὰ νὰ ζωντανάξη τὴν ἀ-
πλοτήτῃ του.

Νὰ πλέκετε μὲ τίς μύτες τῶν
βελονῶν, ἔτσι γίνεται πὺρ κανονι-
κὸ τὸ πλέξιμο.
Γιὰ ν' αὐξήσετε κατὰ μίαν βε-
λονία τὴν μέση τῆς γραμμῆς χω-
ρὶς νὰ κάμτε τρύπα, πλέκετε δύο
φορὴς τὴν ἴδια βελονία.
Διαλέγετε γιὰ τὸ πλεκτό ἐλ-
λον πὺρ ἔχουν ἀντίθετο χρῶμα
ἀπὸ τὸ μαλλὶ σὰς γιὰ νὰ μὴ κου-
ράξετε τὰ μάτια σας.
Μὴ κάνετε ποτὲ κόμπο στὴ μέ-
ση τῆς γραμμῆς σας, ἀλλὰ ἄν-
ταστε στὴς ἁκρὰς.
Ἄν ἐξηλάσετε ἕνα πλεκτό γιὰ
νὰ τὸ ζωντανέξετε, ἐξέρετε τὸ
μαλλὶ σὰς καὶ ἀφήστε τὸ νὰ στε-
γνῇ γιὰ νὰ ζωντανάξη τὴν ἀ-
πλοτήτῃ του.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Η ΘΩΕΛΙΜΟΥΣ
ΤΩΝ ΦΟΥΤΩΝ

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ



Οριζοντίως

1) Διὰ λόγους εὐνοήσεως οἱ ἴ-
τατοὶ τὴν θεωροῦν θάρραρον ὅ-
πλον.
2) Καλῶς περὶ καθήμενους τὰ
μαχομένα στρατεύματα μὰς—
Πραγματικὰ ἀνδρόκοιτα, ἔχουν
καταγνῆσι οἱ στρατιῶται τὸν
Ντοῦτος τῶσον τῆς Ἀλβανίας ὅσο
καὶ τῆς Λιβύης.
3) Ρῆμα τὸ ὁποῖον δικαίως κλι-
νουν οἱ ἴτατοὶ δταν ἀποδοχωροῦν
κατὰ τὸν ἰδικὸν τὸν τρόπον.
4) Ὀλιγόληρος δὲ ἴτατος
στρατὸς μάχεται, ψυχρῶς—
Περὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἰτατικῆς
ἐκ τῆς λειτουργίας τῆς εὐκας τῶν
πλοίων.
5) Ἐπισκοπὴς, στρεβλὸς (τὸ

Ἦ Μαντῶν Σουσοῦ
Ἦ Παναγιωτάκης
Ἦ Κάθριν
Ἦ Παρατατικός
Ἦ Ζαμῶ
Ἦ Καραμπέτ
Ἦ Σουρπουτίτσα
Ἦ Γιάννος
Ἦ Παγῶνα
Ἦ Χοντρή
παρουσιάζονται ὁλοζώντανοι
στὸ περίφημο φινάλε τῆς
νέας ἐπιθεωρήσεως τῶν συγ-
γραφέων

ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ-ΜΠΕΖΟΥ

ΚΟΡΟΪΔΟ

ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ

τῆς μεγάλῃς ἐπιτυχίας τοῦ

θιάσου

Β. ΑΥΛΩΝΙΤΗ

πὺρ παίζεται στὴ

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Κάθε μέρα δύο παραστά-
σεις: 4—6, 6—8.

θηλακὸν)

6) Ἦτερος—Τεμάχιον ξύλου
ἢ μεταλλοῦ αἰχμηρὸν κατὰ τὸ ἔν
τοῦ ἀκρόν.

8) Ἐπίμνησ πρὸ ἡμερῶν τὸ ἔν
δοξόν Ἑλληνικὸν Ναυτικόν.

10) Δὲν εἶνε δικὰ μὰς—Ὁ ἀ-
γῶν μὰς μὲ τὴν Ἰταλίαν εὐρίσκα-
ται μακρὰν τοῦ νὰ εἶνε...

11) Βασανίζει τοὺς ἐνδόξους
τραυματίας μὰς.

12) Εὐρίσκειται διαρκῶς ἐπάνω
στὰ χελεὶ τῶν μαχομένων στρα-
τιῶτων μὰς—Ἀνῆλικος ἀνδρω-
πος.

13) Δὲν περνᾷ ἡμέρα χωρὶς νὰ
συμῆτ' τοὺς ἀλλήλους ἕνα εἰς τὸ Μά-
τιον.

14) Τὸ ὄνιστον σημείον τῆς ἀνα-
πτύξεως—Ὅλοι οἱ... τῆς ἔλ-
λῶς μὰς κατὰ τὸν ὁρισμὸν διὰ τὴν
ἀναπτύξιν τῶν Πατρίδων.

15) Τὰ περισσότερα πολεμικὰ...
τῆς Ἰταλίας εὐρίσκονται σημερινῶν
εἰς τὸν ἐκ τῆς θαλάσσης

Κ α β ε τ ω ς

1) Χαρακτηριστικὸν τοῦ Μουσοῦ
λιν, ὁ ὁποῖος ἔχει δόκιμον ὁλοζών-
τως νὰ ὑποδοχῇ λαοὺς.

2) Μηχανήμα μὲφὸς τοῦ ὁποῖου
γίνεται ἡ καταργασία τεμαχίων
ξύλου ἢ μεταλλοῦ.—Πόλις τῆς
Ἀλβανίας ἐκ τῶν πρώτων πὺρ
κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ
Στρατοῦ.

3) Κάτοικος χώρας τῆς Ἀ-
σίας.

4) Εἶνε ἀμέτρητα αὐτὰ πὺρ πᾶ-
σι εἰς χεῖρας τῶν στρατευμά-
των μὰς—Ἀσυνκίνητος.

5) Χρονικὸν ἐπὶ τῆς χρησιμο-
ποιουμένης πρὸς δόλωσιν πρῶ-
τως συγχρόνως μὲτ' ὁλλῆς γυ-
νομένης.

6) Μία τῶν πέντε ἀσθημάτων—
φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ὅτε
ἴσως ἐντὸς τῆς μεγάλῃς κεραιῆς
τοῦ Μουσολινί.

7) Χειμερινὸν σπῆρ.

8) Μετὰ τὴν ἀποφασιστικὴν τὴν
δραμὴν εἰς Κέρκυραν κατὰ τὴν ἡ-
μέραν τῶν Χριστουγέννων δικαίως
ὁ δικτάτωρ τῆς Ρώμης ἐπωνομά-
σθη ἑνός...—Ἦ κάτοικος ἐν-
δομικῆς χώρας.

9) Μῆχρι τῆς 28ης Ὀκτωβρίου
ὁ Μπενίτο μὰς ἔλεγε ὅτι ἦτο...
τῆς Ἑλλάδος.

10) Ἦ... τοῦ Ντοῦτος θὰ
ἔκανε δόκιμον τὴν ἀνδραγαθίαν
νὰ ἀναπτύξῃ μὲ ἀνακαύφισιν—
Σύλλογος, σωματεῖον.

11) Μία Ἑλληνική... σκανδαλίζει
ὅλας ἰδιαιτέρας τοὺς ἴτατους καὶ
δι' αὐτὸ δὲν χάνουν καμμίαν ἐν-
καιρίαν διὰ νὰ τὴν καταστρέψουν
τελείως δὲν θὰ ἐπιτύχουν ὅ-
μως αὐτό.

5) Ἐπισκοπὴς, στρεβλὸς (τὸ



Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ
τὴν ἐξδομήσαν 17—23 Ἰανουα-
ρίου ἔχουν ὡς ἀκολουθοῦν:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς
ἐπιχειρήσεις σὰς: ἡ 11—12.30
μ.μ. τῆς Τρίτης (21) καὶ ἡ 6.45—
8.15 μ.μ. τῆς Πέμπτης (23).

2) Διὰ τὰς χρηματικὰς ζητήμα-
τας: ἡ 10—12.15 μ.μ. τῆς Πέμπτης
(23).

3) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων ἡ
1.15—3 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς
(17).

4) Διὰ τὰς τυχερὰς παίγνιας δὲν
ὕπάρχουν εὐνοίαι ὅσαι.

5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέ-
σεις ἡ 3—4 μ.μ. τῆς Τρίτης (21)
ὡς 12 μεσσην. τῆς ἰδίας ἡμέρας
καὶ 6—8 μ.μ. τῆς Πέμπτης (23).

6) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβωνί-
αυς: ἡ 10—12.15 μ.μ. τῆς Πέμπτης
(23).

7) Διὰ τὸ μέλλον σὰς 3.30—6
μ.μ. τῆς Τρίτης (21) καὶ 10—11.
15 μ.μ. τῆς Τετάρτης (22).

Αἱ ἀπάντησεις εἰς
ΤΟΥ Δρος ΚΑΜΑ

ΚΑΜΑ

ΔΙΑΒΑΤΙΔΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, Πει-
ραϊα—Εὐδαιμονία καὶ ἡμετέρας
ἀλλὰ ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμος. Σὰς
λείπει ἡ μεγάλη ὁρμή. Πολλοὶ δια-
κυμάνονται. Δὲν θὰ ἱκανοποιηθῇ
εἰς τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Θὰ
δραβύνετε, ἀλλὰ θὰ συνάψετε κα-
λὸν γάμον ὁικονομικῆς κατὰστα-
σεως ἀμετάκλητος.

ΜΑΡΙΤΑΝΑΝ—Ζωήσασθε καὶ
εὐμετάβολοι. Νὰ προσέχετε τὴν ὕ-
γιαν σας. Φλογερά αἰσθηματά,
Γάμος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν ἐξ ἔρω-
τος. Θὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐτυχίαν.
Σοβαρὰ πιθανότητες βελτιώσεως
τῆς ὁικονομικῆς κατὰστασεως.

ΛΙΟΛΛΑΝΑ Β—Νὰ ἀκολου-
θήτε ἀνεξέρρηκτον ἐπαγγελίαν.
Τὸ 1941 θὰ σὰς εὐνοήσῃ καὶ θὰ
σημειώσῃ μεταβολὴν εἰς τὴν ζω-
ήν σας. Ὀικονομικὴ ἀσάθεια. Θὰ
σὰς παρανοήσουν πολλοὶ εὐκαί-
ρως πλουτισμοῦ. Προσχετὴ εἰς τὰ
ἐρωτικά ζητήματα. Καλὰ ὅπου
δαί, τὸ αἰσθηματὸν σὰς πρῶτον. Δὲν
παρουσιάζει καμμίαν ἐξέλιξιν διὰ
τὸ μέλλον.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΕ.Υ.ΛΟΡ Τ. Α. Νε-
μέαν—Καλὸς καὶ σταθερὸς χα-
ρακτήρ, ἀλλὰ ἀρκετὰ ὀκνηρὸς καὶ
ὀλίγον φαίνεται ὀλιγόπλοτος. Νὰ τονώ-
σετε τὴν θέλησιν σας. Νὰ συνεχί-
σετε τὰς σπουδὰς σας. Δὲν σὰς
συμβουλεύω νὰ στραφῇτε εἰς τὴν
τέχνην. Θὰ σταδιοδρομήσετε καλῶς
ἀλλὰ ὄχι καὶ γρήγορα. Ἦ εὐαισθη-
σία σας ὑπάρχει φόβος νὰ σὰς πα-
ρασύρῃ ὁικονομικῶς θὰ δοκιμά-
σετε μερικά στενοχωρία. Πρέπει
νὰ δειξέτε μεγάλην ὑπομονήν.

ΕΡΡΟΛ ΦΑΥΝ—Ἠρόκλειον—
Δὲν μποροῦν νὰ σὰς ἐννοήσω εἰς
ἕνα αἰσθηματὸν πὺρ παρουσιάζεται
ἐξαιρετικὰ πρόωρον. Ὁπωσδήποτε
δὲν ἐμφανίζει ἐξέλιξιν. Ἦ ζωὴ σας
θὰ εἶνε πολὺ ἀσάθη. Ἀποσπῶνται
περισσότερον εἰς τὰς σπουδὰς σας
ἂν θέλετε νὰ προσδεύετε.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑΝ Ε. Χ. Π.—
Τὸ συννοήσαν αὐτὸ δὲν ἐμφα-
νίζει πιθανότητα συντόμου πραγ-
ματοποιήσεως. Ὁπωσδήποτε, εἰ δυ-
κύνως, στείλει μετὰ τὰ στοιχεῖα
γεννήσεως τοῦ περὶ τοῦ πρόκειται
προσώπου.

ΘΑΜΥΡΙΝ ΒΛΑΤΙΝΟΝ.—Παρα-
σύρεσθε ἀπὸ τὴν μεγάλην εὐδοχίαν
εἰς τὰς ἀσθενείας σας. Δὲν πρέπει
νὰ ἐκτασθε τὸν γάμον. Πρέπει
νὰ ἐκασφαλίσετε προηγουμένως
τὴν σταδιοδρομίαν σας καὶ ἀκόμη
νὰ ἀνακουφίσετε τὸν πατέρα σας
πὺρ σπρίλλει τὰς ἐλπίδας του ἀπὸ
σας. Ἦ ζωὴ εἶνε πὺρ σκληρὴ ἀπὸ
δὲν φαίνεται. Σὺ συνεχίστε λοιπὸν
τὴν προσπάθειάν σας, γιὰτί ὁ ἔρω-
ς δὲν εἶνε τὸ μόνον ἐμπόδιον πὺρ
θὰ παρουσιάσῃ τὸ δρόμον σας.

ΜΥΡΙΑΝ Β. Π. Μ.—Ἦ ζωὴ
σας ἐμφανίζει πολλὰς δυσκολίας
καὶ θὰ βρεθῇ νὰ μὴ μποροῦσα νὰ
δύσω ὅλο τὸ ψυχικὸν ἄρδον πὺρ
θὰ σὰς χρειασθῇ γιὰ νὰ τίς ἀντι-

μετωπίσετε. Θὰ παλαίετε ἀκόμη
σκληρὰ. Ἦ τύχη θὰ δραβύνῃ ἀκό-
μη νὰ σὰς χαρογέλασῃ. Θὰ
πανδρευθῇ ἀργότερα κατὰ τὴν
νοικοκυρία καὶ θὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐ-
τυχίαν. Ὀικονομικῶς, θὰ ἔχετε
μερικά στενοχωρία καὶ περιπε-
τείας. Τὰ ὁικονομικὰ ὄχι πολὺ εὐ-
χάριστα. Μὴν ἀπελπίζεσθε, ἀλλὰ
συνεχίστε μὲ ἐπιμονὴ καὶ ἀνδρι-
μον τὸν δρόμον τοῦ σκληροῦ
καθηκότος πὺρ ἀκολουθεῖτε.

ΠΙΚΡΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ—Ἦ
ζωὴ σας εἶνε ἀνέμοιος καὶ γεμά-
τη ἀπὸ περιπέτειας. Δυστυχῶς, ἡ
τάτη πολὺ ἀργὰ τὴ συμβουλήν μου,
γιὰ νὰ μὴ πρῶσ νὰ σὰς καθοδηγῇ
ἐπὶ τῆς ζωῆς. Δὲν προβλέπω γάμον
μὲ τὸ πρόσωπον γιὰ τὸ ὁποῖον μοὶ
γράφετε. Θὰ συνάψετε καὶ ἄλλον
γάμον, ἀλλὰ θὰ εἶνε πολὺ δύσκο-
λον νὰ καταλήξετε σὲ τίποτε ἐξ ἀ-
φορμῆς τοῦ ζητήματος πὺρ ἔξερετε.
Ὁπωσδήποτε, δὲν πρέπει νὰ ζε-
χνάτε ποῖο εἶνε τὸ καλὸν σὰς.
Θὰ θυσιασθῇτε ἐν ἀνάγκῃ πρὸς
χάρην τῶν παιδιῶν σας.

Π. Γ. 153.—Βραδύτης εἰς τὴν
ἐπιδίωξιν τῶν σκοπῶν τῆς ζωῆς
σας. Ἦ τύχη σας εὐνοεῖ ἀλλὰ δὲν
καταρθύνετε νὰ ἐπιφυλάτῃτε πάν-
τες ἀπ' αὐτῆς. Τίσις δὲν σφαιρῇ.
Σὰς ἀρκετὴν εἰς ὅλα ἀσάθεια
καὶ ἀσάθεια. Πρέπει νὰ προσέχετε
τὴν ὕγιαν σας. Ἀσθηματικῶς
θὰ ἔχετε μερικάς ἐπιτυχίας. Ἀπὸ
τοῦ 1943 θὰ ἐπέλθῃ ἀξιοσημείω-
τος μεταβολὴ εἰς τὴν ζωὴν σας.

ΛΟΛΙΤΑΝ Ν. 4.—Ἦ ζωὴ εἶ-
πετα πὺρ μερικάς δυσχερείας εἰς
τὴν ἀρχήν, θὰ σὰς εὐνοήσῃ πολὺ
ἀκολουθῶν. Νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην
εἰς τὸ μέλλον σας. Ὁ γάμος σας
θὰ γίνῃ κατὶν αἰσθηματικῶν καὶ
θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχῆς. Καλὴ κοι-
νική θέσις. Τὰ ὁικονομικὰ καὶ
θὰ βελτιωθῶν. Τὸ σημερινὸν σας
αἰσθηματὸν δὲν παρουσιάζει καμμίαν
ἐξέλιξιν πρὸς τὸ παρόν.

Ὁ Δορ ΚΑΜΑ

Π. Γ. 153.—Βραδύτης εἰς τὴν
ἐπιδίωξιν τῶν σκοπῶν τῆς ζωῆς
σας. Ἦ τύχη σας εὐνοεῖ ἀλλὰ δὲν
καταρθύνετε νὰ ἐπιφυλάτῃτε πάν-
τες ἀπ' αὐτῆς. Τίσις δὲν σφαιρῇ.
Σὰς ἀρκετὴν εἰς ὅλα ἀσάθεια
καὶ ἀσάθεια. Πρέπει νὰ προσέχετε
τὴν ὕγιαν σας. Ἀσθηματικῶς
θὰ ἔχετε μερικάς ἐπιτυχίας. Ἀπὸ
τοῦ 1943 θὰ ἐπέλθῃ ἀξιοσημείω-
τος μεταβολὴ εἰς τὴν ζωὴν σας.

ΛΟΛΙΤΑΝ Ν. 4.—Ἦ ζωὴ εἶ-
πετα πὺρ μερικάς δυσχερείας εἰς
τὴν ἀρχήν, θὰ σὰς εὐνοήσῃ πολὺ
ἀκολουθῶν. Νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην
εἰς τὸ μέλλον σας. Ὁ γάμος σας
θὰ γίνῃ κατὶν αἰσθηματικῶν καὶ
θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχῆς. Καλὴ κοι-
νική θέσις. Τὰ ὁικονομικὰ καὶ
θὰ βελτιωθῶν. Τὸ σημερινὸν σας
αἰσθηματὸν δὲν παρουσιάζει καμμίαν
ἐξέλιξιν πρὸς τὸ παρόν.

Ὁ Δορ ΚΑΜΑ

Π. Γ. 153.—Βραδύτης εἰς τὴν
ἐπιδίωξιν τῶν σκοπῶν τῆς ζωῆς
σας. Ἦ τύχη σας εὐνοεῖ ἀλλὰ δὲν
καταρθύνετε νὰ ἐ

Οἱ ἄνθρωποι

